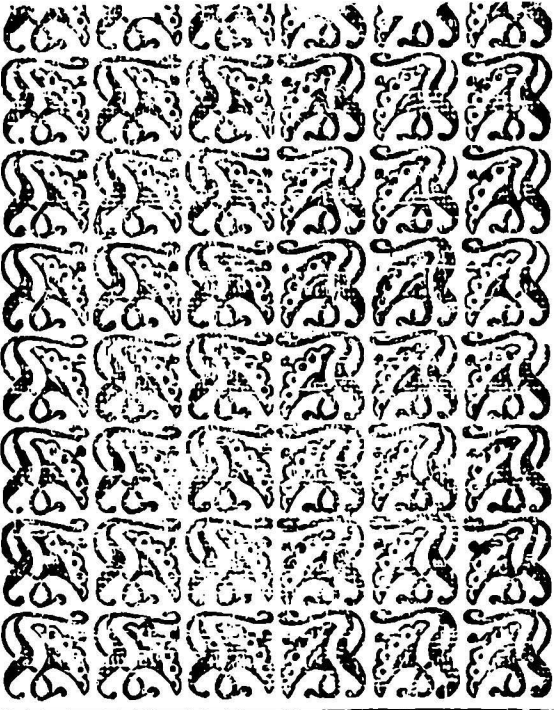
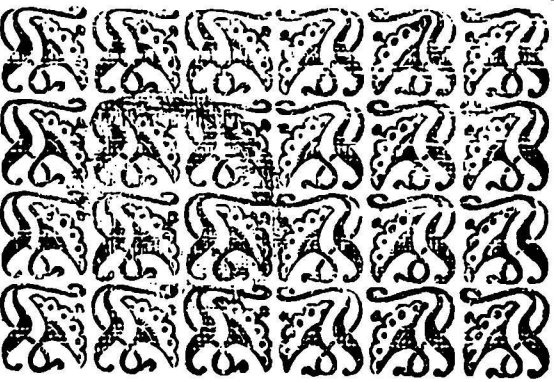
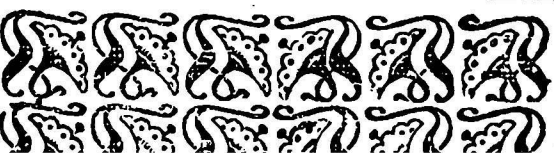

அவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

January - March 1989

Tamil Nadu Archives
Egmore, Madras-600 008

ஆவண அமுதம்
AVANA AMUDHAM

கலசம் 3

துளி 10

CUP 3

DROP 10

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை,
எழும்பூர், சென்னை . 600 008,

Tamil Nadu Archives, 28-29, Gandhi Irvin Road,
Egmore, Madras-600 008.

The Commissioner of Archives & Historical Research,
Egmore Madras 600 008.

Commissioner of Archives Historical and Research. : S. RANGAMANI, I.A.S.

Deputy Commissioner : C. J. KRISHNAMACHARI

Assistant Commissioner : T. N. SAROJA, K. V. GOPALAN

Editor (Gazetteers) : M. GOPALAKRISHNAN

Research officer (Publication cell) : S. G. EVAN PRINCE.

Assistant Editor : K. S. VENKATRAMAN.

CONTENTS—English.

	<i>Page numbr.</i>
1. Nationalisation of the city Bus Service : Madras by—C. Joseph Barnafes—	1
2. Pages from a freedom fighter : V.O. Chidambaram Pillai.	7
3. A debate on Suppression of Brothels and Immoral Traffic in women in Madras Legislative Council on 10-10-1928 (Continued from last issue)	10
4. pages from the Rare Books:— “The Indian Mutinies During 1857 ”	19
5. General Report on the operation for clearing the “Pamban Channel” from 1822 to 1851	27
6. On the March to Vedaranyam for salt Satyagraha, 1930—	44
7. Estimate of Raja Desing—by D. Natarajan—	48
8. Ancient Inscriptions in India.	49

தமிழ்ப் பகுதி.

9. பாரதியின் நகைச்சுவை — கல்கி	57
10. அந்தமான் பழங்குடி — ஒங்கிகள்—க.ப. அறவாணன்	63
11. கல்வி — வி.டி.எம். திருநாவுக்கரசு	67
12. தொழில்	71
13. தமிழ்த்தாய் திருப்பள்ளியெழுச்சி — அ. அய்யாவு	74
14. கலிங்கத்துப்பரணியும் கற்புடைமகளிரும்—என்.எஸ். சுப்பராயன்	76
15. 1755-ல் நெல்லை மாவட்டத்தில் வெள்ளையர் நடத்திய முதல் படுகொலைகள்.	79
16. துணுக்குகள்	84
17. நேர்மை — தினசரி தியானத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது	85
18. ஆய்வுரை — உப்பு சத்தியாகிரக இயக்கம்	87

EDITOR'S PAGE

Here is the tenth issue of the 'AVANA AMUDHAM

This issue contains an article on 'Nationalisation of the City Bus Service, Madras' written by C. Joseph Barnafes.

A continuation of V. O. Chidambaram Pillai's life history on the part of his freedom struggle also finds a place in this issue.

Further debates in the Madras Legislative Council held in October 1928 on 'The suppression of Brothels and Immoral Traffic in Women' in continuation of the debates published in the last issue are continued in this issue also.

In the series of the pages from the Rare books the complete narration of the Indian Mutiny during 1857, taken from the 'Madras Almanac' for 1858 are published.

There is also an original of the General Report on the operations for clearing the Pamban Channel from 1822 to 1851., taken from the Marine Consultations of the Fort St. George. This volume tells us how the Pamban Channel reduces the distance by sea-route when proceeding from Madras to Cochin. The total value of merchandize exported from the Ports in Thanjavur to Ceylon was Rs. 25,32,897/- in the year 1850-51.

There is a brief note on the march to Vedaranyam in respect of 'Salt Satyagraha' in the year 1930. The march was headed by Rajaji, who was then the President of the Tamil Nadu Congress Committee.

An article on 'Asiatic Inscriptions in India' has been taken from the rare 'Asiatic Journal' for January—April, 1831.

An article on "Estimate of Raja Desing," ruler of Gingee finds a place in this issue. The author of this article says that though Desing ruled Gingee for 10 months, he spent his whole time for asserting the Independence and for the self-respect against the Nawab of Arcot.

In the Tamil section of this issue, we have an interesting narration on 'the comedy of Mahakavi Subramania Bharathiar' written by Amarar Kalki in the year 1929.

K. P. Aravanan gives an account of the 'Oongies' of the Andaman Islands. The author brings to light that the Greek Philosopher Ptolemy in the 3rd century and Venitian traveller Marcopolo in the 13th century refer to these tribal people of Andaman.

There are articles on 'Education' written by V. T. M. Thirunavakkarasu, and on 'Profession' written by the Editor 'Ananda Bodhini,' a rare journal published in the first quarter of this century.

There is a poem on 'Tamil Thai Thiruppallieluchi' written by A. Ayyavu. N. S. Subbarayan in this article on 'Kalingathupparaniyum Karpudai Mahalirum' flastes a few people patches M. Sendur Pandian, in his Tamil article on 'The first massacre of the British in the Thirunelveli District in 1755 A. D.' gives an interesting description of the massacre by the British in Nathekkottai as the first one in the South.

We happily invite comments which will help us to improve the standard of the journal.

We solicit interesting historical notes, articles, it-bits etc., from the readers for the 'Avana Amudham'.

Assuring the best always to our readers.

M. GOPALAKRISHNAN

1

NATIONALISATION OF THE CITY BUS SERVICE : MADRAS.

— C. Joseph Barnabas, Assistant Professor, History Dept., Madras Christian College.

Transport and communication are the unmistakable indices of a nation's progress, and viewed from this standpoint the nationalisation of transport had made appreciable progress during the past one century. Railways, the backbone of the transport system of any country had been nationalised at the World War period. The other important mode of transports like Airways and Waterways have also been under the process of nationalisation. Here our focus of attention is on the nationalisation of the Bus Service with special reference to Madras City which had been steadily growing in its importance as the seat of administration, a centre of higher education and a focus of trade, commerce and industry. In the beginning of the 20th century, the city of Madras had an organised transport service. Though the service was first provided by private companies, it were all profit oriented and did not care much for convenience of the public. It was in this context that the nationalisation of bus service was thought of by the Madras Government. The success of today's Government Bus Service in Madras City may be attributed to the painstaking efforts made by the Government when the idea of introducing 'The City Bus Service' was first suggested. Whether or not one could find a promising solution in the nationalisation policy, the burning need of the hour persuaded one to opt for a change. More than anything else that the dialogue that went on for sometime between those who opposed the policy and those who supported it only brought to view the various shining facts of the policy. An in-depth study of the then prevailing condition which called for such a change confirmed the Government in its belief that the bus service should be nationalised at any cost.

After the First World War the rapid expansion of the Motor vehicles created a situation which necessitated a closer control of road transport especially for the carriage of passengers. The Motor Vehicles Act of 1914, the first All India Statute on Motor Vehicles, was found no longer adequate to deal with the new conditions. Hence the Government of India Act of 1919 transferred roads to the Provincial Government. Thereby power to control the road transport came under the Provincial Government. In spite of all these, there was a necessity for a substitute to the 1914 Act so as to enable a regulated and stable law to control the Motor vehicles in India. The result was the Motor Vehicles Act of 1939. The Act itself was the outcome of slow consolidation of various Provincial Acts and of the recommendations of various committees¹ which studied the Indian transport. The Act required permit holders to observe well recognised conditions such as satisfactory maintenance of vehicles, the observance of prescribed speed limits and rules of the road, avoidance of overloading, overcrowding and overworking of the drivers. So it may be truly said that under the tutelage of this Act of 1939 Motor transport grew from infancy to adolescence.

Before getting to know the intention of the Government towards the nationalisation of the Bus service in the City of Madras, it is relevant to know the then transport condition in the city. In the year 1892 first real attempt was made to construct a Tramway line. A company for that purpose had been incorporated in London. It was completed and opened in 1895 for use.² But the coverage was very limited. The original company was replaced in 1904 by the "Madras Electric Tramways" (M.E.T.). The M.E.T. was operating a fleet of 50 motor buses. From this time onwards the financially sound companies started operating buses. Riding in early motor buses was very different from what we know today. The bus operated or used greater risk of breakdown, the harsh springs and solid rubber tyres made rough ride. The total number of buses which were running in the city was 189 but the capacity of those buses were from 12 to 22 passengers and maximum standees would be 8 to 10. The inadequate number of Trams and buses which were very much over crowded especially during the peak hours in the morning and evening made it difficult to reduce the number of accidents.³ The important city Bus operators were; The City Motor Service Ltd., The Public Passenger Service, Sri Rama Vilas Bus Transport Ltd., Presidency Transport Limited and The South India Bus Transport Ltd.⁴ However it was a not adequate and proper. It could be achieved only if there was a single agency responsible for planning and provision of the services whether it was train

¹ Leela Krishnan P, Legal Aspects of Stage Carriage in India, Sterling Publishers Pvt. Ltd. New Delhi-16, 1979, p.2.

² The Pope Committee (1932), Mitchell-Kirkness Committee (1932), Rail Road Conference (1933) and Wedgood Committee (1936).

³ Sinivasachari C.S., History of the City of Madras, Varadachari & Co., Madras, 1939, p.14

⁴ Madras Administrative Report 1946—47, Madras, 1948, p.57

⁵ G.O. No. 528 (Ms. dated) 8.2.1949, Home Department.

or bus service. When automobiles were first seen on the roads of Madras at the beginning of this century, no one anticipated the rapidity with which they would multiply not only as a luxury carriage for the few but as everyman's transport both for pleasure and for business.¹

The intention of the government towards nationalisation of the bus service arose during the Second World War. In December 1944 the General Committee of the Post-War Reconstruction Committee resolved to² recommend to the Government that the Public Transport should be state owned and state managed.³ In the month of April 1945 a Cabinet Sub-Committee was formed to recommend a few decisions on road transport. The committee analysed the various factors deeply and explored many possibilities for the same. One as such was buying the M.E.T. because the company was not subject to any traffic authority, they fixed their own minimum for timing and number of passengers carrying etc. But it was not at all possible due to bare cost the company demanded (£4,45,000). Secondly cancelling of the Tramways. But this higher would lead to problem, since if the tramways ceased operation, it would need another 200 buses to replace them. So the committee suggested and wanted the Government to create a body which can carry out all the developments required to improve and extend the service in the city.⁴ The third possibility which also not suitable to the service was getting a Board or a Veteran bus operator to take over the charge. So finally the committee stressed that the bus service in the city should be taken over by the Government or by any other body with effect from 30th June 1945, and no expiring permits for buses in the city be renewed.

However, the Government thought it would not be possible to bring all of a sudden the whole city Service under the Government without proper amenities, personnel and enough money. On the other hand the Government passed an order in May 1945 declaring that every private operator should have at least a fleet of 20 buses for running a bus Service on sound and efficient lines⁵ and people who own 2 or 3 buses without proper workshop and other facilities would not be in a position to run a satisfactory Service. From the vested interest and their agents there was criticism saying, "a popular democratic Government should also care for the man in the Street, the man who wants to run a few buses and make his livelihood and not merely for the big financiers who own 20 buses". Thereby an undesirable system occurred by which all the smaller concerns on certain routes amalgamated and as a result the public suffered inconvenience, and it deprived the smaller operators who had the means of earning a livelihood by running a transport Service. So in November the Government issued another order stating, a man who was in a position to run 3 buses on a route can apply to the authorities for permit.⁶ This system was in effect till 1947 and route licences were not only given to larger operators, but also to smaller operators who owned 3 buses of their own. Even then the condition was not satisfactory due to the scarcity of petrol and charcoal. On the whole the public demanded more and more bus routes and services.

"The question of nationalisation came up for consideration as early as September 1946 and since then a special cabinet Sub-Committee has been at work to draw up a comprehensive plan."⁷ In December 1946 the Governor passed an order stating that "Only temporary permits will be given and that long term permits as contemplated by the Act for Three years will not be granted"⁸ The Nationalisation policy covered diverse issues of great magnitude and it naturally took considerable time for taking a decision. Government after reviewing the cabinet Sub-committee's report decided upon the broad basis of nationalisation plan. Finally the Government expressed the desire for nationalisation of the bus service in view of the interests of the public. Meanwhile the Government also equipped itself for the forthcoming scheme of rationalisation. On 1st March 1947, in the budget Rs. 6.16 lakhs had been provided for the purpose of the vehicles required for the starting of a Government bus service in the city of Madras.⁹ Even then there were contradictory ideas over the starting of a Government bus service. For example, a few news papers considered this provision as unnecessary and unwarranted. And it was also said that the bus owners were left in uncertainty which resulted in the services not being developed.

¹ Motor India, Madras, December 1957, p. 13

² Madras Information, Madras, March 1947, p. 9

³ G.O. No. 2747 (Ms) dated 11.8.1945, Home Department

⁴ Madras Legislative Assembly Debates, Vol. XI, March 1948, P. 53

⁵ Madras Information 15th, September 1949, p. 19

⁶ Madras Legislative Assembly Debates, Vol. XI March 1948., p. 54.

⁷ Indian Express, 2nd, March 1947.

It was on 24th, March 1947, the Government of Madras, first as a trial, introduced ⁵ six buses on the routes which had not been covered by the private operators. Thus the newly introduced buses in the city herald the arrival of the Government into the transport scene. It was confirmed on that occasion, that if the experiment succeeded it would establish the principles of nationalisation of transport on a firm footing and facilitate its furtherance. Those buses introduced by the Government on the roads were running under the name of "Government City Bus Service."

In the following month gradually the number of the buses increased to Thirty. In this way it was firmly decided to implement the nationalisation scheme in the city from 1st October 1947. And all permits in the city were renewed only upto 30th September 1947. But it was feared that there would be complete lock-out and inconvenience to the people of Madras if the arrangement were not ready to operate the Government buses by 1st, October 1947. So having this in consideration the Government approved certain concessions and modification to the private bus operators, for a smooth transition from private operation to state management of the passenger bus service in the city. The modifications were; a)..... Government buses should be introduced as scheduled.

viz.	On	15th	October	1947	50	buses
	on	15th	November	1947	50	buses
	on	15th	December	1947	50	buses
and	on	1st	January	1948	65	buses.

b) private operators should withdraw from the respective routes on equal number of their buses as and when state buses are introduced.

c) temporary permits will be revalidated to make up the full period of four months without payment of additional fees. And

d) the refund of the tax paid under the M.M.V.T. Act will be allowed pro-rate to the number of days the Vehicle operated from 1st October, 1947, until they are withdrawn from the routes in the City.

Anticipating the development in the city bus service, the department called for tenders for the supply of new chassis with bodies. Apart from the new buses the department also bought some old buses which were running in the city, from the private operators. The new buses arrived were introduced in the routes in a phased manner. As a beginning to the nationalisation scheme 31 buses were introduced on 15th October 1947 and the inaugural ceremony was performed by the then transport minister Daniel Thomas. Though buses were introduced as per the date already fixed ¹ in many cases it was not introduced as per the scheduled number of buses in the routes due to delay in getting the buses. In order to reduce the trouble the private operators were asked to put their buses until the Government introduced their buses. When the scheduled number had arrived in the city, the private buses were replaced by the Government buses. This was done long before the Motor Vehicles (Madras Amendment) Act, 1948 became law. ²

In the month of June 1948 the department owned 232 buses and two depots had also been opened for the maintenance and for repairing services of the buses. Seating accommodation in the buses were 37 (inclusive of 12 standees) passengers. For special occasions like race, exhibitions, e'c., additional facilities were provided in the form of express buses. A sound and strange innovation was the appointment of women conductors in some of the buses. In the Government city buses special police staff had been appointed to check ticketless travelling and pilfering of money by the conductors. As far as possible the conductors, drivers and other personnel of the private operators had been observed in the state transport. ³ Most of the Government buses provided 40 per cent more accommodation than the old type of buses under private management.

¹ The Government of Bombay has earned the distinction of being probably the first provincial Government in introducing buses in the city.

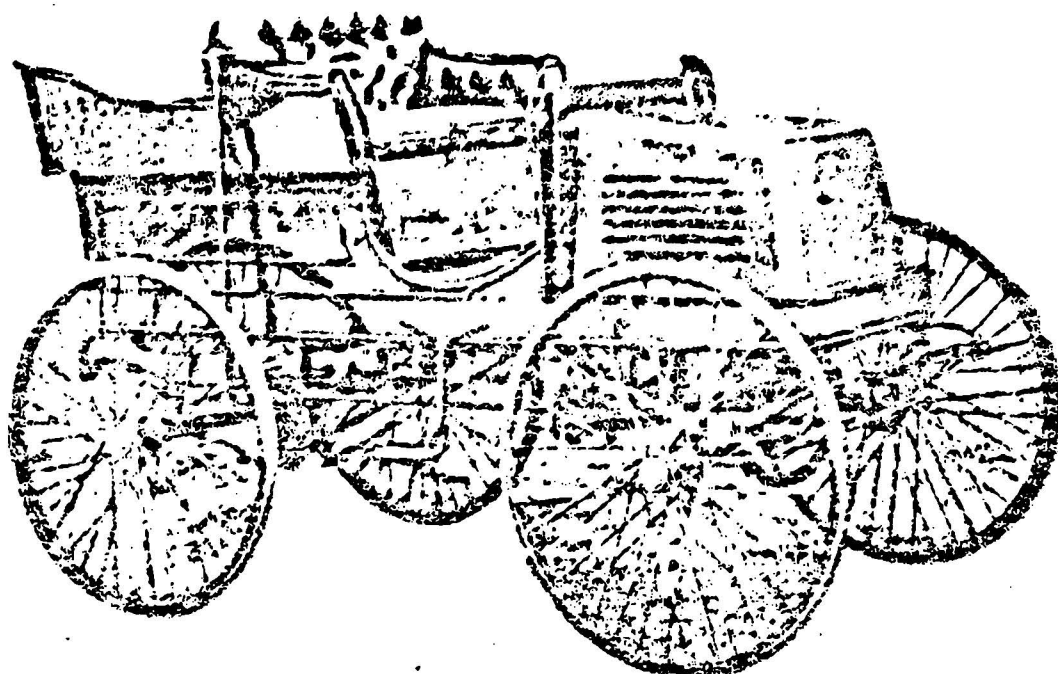
² Buses delivered were less than what were actually proposed. 50 buses on 15th October 1947, 50 buses on 15th November 1947, 40 buses on 15th December 1947 and 20 buses on 1st January 1948.

³ The Motor Vehicles (Madras Amendment) Bill was necessitated by the policy Government with regard to nationalisation and the consequential measures to be taken by the Government.

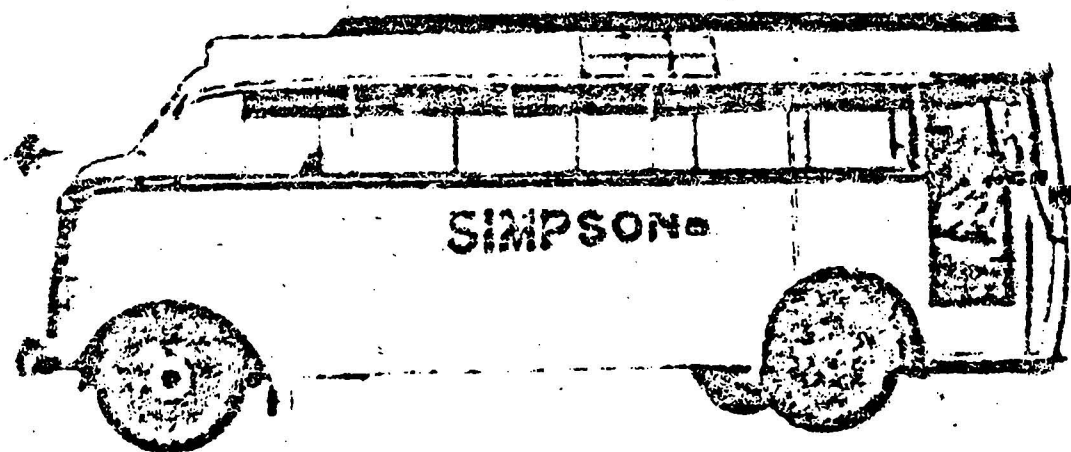
⁴ Madras Information, 1st December, 1948, p.21

On the examination of fares charged on the several routes it was found altogether anomalies in 15 out of 37 routes. And about the 'Government City Bus Service' two complaints were made i.e. inadequate buses during peak hours and unsystematic method of entry into buses. But this was considered as a passing phase. In conclusion the policy of nationalisation was brought into effect in a phased manner. All the problems and the contradictory ideas that were advocated were diplomatically assimilated. And the scheme has been more successful and useful notwithstanding private pressure and propaganda.

[Paper read at the 'Indian History and culture society annual conference-cum-seminar (24-26, Dec. 1986) held at the Bharat Kala Bhavan, Banarus Hindu University].

Steam Car built by Simpson & Company--1903.
The first attempt at Motor Car Manufacture in India.

The first motor Bus.

(-- Taken from the "Indian Review",
P.P. 19 Vol. 42, April 1941 No. 4.
C.A. Natesan & Co., Madras 1941.)

... a Freedom Fighter :

V. O. CHIDAMBARAM PILLAI

(Continued from the last issue)

On March 9, 1908, at the office of the Collector of Tirunelveli, Chidambaram Pillai, Subramania Sivam and Padmanabha Iyengar presented themselves.

Collector L. M. Wynch, full of arrogance, treated them with scant courtesy and threatened them with dire consequences. However, the Swadeshi leaders were of stronger mettle and they answered him in telling phrases. It was an argument between Imperialism and Nationalism, between British might and Indian right.

As the security proceedings had been taken under Section 108 Cr. P.C., Pillai and the others applied under Section 526(3) Cr.P.C. for an adjournment to enable them move the High Court for a transfer of the case. The Collector thereupon said he would grant the adjournment if they gave an undertaking not to return to Tuticorin. The three leaders refusing to do so, the Collector proceeded with the enquiry adjourning it from day to day until the 12th of March, on which date he asked them if they admitted the allegations contained in the notices served on them. The accused denied them and immediately they were remanded to custody.

Startling developments took place the next day, March 13. Angered by the arrest of their leaders, the people of Tirunelveli spontaneously expressed their resentment in many ways. Shops were closed down and all businesses came to a stop; students marched out of colleges and schools and swelled the streets. Huge crowds gathered in the main thoroughfares and started moving in the direction of the Municipal Office. Mass anger found a vent at the Municipal Office. The crowd rushed into the building, took out all official records and made a bonfire. With a bounteous flow of kerosene oil the whole building was set on fire.

The Police Station was the next target. The constables who were in charge were courteously asked to go out, and all things there—records, carbines, bullets, sticks, chairs, tables were burnt and finally the building itself.

The Additional District Munsiff's Court came in for attack next, and was partially burnt. A bag of money containing Rs. 500 found there was distributed among the crowd.

The kerosene oil tank in the Pennington Market was then set on fire, and it burned for two days. Its fumes darkened the skies in huge clouds that hung over the town.

At noon, the Collector and District Magistrate, Wynch, arrived with a batch of officials and posse of constables. With fixed bayonets the constables moved along the streets in an effort to disperse the crowds. Collector Wynch, with a whip in one hand and a loaded revolver in the other, walked towards the town area. At one place, seeing some decorations, he asked the persons there what they were for. When one of them innocently replied it was in celebration of Bepin Pal's release, out lashed Wynch's whip giving the man a bloody cut in the face. This infuriated the crowd which had all along done only damage to property. But now stones were pelted at the police. The police opened fire without a warning and the officers used their revolvers. The day's toll was four dead, one of them an innocent youngster returning from a temple.

Rioting continued for three days and spread to Tuticorin and Tachanallur also. In Tuticorin, ignoring the ban on meetings, a public meeting was arranged in an open-air cart stand. Educated and labouring classes attended the meeting, which was quite orderly. After the meeting started, however, mounted police suddenly charged into the crowd without any warning. Sub-Collector Ashe took a prominent role in this action and made himself the cynosure of public antipathy. Tension ran so high that many European residents of Tuticorin spent the nights in a ship anchored off Tuticorin. Indian workmen like barbers, washermen and butlers refused to serve European masters and also pro-British Indians.

The disturbances in Tirunelveli district were over in three days. Police reinforcements had been rushed to the area and all was in lull. But the Government was in no mood to leave it at that. Punitive police were imposed in Tirunelveli, Tuticorin and Tachanallur. A virtual reign of terror was let loose.

Chidambaram Pillai and his colleagues appealed to the High Court against the order of detention by the District Magistrate of Tirunelveli; the High Court held the detention order illegal and ordered their release.

The Press in Madras had been covering the Tirunelveli disturbances in detail and editorial comment was universally critical of the handling of the situation by the District Magistrate. "All the facts which have hitherto come out, place beyond doubt the fact that the disturbances neither at Tuticorin nor at Tirunelveli can be traced to any speeches made", wrote 'The Hindu'. "On the other hand what was at first considered a formidable strike of the operatives of the Coral Mills at Tuticorin was amicably settled by Mr. Chidambaram Pillai and his friends. A subsequent disturbance at Tuticorin was caused by the thoughtless action of the police in preventing a public meeting and B.C. Pal's celebration being held. If the magistrate and the police had not meddled in the matter, everything would have gone on quietly as was the case in numerous other places in the country."

It is the removal of these people (Pillai and others) into custody, wrote "The Indian Patriot" daily of Madras, "rather than their freedom that seems like to disturb peace and public tranquility, for undoubtedly there are large number of people who feel for them and who are indignant at the treatment to which they have been subjected."

'Bharati's India' Tamil weekly said: "Some think that there is no connection between politics and the industrial regeneration of the country and that we can improve the condition of our labourers without meddling in politics. That this is a wrong view has been clearly shown by the recent events at Tuticorin."

G. Subramania Iyer's "Swadesamitran" said, "It was Mr. Wynch and not the people who gave the provocation (for the riots)". The paper also said it was "a known fact that the Editor of 'Swadesamitran' was under Surveillance of the police."

Other papers like "Bhavani", Telugu weekly of Nellore, "Veerakesari", Kannada fortnightly of Madras, "Nadegannadi", Kannada weekly of Bangalore, "The West Coast Spectator", of Calicut, "Jananukulam", Tamil weekly of Thanjavur and "Hindu Nesan", of Madras had strongly critical observation on the behaviour of the authorities.

Despite the hue and cry in the press, official excesses continued under the policy of the mailed fist by Governor Lawley.

The sedition cases against V.O. Chidambaram Pillai and Subramania Sivam were taken up by the committing magistrate E. H. Wallace, Additional District Magistrate, on the 26th March 1908. At the request of the pro-Tilak Nationalist Party of Madras, N. K. Ramaswami, a leading lawyer and public worker, appeared as Counsel for Chidambaram Pillai. But as the enquiry by the magistrate was proved to be a farce, at Pillai's request, Ramaswami withdrew from the case, and Pillai refused to defend himself.

The Additional District Magistrate committed Pillai and Sivam to the sessions and released Padmanabha Iyengar. The Madras Government appointed a special sessions judge to try the cases and nominated a handpicked judge, A. F. Pinhey, to conduct the trial. Sivam was charged under Section 124-A of the I.P.C. for three speeches made by him on the 23rd and 25th of February and the 5th of March, 1908. Pillai was charged under Sections 124-A, 109 and 114 of the I.P.C. for two speeches made on the 23rd and 25th of February, and for abetment on the 5th of March 1908. Poet Bharati and others gave evidence on the patriots' behalf.

Finding them guilty of the offences brought against them, Judge Pinhey sentenced Chidambaram Pillai to two terms of transportation for life, each of 20 years and the sentences to run concurrently. Subramania Sivam was sentenced to ten years' transportation. Judgement was delivered on July 7, 1908.

In the course of his judgement, Pinhey said the accused "are morally responsible for all the lives lost in quelling the riots that ensued on their arrest" and added "that light sentences of imprisonment of a few months or may be a year or two are instances of misplaced leniency... The first object of a sentence is that it shall be deterrent not to the criminal alone but to others who feel any inclination to follow his example."

From the foregoing, it is clear that the sedition trials in Tinnevely were not without some farcical elements.

The "Double Transportation for life" sentence, an unheard of monstrosity, shocked the country. News papers far and near commented on the biased nature of the judge and the crudity of his abominable sentences.

Surendranath Bannerjee's 'Bangalce' said, "Such sympathy as the public will spontaneously feel for him (Pillai) and the others will not be due to their opinions, but to the ferocious character of the sentences".

"Swadesamitran" said the judgement was "sure to spread a sorrowful gloom all over India", and added ;

These seditious cases are the outcome of the eventful Viceroyalty of Lord Curzon, who posed as the friend of India. But in no case has the punishment been so severe as this. Mr. Tilak, who was prosecuted for Sedition in 1897, was sentenced only to 18 months' rigorous imprisonment. Even in subsequent cases the severest sentence till now is that of three years' rigorous imprisonment inflicted on the editor of "Swarajya" weekly of Bezwada. But Mr. Pinhey has over-reached the expectations of the people even in this respect. If the obiterdicta in Mr. Pinhey's judgement are to be taken as law, the whole Swadeshi movement must at once cease to be. It is curious indeed to hold that it is disloyal to speak ill of any European who might have come to India with an empty purse to eke out his livelihood.

"The Hindu" characterised Pinhey's summing up of the case for the jurors as "Extraordinary" and said, "But few would have expected to hear so monstrous a sentence as is inflicted upon Chidambaram Pillai". In another editorial, the same paper observed ;

A judge who draws upon his own powers of imagination for circumstances from which to derive the most damning proofs of guilt against an accused person before him, stands self-condemned. Mr. Pinhey justifies the enormity of his sentences also in the topsy-turvy ground that Chidambaram Pillai is morally responsible for all the lives lost in quelling the riots that ensued on his arrest. The sentence may be what is called 'deterrent'. It may more fittingly be called vindictive and tyrannical, and the public would under all the circumstances refuse to attach any moral weight to it.

A tragic outcome of the Pinhey judgement on Pillai was the unfortunate effect it had on a brother of his. Minakshisundaram, the young man, ran berserk the moment he heard the savage sentence on his elder brother. He was throughout his life an unhappy imbecile bemoaning his brother's lot ; he died in this condition in 1943.

But Chidambaram Pillai took this very bravely and went to jail telling his relatives he would come out a free man in the High Court appeal.

The Madras High Court, Chief Justice Arnold White and Mr. Justice Miller sitting, dismissed the charge that "the riot at Tinnevely was one of the natural sequences of the seditious speeches of Subramania Sivam", but held he "was rightly convicted" of the offence of sedition under section 124A. "As regards punishment, we think the law will be vindicated", the High Court said, "by the imposition of a sentence of six years' Transportation." In the case of Chidambaram Pillai too, the sentence of two transportation for life were cancelled and a sentence of six years' Transportation imposed in the appeal.

The High Court decisions made the public and the press heave a sigh of relief, although as "The Indian Patriot" pointed out, they wished the High Court had shown a little more consideration.

A further appeal by Chidambaram Pillai to the Privy Council got the sentence converted to one of six years' rigorous imprisonment. Chidambaram Pillai was taken to Coimbatore Central Jail and Subramania Sivam to Trichinopoly Central Jail. Their sufferings were not yet over ; in jail too they were to face much harassment.

(Taken and abridged from the book "V.O. Chidambaram Pillai"—by R. A. Padmanabhan.)

(Harassment in Jail' etc., will continue in the next issue.)

**A DEBATE ON SUPPRESSION OF BROTHELS AND IMMORAL TRAFFIC
IN WOMEN IN MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL ON 10TH OCTOBER
1928.**

(Continued from the Previous Issue)

Mr. K. R. VENKATARAMA AYYAR.—“Sir, I wish to express my sincere regret for having caused some inconvenience to you, Mr. President, and to the House and for having caused some dislocation in the course of the transaction of the day's business. I hope you will accept my apologies.

“I now wish to move that the House do give me leave to take up again item No. 16 on the agenda, viz., the Bill for the Suppression of Brothels and Immoral Traffic”.

The Hon. the **PRESIDENT** :—“I wish to know whether there is any objection?”

Mr. SAMI VENKATACHALAM CHETTI :—“There is no objection except that this might not be a precedent for future occasions.”

The Hon. the **PRESIDENT** :—“Since there is no objection by the House, on condition that it shall not form a precedent in future, the Hon. Member has got the leave of the House to move”.

***Mr. K. R. VENKATARAMA AYYAR** :—“I now move that the Bill for the Suppression of Brothels and Immoral Traffic be referred to a Select Committee composed of the following members :—

- (1) The Hon. the Law Member.
- (2) Dr. (Mrs.) S. Muthulakshmi Reddi.
- (3) Swami A. S. Sahajanandam.
- (4) Syed Tajuddin Sahib Bahadur.
- (5) Mr. Abdul Hamid Khan.
- (6) Dr. B. S. Mallayya.
- (7) Mr. C. S. Govindaraja Mudaliyar.
- (8) Mr. P. Anjaneyulu.
- (9) Mr. B. Ramachandra Reddi.
- (10) Diwan Bahadur S. Kumaraswami Reddiyar.
- (11) Diwan Bahadur R. N. Arogyaswami Mudaliyar.
- (12) Mr. K. P. Raman Menon.
- (13) Mr. C. Gopala Menon.
- (14) Mr. W. O. Wright.
- (15) Mr. K. R. Venkatarama Ayyar.
- (15) The Hon. Khan Bahadur Sir Muhammad Usman Sahib Bahadur.
- (17) The Hon. the Advocate-General.
- (18) Mr. C. B. Cunningham.
- (19) Mr. L. K. Tulasiram.
- (20) Rao Bahadur Sir A. P. Patro.
- (21) Rao Bahadur B. Muniswami Nayudu.
- (22) Rao Sahib R. Srinivasan.
- (23) Mr. Ramnath Goenka.
- (24) The Zamindar of Gollapalli.”

Mr. C. GOPALA MENON :—“I second the motion, Sir.”

The Hon. the **PRESIDENT** :—“The question is that the Bill be referred to a Select Committee composed of the members as printed in the agenda.”

***Mr. S. SATYAMURTI** :—“Sir, I beg to move that the Bill be circulated for eliciting public opinion. Sir, I know that in matters of this kind a person who advises caution or who advises opinion being taken, is easily misconstrued by social enthusiasts to be obstructive in their desire for purifying life in our country. In order, Sir, that I may not be so misunderstood, I want to make it perfectly

clear, that I do not yield to my Friend the Mover of the Bill in my desire to see that all the evils referred to in this Bill are put an end to, and as speedily and effectively as possible. But, Sir, I venture to put it to this House that this is, if not completely, at least partially, a piece of social legislation, affecting the home life of many people who whatever their faults may be are also citizens of this country and deserve to be treated as people who have got their rights, subject and subject only to this that these rights do not trespass on those canons of public morality which civilization has made compulsory for civilized life to exist and to progress. Now, Sir, I do not want to say for one moment that this evil should not be checked ; but, Sir, when my Hon. Friend the Mover of the Bill paints in some lurid colours in his Statement of Objects and Reasons that this evil is increasing, is a serious danger and must be put an end to, I venture to enter my very humble caveat against that over statement. Sir, I have been to several cities, besides Madras, and I have also been to Madura ; I have been to other cities in the rest of India, cities in Europe ; and although I do not want to minimise evils such as may exist, I claim for Madras to-day that of all the cities I have seen, Madras is the purest and the cleanest, from the point of view of the subject with which this Bill deals. Sir, I am sorry I have to refer to certain unsavoury things in the course of the discussion on this motion. To the best of my opinion, there is no public solicitation as such in any of the streets of Madras or in any of its thoroughfares, such as to disfigure these streets and thoroughfares as in Calcutta, Bombay, Colombo, London and Paris. (Mr. L. K. Tulasiram : "Chengam Bazaar excepted"). Perhaps my Hon. Friend knows Chengam Bazaar ; but I do not know Chengam Bazaar. It seems to me, Sir, that even there, I have been informed that there is no public solicitation in the sense in which, for example, the street-walkers, as one knows, exist in other countries. Now, if there are evils even in Chengam Bazaar, as my Hon. Friend from Madura interjects, I put it to him whether it is right that because there is one small area in Madras, where according to him there is this public solicitation, you ought to put the whole of the city of Madras under this somewhat Draconian and drastic piece of legislation. May I put it to my Friend, if Madura is entirely free from this kind of social evil ? And this Bill, coming as it does from a Madura Member, exempts Madura and all mufassal towns and attacks only the Madras City, and leaves it to this Government to apply this Bill later on to the mufassal. But, so far as the Madras City is concerned, my friend here has been deeply touched and wants to save Madras, letting Madura take care of itself. It seems to me that there is a great deal of wisdom in the saying of Socrates, "if you want to reform the world, try to begin by reforming your nearest surroundings." If my Hon. Friend knows Madura as he must, he must come forward with a Bill to purify Madura, and then ask us to cleanse other cities, saying that he comes with an intimate knowledge of social conditions existing in his own place and therefore the Bill should be given a trial there. Now, Sir, apart from that, assuming for one moment that the evils which the hon. Mover portrays do exist, I grant that we must make legislative measures to put down social evils. But, Sir, I want to point out to this House that this matter is not one to deal with which there is no provision at all under the existing law. Sir, there are two provisions in the Madras City Police Act, section 52 and Section 71. This is an existing provision in the City Police Act, under which the Commissioner of Police can take steps to deal with brothels or houses for the purpose of prostitution ; the impression is likely to be created by my hon. Friend's speech, that, for the first time, he is dealing with this evil, and therefore this Bill ought to be supported. It is not so ; my hon. Friend is not a pioneer. He has been anticipated by the authors of the Madras City Police Act, who in section 52 of the Act have enacted this provision ; 'If the Commissioner has reasons to believe that a house is used as a common brothel or lodging house for prostitutes or disorderly persons of any description, he may summon the owner or tenant of the house and on being satisfied that the house is so used and is a source of annoyance and offence to the neighbours may order the owner or tenant to discontinue such use of it. I should like to know from my Friend what is wrong with this section. If the object of my hon. Friend with which I entirely sympathise is to suppress the use of houses for brothel or for purposes of prostitution, is or is not the section quite adequate for this purpose ?

4.15 p.m.

"If it be argued that the section is not being rigorously worked, what is the guarantee that the new section which he is now asking the House to enact is going to be more rigorously enforced? After all, what a Council

like this can do is to enact suitable and adequate legislation, and to rely on the honesty and efficiency of the Police and the Magistry to give effect to and enforce these legal provision. It seems to me, Mr. President, that both under this section and also under section 71, sub-clause (xx) of the Madras City Police Act, the same provision is made; in the latter clause it is enacted thus: 'whoever solicits or molests any passenger for purposes prostitution in any public street, road, thoroughfare or place of public resort shall be liable on conviction to a fine not exceeding Rs. 50 or imprisonment which may extend to one month'. That applies also to Chengam Bazaar, and if to day in Chengam Bazaar there is this offence being committed, somebody is responsible for it, the Commissioner of Police or his subordinates, or the hon. the Home Member in charge of Police. Sir, I do not know whether such a thing exists or does not exist. But I do maintain that there are adequate provisions, to-day on the statute-book to deal with both these evils, houses of prostitution or brothels, as well as public solicitation in street, or public thoroughfares. If these two evils are adequately deal with, I ask the hon. Mover of this Bill, what is the reason for bringing forward this Bill. Sir the only difference I can see between his section and the present Act is that he has worded his section thus: 'It need not be a source of annoyance or trouble to the neighbours or to people remaining in those places. Even so, the Commissioner can declare the house to be a condemned house and then it cannot be occupied or used for this purpose. Sir, even then it is left to the Commissioner of Police to enquire and take action and before doing so, I expect any Commissioner of Police naturally to weigh all the circumstances of the case. If my hon. Friend had said that if a house is so occupied or used for any such purpose, if a house is so alleged to be, used, the Commissioner of Police shall declare any such house to be unoccupiable, without providing for any enquiry into the matter, then I understand he *ipso facto* prohibits the use. But there is an enquiry to be made. An enquiry, I take it, will also include all relevant considerations. If even when a house is not alleged to be a source of annoyance or trouble to the neighbours, it must be prohibited, I venture to say that it is a matter on which public opinion will have to be obtained. I am not saying that public opinion justifies it. If apart from any source of annoyance to the neighbours, such houses are used or are likely to be used for any of these purposes, by all means left there be legislation. But I am asking modestly whether in a matter of this kind you will be justified in passing an Act without taking public opinion and being guided by it.

"But the most dangerous part of this Bill is this. In our anxiety for social legislation, we must not lose sight of necessary safeguards. The hon. the Mover of the Bill who, I thought, was a democrat and believes in the freedom of person one property has, in his anxiety for social legislation, empowered the commissioner of Police, Madras, who is very rarely a lawyer and who is always an executive officer, with ultimate unappealable authority of issuing a fiat, which is final. There is no human tribunal to which an appeal is provided over the act of the Commissioner of Police. Sir, section 5, clauses (iii) and (iv), make this perfectly clear. The Commissioner, if he is satisfied with or without further enquiry that such house, room or place is again used in such a manner, shall by order in writing on the owner, lessor, manager, lessee, tenant or occupier of such house, room or place direct that the use as so described of such house, room or place be discontinued or such house, room or place be closed and quitted within a period of seven days and be not thereafter resumed. The next clause says: "For the purpose of this section, the decision of the Commissioner of Police that a house, room or place is used in any manner or for any purpose described in sub-section (i) shall be final and the legality or propriety thereof shall not be questioned in any trial or judicial proceeding in any court." Now, Sir, I do not think even enthusiasm for public morality ought to blind us to the possible, and may I add, probable abuse of this power by the Commissioner of Police. What will it in practice mean? It means the head constable, the sub-Inspector or the sergeant. I put it to my hon. Friend with his wide experience of public affairs whether practically this will not mean the head constable, the sub-inspector or the sergeant or other subordinate police officer. What can the Commissioner do? He is not going to be in touch with all these houses. He will depend naturally upon the reports of his subordinates. Although I do not say that our police are absolutely corrupt or anything of the kind, I do feel without being unjust or unfair to the police,—and I must say without any fear of being misunderstood—that there are in the Police, both on the high and the low

lower ranks, people who are not absolutely free from corruption. I put it to my hon. Friend whether it is right without any appeal whatsoever to invest these executive officers who in the last resort will have to depend upon their subordinates, with these arbitrary and final powers.

"Then, Sir, with regard to the various other sections about removal of minors from brothels and their commitment to suitable custody, my hon. Friend, I hope, remembers that there are sections in the Indian Penal Code already. But he has vested in the Commissioner of Police or any police officer not below the rank of inspector specially authorized in this behalf by the Commissioner or Deputy Commissioner, etc., the power to seize any girl who is behaved to be below 18 years of age and is being made to carry on this business. And when he comes to the next section he talks of such girl being placed in suitable custody in the prescribed manner until she attains the age of 21 years or for any shorter period. Has my hon. Friend thought what this suitable place is going to be? I know even in such cases what will happen. The only bodies who will take care of such girls will be the missionary homes. Again, is not this a matter on which public opinion has to be invited and we have to be guided by that opinion as to what is the kind of suitable accommodation for these unfortunate victims of commercialized vice?"

* Dr. (Mrs.) S. MUTHULAKSHMI REDDI :—"They have got a home for receiving and taking care of children under 18."

The HON. THE PRESIDENT : "The hon. Member will have an opportunity to give information."

* Mr. S. SATYAMURTI :—"My hon. Friend the Deputy President is very optimistic. She says there is a home for such people. I wish all success to the home, but does she realize that when the police begin to act in this manner, we do not know—I do not know—what the number of girls will be, whether the home will be adequate and congenial to the welfare of the girls, and whether the Police Commissioner of Madras will consider the home maintained by the society to which the hon. the Deputy President refers to be suitable or not? I certainly do not object to any home managed by distinguished reformers like the Deputy President, but we have no guarantee, so far as this Bill goes, that it will be accepted as a suitable place by the Police Commissioner."

"Then Sir, we have got provisions with regard to the importation of girls or detention which, although they are offences which should be punished have reversed the whole doctrine as burden of proof well known to all lawyers, incharging I hope my hon. Friend, i.e., that an accused person must be presumed to be innocent until he is proved to be guilty. But my hon. Friend, a distinguished lawyer, has reversed the whole process, and says in effect, 'You shall be presumed to be guilty and it is left to you to prove your innocence.'

"Then, Sir, he has introduced the punishment of whipping in section 11. Procuring is really a very heinous offence, but is it right that in this enlightened age we should provide for even this heinous offence this barbarious punishment of whipping? Then we get a strange power under section 13 : 'if a policeman cannot know the address of a man he can arrest him at once, if he sees him committing any of these offences.' And the Local Government, with a pathetic faith in it which I did not expect from my hon. Friend after our recent experience, is empowered to make rules for the most important essential of our social problem, namely, the care, treatment, instruction and maintenance of girls placed in suitable custody. Is this social legislation? My Friend has no constructive ideas on the matter. He does not know what to do. He is a policeman. He authorizes the police in essential matters and also leaves important items to the Local Government to make rules. He invests the police with summary powers, and he does not seem to have applied his mind more carefully to provisions of this Bill. And so, I think, public opinion will be very helpful in these matters, namely, care, treatment, instruction and maintenance of girls placed in suitable custody, prescribing places in which girls may be detained. So, these are matters on which I want public opinion to be elicited. And now, I want to assure those who are keen on seeing that this Bill becomes law as soon as possible, that it is not desirable that some kind of law should be placed on the statute book, but that a proper law should be passed. That may be the ambition of these who only want their names to go down to posterity, that their legislation should be left on the statute book; but those of us,

lumber men who want to serve society in the best manner possible, would rather wait and take social public opinion with us. I have no doubt in my mind that every enlightened man and woman will stand behind my hon. Friend in his desire to put down these despicable vices; but in our anxiety to put them down, let us not add new vices to the chapter of iniquity. From that point of view, I venture to appeal to this House to agree to this motion to circulate this Bill for public opinion. After getting opinions, we can have the Bill in January or so, and then I am sure the Select Committee will then be able to produce a Bill which will have the sanction of public opinion behind it, and will therefore be accepted by the people; and they will be satisfied and willingly and enthusiastically work its provisions; and we shall not have to depend upon an overworked Police Commissioner or some other police officer for this. From that point of view, I would appeal to my hon. Friend to allow this Bill to be circulated."

* Mr. C.V. VENKATARAMANA AYYANGAR :— "Sir, I beg to second this motion. It will be admitted by every one especially after the speech of my hon. Friend for the University that this Bill has got some far reaching consequences. While we sympathize with all attempts to put an end as much as possible to these vices, we should also try to safeguard the interests of society as a whole. Now there are provisions in the Police Act which for reasons best known to themselves the police are not putting into operation to a large extent. After all, what has been asked for in this motion is that the Bill should be circulated, which means that we may have to wait for about three months, so that such a measure of social legislation should have if possible the support of public opinion throughout the Presidency. We all sympathize with the objects of this Bill. But the most important thing to be looked into is whether adequate safeguards have been provided in the Bill, and there is no reason why we should consider that this House alone has got the monopoly of wisdom, and that it is not necessary that public opinion should be elicited. One question I would ask the hon. the Member from Madura, and that is whether he has made any provision to prevent these women from going out of Madras to Madura, Cimbatores or other places. These people now in Madras may as soon as the Act is passed remove to other places. Has any step been taken to prevent such action? Such are the considerations which require very great thought. Then there is the whole class of devadasis whom the society has relegated to this unfortunate profession. If there are two or more devadasis in a place, such place may be at once invaded if this Bill is passed. Is it to be desired that such a thing should take place? It may be that time, education and social reform may remedy these evils.

4-30 p. m.

"We know now police cases are sometimes invented. Is it possible in such a case to allow the policeman to have completed power in spite of all the confidence that we may have in the new Commissioner? I know him to be an able officer. But it is difficult even for him to control the subordinate staff though he may be clever in dealing with them. Again, Sir, in a particular street the neighbours may not like each other and the police may be used as an instrument of oppression. This is a legislation of such a far reaching effect that it goes to the root of many of our practices. It is desirable that we should take the necessary precautions to have a successful law, for the carrying out of which we must take the public with us. After all this is a modest proposition for postponement for about three months in order to try and obtain public opinion. We can then carry out the suggestions that may be made as I hope there may be unanimity in such a case".

Mr. K. R. VENKATARAMA AYYAR :—"Mr. President, Sir, I have listened carefully to the speech made with great enthusiasm by the hon. Member for the University. I thought his enthusiasm and eloquence with which we are very familiar would have been reserved for nobler and holier causes than the present that he has taken up. I think the points he has attempted to make are hardly points worth the attention of the House and the delay which he seeks to interpose is not worth having regard being had to the results which he indicates we can secure by such a delay. It is the gathering of public opinion he wants. For the gathering of public opinion he says that this Bill be circulated for public opinion as if the subject with which this Bill deals is for the first time a topic of legislation in this country. This Bill is closely modelled on Bills which have already been passed into law by the Burma Legislative Council, the Bengal Legislative Council and the Bombay Legislative Council. The subject with which this Bill deals has attracted world-wide attention. The recent visit of the Committee of the Council of British Social Hygiene also drew public attention in a pointed manner to the evils

arising out of the spread of brothels, and venereal diseases and the deterioration of public health in general. There was a very influential public meeting recently held about the 1st of September presided over by Sir Alexander Mac Dougall in which the opinion of the public of Madras was very strongly emphasised, that the Bill was already overdue and that public support should be accorded in an unhesitating and unanimous manner to the passage of this Bill in this House. The Bill itself was drafted by the Madras Vigilance Association which took upon itself this duty after considerable local experience, and the association got itself into touch with the then Commissioner of Police, Mr. Travers Philipps, and I understand the representatives of the association have since been in touch with the present Commissioner of Police also, and some of the provisions of the draft are provisions which have had the concurrence and the favourable opinion, if not the active support, of these officials whose local experience of the conditions obtaining in the City of Madras is that the rapid increase of this vice is certainly not negligible. Now my Friend Mr. Satyamurti attempted to suggest that in the Statement of Objects and Reasons the evil that is sought to be counteracted by this piece of legislation is overstated. He has been attempting to suggest that I come from Madura and that if the evil was so great in the City of Madras the duty of sponsoring some such Bill should more properly have fallen on some Madras Member. I do not know that this is an argument which by itself is convincing. We do not know why no Madras Member has not thought of it but certainly those who have made themselves responsible for the drafting of this Bill are not people connected with the mufassal so much as with the City of Madras. The Vigilance Association consists of members, both official and non-officials, ladies and gentlemen, who are resident in the City of Madras and who have very great experience of the conditions obtaining here. I have heard it said by the members of the association that almost next door to the premises of the Servants of India Society at Royapetta this particular nuisance has been quite intolerable. I mention that only by way of illustration. My hon. Friend Mr. Tulasiram mentioned Chengam Bazaar as another instance. There are, I suppose, several other instances, and medical practitioners in this city have their own experience arising out of their practice in the city. I think they will be able to vouch for the spread of this social evil in this city in a manner and to an extent which requires prompt and immediate attention. I do not think therefore that my Friend Mr. Satyamurti is correct in saying that the evil that is referred to is overstated. I think, if anything, we have lost time in going a head with this piece of legislation. He asks, 'Is Madura free from this evil? Why not you start with a piece of legislation for Madura before you think of Madras? I say Madras is a more crowded city. Madras spreads this evil to a much larger extent than smaller towns. Madura, I know, is also suffering under this social evil and it requires attention. In order, however, to steer clear of the very criticism which my Friend Mr. Satyamurti has been urging, the point that is made in this Bill is that we shall first gain experience by working this Act in the City of Madras which is the biggest city in this province where this evil is more rampant than in any other place, and having gained experience we will extend it to other local areas. There is no time limit after which alone it is open to Government to extend this Bill to mufassal municipalities. This Bill does not propose to put off indefinitely its application to the mufassal centres. As early as a mufassal centre feels the need for the extension of this Act, immediately it will certainly take advantage of this piece of legislation and get it extended.

Then my Friend said that there are two sections, section 52 of the Madras City Police Act and clause 20 of section 71, which contain powers already for the Commissioner of Police to close a brothel and also the power for the magistrate to punish open solicitation in the streets. Undoubtedly there are those sections. The present Bill gets rid of those provisions. It substitutes more elaborate provisions and provides in the interests of greater public safety for a quasi-judicial investigation or enquiry by the Commissioner of Police which is not provided for in the City Police Act. A very long time has elapsed since Act III of 1888 was enacted and the very experience gained by the officials concerned in its administration has led up to the drafting of the fresh provisions in its place, and in making these fresh provisions care has been taken to emphasise the point of view which my Friend Mr. Satyamurthi himself wanted to put emphasis upon, viz., that instead of closing the brothel without an enquiry the Commissioner has now to make an investigation which is a quasi-judicial investigation on notice to parties concerned. Therefore it is no good saying that there are sufficient powers already. Those provisions do not contain anything like the provisions that we have in this proposed Bill section 6 onward. This contains provisions for the rescue of girls from these houses of shame and for their protection in suitable rescue homes. That is a provision which you do not find in the sections to which Mr. Satyamurti referred and it is a

very important provision. The Government may have to bear the cost of such a rescue home, where these rescued girls will be kept and protected and the social service organizations such as the Seva Sadan may have to take charge of the management of such homes. There are also other sections which are new, such as those dealing with the importing of girls for prostitution into the City or inducing a girl or woman living in the City to carry on the business of prostitution, the detention of a girl or woman against her will in a brothel for prostitution and then procurement; all these are offences for which you do not find any provision in the City Police Act or any other existing enactment. These are not provisions which can be said to be not required in the interests either of public morality or of public health. I do not think that public opinion in the general sense is required to be gauged before hand on all these topics. It is difficult to imagine public opinion not to require these safeguards in respect of the great interest of public health and social morality. On the other hand it by asking for public opinion Mr. Satyamurti and others who go with him merely mean that this Bill as drafted is not perfect and calls for careful consideration of the details, the Select Committee which if anything is over-strong, will get ample opportunity for the expression of public opinion and for the expression of diverse views not excluding the views of gentlemen like my Friend on this subject.

4-45 p.m.

"All shades of opinion can be represented before the Select Committee, with may be asked to take evidence if necessary and make as detailed and full a report as may be expedient or necessary. Various municipal chairmen, health officers, medical practitioners and social workers may have an opportunity to place before the Select Committee differing views on this important subject, and in that way the point of view which my hon. Friend Mr. Satyamurti presents may be adequately safeguarded.

"My Friend then went into certain details as to custody, etc. Now there is no other custody for these young girls than brothels. The Social Service Leagues which have been doing good work will hereafter take care of them. There are Seva Sadan institutions which will take up the management of rescue homes. I think, when this Bill is put into proper shape, Government will fulfil their duty of providing adequate funds for such homes.

"Then, another point was attempted to be made because of some presumption in one of the clauses. These are details which I dare say will be adequately considered by those sounder and more democratic lawyers, who are also to be on the Select Committee, than myself. Again it is not merely missionary homes that will be available to take care of these girls, What if they are missionary homes? If they are willing to take up that work, certainly they are not unwelcome.

"It is wrong to suggest that, merely because the rule-making power is allowed in one of the sections to the Local Government, the Mover of the Bill or those behind him are absolutely devoid of constructive ideas on the subject ('Hear, hear'). Certainly, in matters of this kind, the germ of constructive ideas is in the Bill, and details of constructive ideas can be elaborated before the Select Committee and afterwards, either more sections may be added if there are more matters of dominant importance or rules may be made. If the Government is not the most satisfactory body to be solely empowered with the power of making rules, the rule-making section can be adequately amended by associating with the Government such other agency as may be deemed proper, I think. Sir, this stage is the stage when there is adequate public opinion to make this Bill go forward at once before a competent Select Committee, and I think time will be wasted and opportunity will be lost if you put off this piece of very urgent social legislation. There is no justification for prolonged circulation for collecting opinions. The time has arrived, I think, for this Bill to go forward at once before a Select Committee."

Dr. (Mrs.) S. MUTHULAKSHMI REDDI:—"Mr. President, Sir, I rise to oppose this motion for these reasons. People who have been connected with the social service organizations in the City, people who have been taking a good deal of interest in social purity work feel that this legislation has been overdue for this City. Do you know, Sir, Calcutta has got a Bill of this kind; Burma has got one; Bombay has got one; and Ceylon has got one. In the Statement of Objects and Reasons it is said that this Bill is intended to protect minor girls and to punish procurers which is not provided for in the existing Police Act. There is a Vigilance Association that has been doing work in this direction for the last three or four years. I do not know

whether the hon. Member for the University is in touch with that Association. I do not know whether he is in touch with the Children's Aid Society which has been in existence for the last four or five years. The Children's Aid Society is working under the provisions of the Children's Aid Act, and now it is accommodating a number of girls children in its home. There is a junior and senior certificate school attached to it, and it is being conducted by a committee of men and women. Most of the money for it, no doubt, comes from the Government because the public mind has not become enlightened enough as to the usefulness of this social service work. There, girls under eighteen are rescued and trained to become useful citizens.

Now the main object of the Bill is to punish procurement. If I only state to this House some of the pathetic cases that have come to my personal knowledge because of my connexion with the Children's Aid Society and Home, I do not think the Council will delay this legislation any longer. There has been recently a case of an innocent girl of fourteen who came from the mufassal and who was decoyed to a brothel, because there are middlemen, called procurers, who are ready to take advantage of the helplessness of women and trade upon it. You know our women are not accustomed to a free life, and there have been cases where women have been taken away to unknown places by procurers. Again, there have been many cases before courts, and we are reading reports in the newspapers on the subject.

No doubt, I agree with the hon. Member of the University when he says that he does not want to give more power to the police. I have been myself thinking of introducing an amendment so that the police may not be allowed to enter a place where minor girls are suspected to be without being accompanied by a woman social worker. It is our duty, it is the duty of medical practitioners and of social workers to help the police in that way. When this Bill goes before the Select Committee, necessary amendments may be made in that direction. There is no use circulating this at this stage for eliciting public opinion. The public do not take sufficient interest. They do not know what is taking place in some brothels. It is reported by reliable authorities that there are three hundred brothels in the City of Madras. A brothel is a concentrated area of social vice. It is a menace to family life; it is a menace to public morality and public health. How long are you going to tolerate this state of things? It is reported that there are a thousand prostitutes who are living on this social evil. The evil trade has to be suppressed. The sooner it is done, the better. I know personally, that in certain quarters like the Elephant Gate Street in the City of Madras no respectable family member can go and live, because the whole street is full of brothels. There have been cases coming to me of women who have been seduced to those places, and I myself have gone to the Police Commissioner and reported, but the women could not be rescued. Those profiteers called procurers must be punished very severely as is done in other countries. In other civilized countries, there are laws existing which deal with this evil. This evil is one which cannot any longer be tolerated, which cannot any longer be ignored. The profiteers take advantage of the youthfulness and helplessness of these minor girls. Sir, I am not exaggerating in any way before this assembly the suffering and the torture these innocent minor girls undergo in brothels. In the name of humanity, in the name of the young children, are you not going to stop at once this exploitation of vice? No doubt, the police should not be given large powers and I am as much interested in it, because in any law which happens to be a social legislation women are more intimately affected. In this matter we can take lesson from the experience of the west. No doubt, good laws to protect the innocent have been made there. There have been unjust laws also and in all such laws the stronger sex has been protected more, while the weaker sex has not got the benefit of the law. So, I would appeal to this House that this Bill may be allowed to go before a Select Committee, when women social workers may be consulted and every precaution may be taken to prevent the police abusing their power.

"Then, Sir, with regard to the existing Police Act,—I have studied it myself—there have been complaints from the Police that it is not at all sufficient for the suppression of vice, because none can now enter a brothel and children and girls suffer most thereby. I know a girl of 9 and a girl of 11 have become infected and have been outraged. How are you going stop it unless you give some more power to the authorities concerned? No doubt, power has to be given under sufficient safeguards. In western countries they have got great organizations, they have got women police, who enter brothels and have the children—

examined medically. Women social workers have been trained for such work. It is women's work. Our educated women should be trained as in those countries that have already taken a lead in the matter. But please do not put this good legislation off in the interest of humanity and in the interest of the sacred rights of children, to close the brothels, the dens of vice, and depravity and crime. I think I have said enough to convince this House, and I feel very very strongly that this Bill should not be delayed any longer because of the serious consequences that will ensue and of the suffering and torture that will go on unmitigated for many a month to come. If you delay it any longer, it will not become law in the life of this Council. This Bill has been ready for the last two or three years. It has been drafted by an eminent lawyer of Madras, and if this Council accepts it, I know Government also will co-operate with it. The Government has already given its consent for the introduction of this Bill. No doubt, the Bill is not perfect as it is, but you can make it perfect, you can amend it in such a way that the public interest will be fully safeguarded, and at the same time those people who make a profit out of commercialized, vice and who exploit the innocence and inexperience of young girls will be severely punished.

"Another matter is that connected with the Devadasi women. This Devadasi system should go. We cannot any longer allow a system that breeds impurity and immorality in our mind and no civilization should tolerate or connive at such a custom in the temples, the system that train young minor girls to become prostitutes. Prostitution is a sin, it is a criminal act, because it has produced not a little harm to society, to family life, and to the nation. As such, I appeal that this Bill may not be delayed a moment longer, and that this motion to circulate the Bill for public opinion be not consented to by this Council. I oppose the motion on grounds which I have already stated before this House, and say that the Bill may be allowed to go to the Select Committee, in the Select Committee proper amendments may be made, so that this may be passed into law as early as possible,

"With these words, I oppose the motion" Mr. Ramanath Goenka :—"I move that question be put."

The hon. the PRESIDENT:—The Council will now adjourn and reassemble at 11 a.m. to-morrow.

(Taken from the Proceedings of the Madras Legislative Council, Vol. XLIV, dated 8th to 12th October 1928).

Pages from the Rare Books :

THE INDIAN MUTINIES DURING 1857

(Compiled from the most Authentic Sources.)

Compiled by M. SENDUR PANDIAN

The commencement of the excitement in the Native Army of Bengal, resulting in the fearful disasters that form the subject of these pages, must be dated from the commencement of the year. The cartridges used with the Enfield Rifles recently introduced had the ball end greased for the purpose of lubricating the bore of the barrel; and this grease, it was rumoured, consisted of the fat of pigs and cows. Reports were also secretly and widely circulated that a forcible conversion to Christianity of their Hindu and Muselmaun Soldiers, was contemplated by the Government, and that the first step towards this end was the employment of the new cartridges, the biting of which would be destructive of caste. The absurdity of the report proved no obstacle to reception. The minds of the Sepoys were filled with illgrounded fears and bad feelings. The uneasiness manifested itself first at Dum Dum, among the men attached to the School of Musketry, but as the strongest assurances were at once given, that no intention of interfering in the most distant manner with their caste had, or ever would be entertained by Government, that their religious scruples should be, as they always had been, carefully respected and that all reasonable objections to the composition of the grease should meet with attention, the men appeared satisfied and for the time the agitation subsided.

18. 7

Uneasiness felt at
Dum Dum.

This appearance of content soon proved temporary. In February the prevalence of injurious rumours among the Sepoys at Dinapore, Dum Dum, Barrackpore, and Fort William, was known to the authorities. From Regiment to Regiment disaffected communications were understood to be passing; malicious projects to undermine the loyalty of the Native Army were believed to be in progress, though conducted with such secrecy as to escape detection, and the disturbed feeling, toward the end of the month, began to show itself in overt acts of Mutiny. In the meantime to strengthen the European Force in the neighbourhood of Calcutta, orders were sent to Burmah for the transfer to Bengal of H.M. 84th Regiment. On the 19th February the 84th reached Calcutta and were posted at Chinsurah. The 34th B.N. I. were the first to display signs of dissatisfaction. Secret meetings were held and groups of earnest talkers in the Lines and Bazaar showed plainly that all was not right. The Commanding Officer, Lt. Col. WHEELER, held parades for the purpose of soothing by explanation the excited minds of his men, and quiet seemed to be restored. The calm was but superficial. On the 26th February a detachment of the 34th with European Invalids halted at Berhampore, where the 19th B.N. I. were stationed. The day following, the latter Corps refused to receive the percussion caps for blank firing on the morning of the 27th, alleging their ignorance of the mode in which the cartridges had been prepared. This refusal was followed up by the Sepoys breaking open the Bells of Arms, in the middle of the night and seizing the arms, which they refused to lay down until confronted by detachment of Artillery and 11th Irregular Cavalry. Lt. Col. Mitchell, the Officer Commanding the 19th, on being informed that the men were prepared to lodge their arms, withdrew the Artillery and Cavalry, and order was re-established. In petition forwarded a few days after the outbreak from the whole Regiment to the General Commanding the Division, it was alleged, that the objection to take the cartridges proceeded from religious scruples. A Court of Enquiry was at once held on the conduct of the 19th and of its Commanding Officer, and the proceedings transmitted for the Orders of Government.

February Spread
of disaffected
feeling.

February 19th H.
M. 84th reach
Calcutta.

February 26th
19th B. N. I.
Mutiny
at Berhampore.

The Madras Presidency was for a moment disturbed by the 1st Regiment M.N. I., in consequence of some deficiency in the arrangements for the conveyance of their families, unanimously refusing to march from Vizianagrum. However on the arrival of the Brigadier the men shouldered arms and marched out of the Cantonment.

1st M. N. I. at
Vizianagrum
refuse to
Obey orders.

The arrest on the 10th March of two Sepoys of the 2d B.N. I. Grenadiers, for mutinous conduct whilst on duty in Fort William, was evidence that the spirit of disaffection was still spreading. These men quitted their own Guard and proceeded to the Mint Guard in Calcutta, to prevail upon the Soobadar in command to march with his Guard into the Fort in order to take part in a combination to seize the place. The Soobadar at once placed them in confinement. On a clear conviction of the offence before a Native General Court Martial they were both sentenced to transportation for the term of fourteen years. The same Court Martial also sentenced to be dismissed from the Service, a Jemadar of the 70th B.N.I. an Officer of thirty-three years Service, for having about the same time made use of mutinous expressions, and allowed an illegal meeting of Non-commissioned Officers and Sepoys of the 70th to be held in his hut, in the lines of the Regiment at Barrackpore.

March 10th 2 Sepoys of 2nd B.N.I. Endeavour to excite Mutiny at Fort William

Jemadar of 70th B.N.I. dismissed for disaffection.

An instance of "passive Mutiny" occurred on the 26th of this month in the 63d B.N.I. forming part of the Sonthal Field Force, in Camp at Sooree. About thirty men, belonging to the Grenadier, 2d and Light Companies, declined to accept their furloughs on the ground that the Barrackpore Regiments would not take theirs. The men had upto to the 26th appeared ready to avail themselves of the indulgence, and in excellent spirits at the prospect of its near approach. The untoward change in their purposes was ascribed to the arrival on the previous evening in Camp of two Sepoys, incog, from Barrackpore. The refractory Sepoys having in the course of a few hours returned to a sense of their duty and expressed penitence, Government thought fit to pass over their offence, though Major General Hearsey urged the summary dismissal of the men who had taken the lead in the affair.

63rd B.N.I. at Sooree refuse to take furloughs.

A still more flagrant violation of discipline occurred on the 29th of this month at Barrackpore. A Sepoy of the 34th B.N.I. intoxicated with "bhang", fired at Lieut. Baugh, Adjutant of the Regiment; killed the horse on which the Adjutant was mounted, and with his tulwar severely wounded both him and the Serjeant Major whilst they were endeavouring to apprehend him. This violent outrage was perpetrated about 5 P.M. in front of the Quarter Guard of the Regiment, and in presence of crowds of Sepoys belonging both to the 34th N.I. and 43d N.I. who, with the exception of a singleman, quietly looked on whilst an English Officer was cut down by their mutinous comrade. The Guard was drawn up under the Jemadar, by whose orders it refused to lend any assistance. Major General Hearsey, Commanding the Barrackpore Division on receiving intelligence of the affair galloped at once to the scene of disturbance, when the mutineer shot himself. The wound not being fatal, the man was made a prisoner and reserved for a more ignominious end.

March 29th outrage on the Adjutant of the 34th B.N.I. at Barrackpore.

The European force at Barrackpore having been reinforced by the arrival of H.M. 84th a wing of H.M. 53d, and two Field Batteries from Dum Dum, the 19th B.N.I. were marched in from Berhampore, and, in presence of the whole body of Troops at the Station, disbanded on the 31st March. How widely extended were the efforts now being made to tamper with the fidelity of the Native Army, may be gathered from the fact, that about the time when these occurrences were transpiring near Calcutta, an attempt was discovered to seduce from their allegiance the men of the Musketry Depot at Sealkote. A letter calling upon the men to imitate their brethren at Barrackpore in resisting the design of Government to break their caste, fell into the hands of the authorities. The incendiary missive had been written as from Barrackpore. Fortunately it failed to elicit then the desired demonstration.

March 31 19th B.N.I. disbanded at Barrackpore.

Mutinous letter discovered at Sealkote.

The first execution of a Sepoy in connection with these disturbances took place on the 8th April at Barrackpore. The spectacle was rendered as impressive as possible. All the Troops of the Station were assembled in front of the gallows. The 70th B.N.I., 43d B.N.I., 34th B.N.I. and 2d B.N.I. were formed upon the two sides, the European Troops in front, when Mungul Pandey, the Sepoy of the 34th who cut down the Adjutant, was brought forward and hung before their faces. The 34th appeared considerably disheartened; no attempt to interrupt the execution was made, and at the conclusion, the authorities concurred in thinking that the further spread of disaffection was checked, and that there was no reason to fear fresh outbreaks. This execution was followed on the 21st by that of the Jemadar of the Guard, who refused to render assistance on the occasion of the murderous attack on Lieutenant Baugh.

April 8th Execution of a Sepoy at Barrackpore for firing at Lieut. Baugh.

April 21st Jemadar of 34 N.I. executed.

Benares was now disturbed by flying rumours of an intended rising among the Sepoys. The causes of discontent were those assigned in other places, —the objectionable cartridges, and unsatisfied demands for increase of pay. The absence of European Troops at the Station increased the sense of insecurity and was strongly deplored. At most of the Stations in the North West, incendiarism began to make its appearance. At Delhi, Jullundur, Meerut, Umballa, and Dinapore, the almost daily recurrence of fires excited the worst apprehensions. It was felt that the mutinous spirit was fast spreading through the whole Army. Strong measures of repression were loudly demanded in the public journals, and the opinion was fast gaining ground that the merciful policy of the Authorities towards the first offenders would turn out to be ill-requited.

Excitement at Benares and other large station.

The month of May was ushered in by a revolt in the 7th Regiment of Oude Infantry near-Lucknow. After unavailing attempts on the part of the Commanding Officer to reestablish discipline, the matter was reported to Brigadier Grey, who went down to the lines, expostulated and warned, but the Regiment doggedly refused to have anything to do with the new cartridge. On the following day, the 3d, a letter was intercepted from the 7th to the 48th B.N.I. in the Lucknow Cantonments, which left no doubt of the mutinous spirit of the former Corps. With his usual energy and decision Sir Henry Lawrence proceeded, accompanied by his Staff and a strong body of Troops, to the lines of the 7th about seven miles from Lucknow, resolved to teach them a severe lesson if they did not at once return to their duty. But the Mutineers terrified at the approach of the force fled, throwing away their arms and accoutrements. The Cavalry pursued and captured some of the fugitives; most of the others returned subsequently, and the whole Regiment was disarmed. The Commissioner of Oude, with the sanction of Government disposed, of the affair by dismissing some fifteen Sepoys and the Native Officers, with one or two exceptions, and forgiving the rest. At a grand military Durbar held for the purpose a Subadar Havildar Major, and two Sepoys who had rendered conspicuous service in bringing to light the treasonable designs of the 7th, received valuable presents from the hands of Sir Henry Lawrence, who addressed the assembled Officers and Sepoys in eloquent, stirring language, well adapted to the occasion. After this event fires occasionally broke out, but quiet seemed restored to Lucknow.

May 3rd Mutiny at Lucknow.

On the 6th took place the disbandment of the 34th B.N.I. at Barrackpore, the three Companies stationed at Chitagong, whose conduct had been unexceptionable, were, however, excepted. The General Order of the Government read to the assembled Troops, briefly recapitulated the offence of which the 34th had been guilty the attack upon the Adjutant and Serjeant Major; the refusal of the Quarter Guard to do its duty, and the sullen withholding of all assistance by the men of the Regiment; it denounced them as silent, spectators of a long continued act of insolent Mutiny and thereby liable to the punishment of Mutineers; their further services were declared rejected and the Regiment was disbanded. The Order contained in conclusion a strong reiteration of the assurance previously given that the obnoxious cartridges contained nothing whatever offensive to the religious scruples of Hindoos or Musselmauns, which should continue to be as carefully respected as they had been up to that time by the British Government. This Order was read at the head of every Regiment in Bengal. The 34th were then stripped of their arms, accoutrements, and red coats; paid up in full of all demands and dismissed to their homes. Their bearing on the occasion was characterized by extreme levity and recklessness, evidence sufficient that they had drunk deep into the spirit of disaffection. Their fate was regretted by none, for it was felt to be richly deserved. A few exemptions were made, of men whose innocence could be clearly established; the number dismissed amounting to 363, of whom 135 were Brahmins,—100 Rajpoots,—50 Hindus of inferior Castes,—49 Musselmauns;—and 29 Sikhs.

May 6th Disbandment of the 34th B. N. I.

And now the dark cloud that had been long felt to be gathering silently and ominously over Upper India,—of which the explosions at Berhampore, Barrackpore, and Lucknow were presages, warning wise men to put on their cloaks,—burst at Meerut. On the 9th of May some eighty-five men belonging to the 3d Light Cavalry were sent to Jail in pursuance of the sentence of a Court Martial, for having refused to use their cartridges. These cartridges were not the new ones, unctuous with caste-destroying fat of swine or cows, but the old, unanointed cartridges, that had been bitten without detriment to caste many a long day. In this instance it was clear that the cartridges were the merest pretext; discontent and disloyalty must have been long mouldering in the breast of the Sepoys, and could

May 9th Mutiny at Meerut.

be fanned into a blaze by one tribe as well as by another. On the day following, the Sepoys of the 3d *en masse* burst open the doors of the jail and set their comrades at liberty. The 3d Light Cavalry were at once joined by the 11th and 20th B.N.I. by the people of the city, the bazaars, and adjoining villages. This formidable body of insurgents fired the Cantonments and Civil lines, and commenced to pillage. Before the European Troops, the 6th Dragoon Guards, H.M. 60th Rifles, and the Horse Artillery, could reach the principal scene of disturbance, night had fallen, and under cover of the darkness the Mutineers effected a safe retreat out of Meerut. But during the brief hour that their madness ruled, the property and lives of Europeans were indiscriminately sacrificed. These pages are not the place for a record of the names of all the victims, helpless women and children as well as brave men; of the diabolical fury first let loose at Meerut; or of the revolting barbarities there commenced which have since filled so many hearts with sorrow, darkened the homes of Britain, and made the ears of all Christendom to tingle. The object of this narrative is to present only a chronological detail of the leading events of this memorable rebellion: not to furnish a picture of the dreadful occurrences themselves. It is but too well known that the history of modern civilization can produce no tragedy of such proportions, of such intense pathetic interest, as that which was now enacted in Hindostan.

May 11th, Mutiny
at Delhi.

The Mutineers marched at once upon Delhi, having first occupied the bridge over the Hindun, and broken the telegraphic communication between Delhi and Agra, also between Meerut and Allyghur. They arrived at Delhi on the 11th. The Native Troops forming the garrison of Delhi, headed by the 38th N.I. at once fraternized with the men from Meerut. The Combined Regiments the 11th and 20th from Meerut, and the 38th, 54th and 74th in Delhi, having shot their Officers and killed all the Europeans that ill chance threw in their way, took possession of the city, and made some attempt to organize a regular Government, beginning by proclaiming the heir-apparent to the Mogul throne, King of Delhi, and taking all measures to strengthen their position. The number of lives lost is not even yet accurately known, some that were at first supposed to have been killed having since been ascertained to have reached places of shelter. Among those that fell were the Commissioner, Mr. Frazer and his Assistant Captain Douglas. One of the most conspicuous acts of gallantry that this Rebellion has witnessed, though deeds of cool and chivalrous daring have not been few or far between,—was performed on this occasion by Lieut. Willoughby of the Bengal Artillery, Deputy Commissary at Delhi, who at the risk of his own life, which has since been forfeited to his gallantry, blew up the Magazine. The European residents who had escaped the tulwars of the Sepoys, made the best of their way to the nearest places of refuge and Delhi again for a brief space became the seat of Mahomedan misrule.

May 13th out-
break at Feroz-
pore.

On the 13th disaffection broke out in the Regiments stationed at Ferozepore, the 45th and 57th B. N. I. Brigadier James with H. M. 61st, aided by the 10th Light Cavalry who remained loyal, having first blown up the Magazine, succeeded in reducing the revolted and defending the Station without loss of life. On the same day on which the 45th and 57th broke out at Ferozepore, the Native corps at Meeran Meer, the camp of Lahore, were the disarmed by Brigadier Corbett, with the assistance of H.M. 81st and a strong force of Horse and Foot Artillery. The Native

Disarming
Regiments
Lahore.

portion of the Lahore garrison consisted of the 8th Light Cavalry the 16th, 26th and 49th Regiments of Infantry.

May 14th. Order
by C. in C. dis-
Continuing the
use of new
Cartridges.

The Commander-in-Chief on the 14th issued an Order to the Army informing them, that it had never been the intention of Government to force them to use any Cartridges to which there could be any objection. His Excellency explained that the new rifle was a great improvement upon the old Musket, but that this advantage would be sacrificed if the weapon were used with reluctance; under these circumstances, notwithstanding the perfectly harmless nature of the cartridges, he announced that the use of the new cartridges was to be from that time discontinued in the Native Army. On the same day an Order was promulgated by the Governor General in Council, authorizing Officers commanding Divisions, Brigades, or Stations, to appoint Courts Martial for the trial of Native Officers or Soldiers, and to confirm and carry into effect at once, or commute, or remit all sentences passed by such Courts on the offenders brought before them. Courts Martial assembled under this authority to consist of five Commissioned Officers, either European or Native, or both. This Order was confirmed by Act XIX of 1857, passed by the Legislative Council on the 16th May.

Order by Governor
General authori-
zing command-
ing officers to
appoint Courts
Martial.

At the urgent desire of the Lieut. Governor of the North West Provinces, Martial Law was proclaimed in Meerut and the adjoining districts. A strong body of the Bhurtpore Horse and Foot, under English Officers, with six guns marched from Bhurtpore and took up a position in advance of Muttra to keep open the communications with Delhi. On the 16th the Sappers and Miners who had been marched into Meerut from Roorkee, to help in defending the Station, mutinied—May 16th Sappers mutiny at Meerut. and having shot their Officers, went off to swell the mutinous force in Delhi. They were, however, followed by the Carabineers and Horse Artillery, and the greater part cut up. Troops were now being concentrated, as fast and in as large numbers as circumstances would allow, from Meerut, from Umballa, and from the Hills, for the purpose of retaking Delhi. The Maharajah Scindia, of Gwalior, on hearing of the events that had taken place, immediately came forward and offered the services of the whole or any part of his Troops to the Lieutenant Governor of the North West Provinces. In accordance with a requisition from the Governor-General, the 1st Madras Fusiliers left Madras on the 18th under their gallant-Madras Fusiliers embark for Bengal. Commanding Officer, Colonel Neill, for service in Bengal. H. M. 35th Regiment was also ordered up with all expedition from Pegu. At the same time an order was issued by the Governor-General in Council in which, in order that instances of conspicuous gallantry and loyalty might be promptly rewarded, the Commander-in-Chief, Lieutenant Governors, Officers, Commanding Divisions, Brigades and Stations, were empowered to promote Soldiers to the Commissioned or Non-commissioned ranks of the Army, who had by eminent services merited such distinction.

On the 20th four Companies of the 9th B.N.I. stationed at Allyghur after-May 20th. 9th B.N.I. mutiny at Allyghur and Mynpoorie. behaving very well for some time, suddenly broke out. Their Officers were obliged to leave them, but no European was injured. The Treasury was plundered and the prisoners in the jail liberated. A detachment of the 1st Irregular Gwalior Cavalry marched from Gwalior to Allyghur and escorted the Europeans in safety to Hattrass. At Hattrass some of the Cavalry deserted, and went off to Delhi. A detachment of the 9th at Mynpoorie mutinied two days after their comrades at Allyghur, but did no injury to their Officers.

Matters were all this time being managed with admirable and successful vigour in the Punjab under Sir John Lawrence., General Reed, and Brigadier-Chamberlain. Hanging, blowing away from guns, disbandment, followed sharp upon the first appearance of disaffection, and as a consequence the Punjab, with Dhost Mahomed on the frontier, was kept in order. The 21st, 24th, 37th and 51st Regiments of Native Infantry and the 5th Light Cavalry were disarmed at Peshawar on the 22nd. The 55th B. N. I. mutinied at Murdaun three days after, but they were pursued, the greater part cut up, some caught and brought back to expiate their crime by a public execution. The 5th B.N.I. were also disarmed at Umballa.May 22nd. Disarming of corps at Peshawar. Mutiny of 55th B. N. I.

The 70th B.N.I. having presented a loyal address to the Government praying to be led against Delhi, the Governor General went down to Barrackpore to address the Regiment in person. Lord Canning promised to accede to the request of the Regiment.May 26th. 70th B. N. I. volunteer for Delhi.

The advanced guard of the force collected for the reduction of Delhi under the Commander-in-Chief, reached Kurnaul on the 21st, the main body still remaining for some days at Umballah. The cause of the delay was the absence of heavy Artillery at that station, which rendered it necessary to wait until a Siege Train could be brought from the nearest Arsenal, which happened to be Phillour. When the guns were within a short distance of the camp General Anson advanced and had reached Kurnaul, when he was attacked by Cholera and died there on the 27th. Major General Sir Henry Barnard, at the head of the Sirhind Division, succeeded to the Command of the Force, and Sir Patrick Grant, was summoned from the Command of the Madras Army to be Acting Commander-in-Chief in Bengal, Major General Reed, the Senior Officer in Bengal, being appointed Provincial Commander-in-Chief until the arrival of General Grant at Calcutta.May 27th Death of General Anson at Kurnaul.

In the meantime every large Station in Upper India had its fit of excitement; Agra Benares, Allahabad, Bareilly, Cawnpore, with others, were visited with a prevalence of panic of more or less severity according to circumstances. The usual Military demonstrations on the Queen's Birth-day were limited to a General Salute, the-

feu-de-joie being prohibited. The Officers of Government, both Civil and Military, pursued the most conciliatory policy, and instances of cool daring and unruffled presence of mind under very critical circumstances, occurred too numerous for mention. At Allahabad two men, apparently discharged Sepoys, were apprehended by some men of the 6th Bengal Native Infantry in the act of tampering with the Sepoys. The informers were immediately promoted, and the 6th Native Infantry volunteered to march against the insurgents at Delhi. At Cawnpore the agitation prevailing during the latter part of this month was extreme, as the garrison was composed entirely of Native Troops, with the exception of one Company of European Artillery. The Sepoy corps there were the 1st, 53rd and 56th B.N.I., the 2nd Light Cavalry, and two Companies of Native Artillery. The tone of feeling among these Troops being unsatisfactory, the Europeans, including not only the Civil and Military Officers with their families, but a number of people who had come to Cawnpore from other Stations for safety, took possession of a large barrack, and under the leadership of Sir Hugh Wheeler proceeded to form an intrenched camp, placing guns in position and strengthening the place in every possible way to meet any attack. Two guns and three hundred men were brought in to their aid by the Maharajah of Bhittoor. By the end of the month a detachment of H. M. 84th Foot arrived at Cawnpore, and confidence was restored for a time.

6th B. N. I. at
Allahabad vol-
unteer for
Delhi.

Sir H. Wheeler
forms intren-
ched camp at
Cawnpore.

The Station of Nusseerabad having been drained of the Bombay Troops in the beginning of the year, with the exception of the 1st Bombay Lancers, to supply the exigencies of the Persian War, was garrisoned by the 15th Bengal Infantry, and the 30th with a Company of Native Bengal Artillery.

The Bengalees had long been in a wavering state and on the 28th broke out into open mutiny. The Bombay Cavalry, though numbering only at the time about 250 sabres, with admirable gallantry and loyalty charged the Mutineers again and again. Their bravery, however, was not rewarded with success. The Mutinees marched off with the guns, colours flying and drums beating to Delhi, and the Lancers were obliged, having lost several of their Officers, to retire upon Ajmere, escorting the Officers and families of the revolted Regiments.

At this time too the Native Regiments at Agra began to manifest symptom of disaffection. A detachment consisting of a Company of the 44th B.N.I. and one of the 67th B.N.I., the Regiments stationed at Agra, had been despatched to Muttra to bring treasure to Agra. On their way back to the latter Station the men mutinied, seized the treasure, and proceeded to Delhi. Mr. Colvin at once resolved upon disarming the remainder of the 44th and 67th, which was effected at Agra without disturbance on the 31st. The Lieut. Governor also issued a Proclamation offering pardon to all who would lay down their arms. This being disapproved of by the Supreme Government, it was withdrawn and another substituted, offering pardon only to such mutineers as had not been concerned in the commission of any outrage, on condition of their delivering up their arms to the nearest Civil or Military authority.

May 31st. 44th
B. N. I., 67th
B.N.I. disarmed
at Agra.

Mutiny at
Lucknow.

After a good deal of uneasiness and many sinister rumours, the Troops at Lucknow broke out on the night of the 30th. Sir Hendry Lawrence, who had a short time before been created Major General, had displayed his usual foresight and energy in making all necessary defensive preparations. With the help of the guns of the European Field Battery and the Bayonets of the Queen's 32nd, the Revolters, who were Sepoys of the 7th Light Cavalry, the 13th, 48th, and 71st Bengal Native Infantry, were driven out of Cantonments and pursued to the distance of fifteen miles. No disturbance took place in the city of Lucknow. Martial Law was at once proclaimed. Brigadier Handscomb was killed on the spot by a musket shot, on the first breaking out of the revolt.

May 31st.
Action at
Ghazee-ood-
deen-nugger.

On the 30th a detachment of the European force, consisting of the 6th Carabineers, 60th Rifles and Horse Artillery, started from Meerut under the command of Brigadier Wilson and took up a position at Ghazee-ood-deen-nugger, about fifteen miles from Delhi. The Mutineers soon made their appearance and a smart engagement followed. The mutineers were repulsed with the loss of their guns, but they returned to the attack on the following day with great pluck. Having suffered a second defeat, and numbers having fallen beneath the sabres of the Dragoons, no further attempt was made to dispossess the Brigadier. The Force from Umballa was known to be fast approaching and the Mutineers betook themselves to the work of preparing for its reception.

The Station of Bareilly after having been kept for some days in a state of Mutiny at excitement, witnessed on the last day of May the outbreak of the 8th Irregular Bareilly Cavalry, and the 18th and 68th Native Infantry. Up to within an hour of the attack of the Sepoys, the Officers of the 18th and 68th persisted in declaring that their men were staunch and could be confidently depended on. Brigadier Sibbald was killed at the commencement of the Mutiny; the rest of the Officers were allowed to quit the Station, some proceeding to Moradabad, some to Nynsee Tal. The whole of the prisoners in the Jail, about 4,000 in number, were released. This Mutiny was attended with circumstances of peculiar atrocity and treachery. Only the day before the outbreak the men had earnestly assured their Officers of their fidelity, and had entreated them to send their wives and families, from the Hills, whither they had been despatched for security; promising to protect them with their own lives.

By the commencement of June reinforcements of European Troops from Bombay and Ceylon were beginning to arrive at Calcutta, and were despatched with all speed to the Upper Provinces. By Dak and Bullock Trains detachments of H.M.'s 84th and the Madras Fusiliers proceeded daily to Benares and Allahabad, but the force at the command of Government was unhappily too small to admit of supplying aid even in the smallest quantity to a lithe of the places whence requisitions for assistance came. In addition to the Regiments just named, the Queen's 39th from Burmah, the 37th from Ceylon, the 76th from Bombay, the 64th and 78th from Persia, and the 5th from the Mauritius, altogether about 8,000 British Soldiers arrived in Bengal in the course of the month. A Regiment of Europeans was also sent up the Indus from Kurrachee to strengthen Mooltan. Still each day brought in tidings of new revolts and massacres. On the 3rd the Native Artillery, the 72nd B.N.I., the 1st Gwalior Cavalry and 7th Gwalior Infantry mutinied at Neemuch. The greater part of the Officers and their families escaped. A Bombay column under Major General Woodburn was formed and moved at once upon Neemuch. On the evening of the same day the 17th B.N.I. stationed at Azimghur, mutinied. Treasure to the amount of seven and a half lakhs of rupees had that day passed through the Station escorted by some of the 13th Irregular Cavalry *En route to* Benares. This excited the cupidity of the men, who went in pursuit of it. The Officers escaped to Ghazeepore.

The Mutiny of the 41st B. Native Infantry at Seetapore broke out on the 3rd of this month. The Colonel, though warned by a friendly Sepoy, would not believe but that his men were staunch; as in so many other cases paying for his confidence. He was shot by his own men in the commencement of the outbreak. A few faithful Sepoys assisted the Officers and their families to escape in their buggies, and the party, consisting altogether of about 50 Europeans managed to reach Lucknow, after being two days and a night on the road. The Station of Seetapore was burnt to the ground.

At the same time the 29th B. N. I. at Moradabad, and the 28th B. N. I. at Shahjehanpoor, after hearing of the proceedings at Bareilly took the prevalent infection and threw off their allegiance.

The news of the Mutiny of the 17th N.I. at Azimghur soon reached Benares and threw that Station into Commotion. It was at once resolved by the authorities that the 37th Native Infantry should be deprived of their arms. Fortunately Lieut. Col. Neill had arrived at the Station the day before with a portion of the Madras Fusiliers, and his decision and boldness effected with comparative safety what would otherwise have proved a very disastrous and bloody business. A party of H.M. 10th and of the Fusiliers, with three guns, the Loodianah Regiment, Sikhs, and a squadron of the 13th Irregular Cavalry, was drawn up to disarm the 37th. These opened fire on the approach of the Europeans, killing and wounding many; at the same time the Sikhs, owing to a false alarm raised by one of the Troopers of the 13th, fired upon their own Officers. The guns quickly dispersed the Sikhs and the Irregular Cavalry, while the Europeans under the gallant Neill made a dash upon, the 37th and drove them out of their lines. The next day the Cantonments were protected by guards judiciously planted and order and security were restored to Benares. The lives of the Civilians and their families were saved. About 100 of the Mutineers were killed, and 200 wounded; the rest fled, throwing down their arms.

The Mutiny of the Hurrianah Light Infantry and 4th Irregular Cavalry at Hansi and Hissar, occurred about the same period. The women and children that fell into the hands of the Sepoys at these places were wretchedly treated. The levies

of the Bhurtpore Rajah also, who were employed to keep open the road between Agra and Delhi proved faithless, and their Officers, Captain Nixon and Captain Munbee of the Bombay Army, had great difficulty in reaching Bhurtpore with their lives.

June 6th.
Mutiny of 6th
N. I. at Allahabad.

The 6th Native Infantry at Allahabad had continued to be have remarkably well. They had volunteered to be led against the Delhi Mutineers, and were thanked and complimented in General Orders for their fidelity. This effusion of loyalty and approbation took place only a day or two before. On the 6th the "loyal" and be praised 6th became the assassins of their own Officers, and after setting fire to the Church and every bungalow in the place, looting the Treasury, marched off to Delhi. Very few Christians managed to escape; the liberated prisoners, to the number of 3,000 having joined the Mutineers in the perpetration of all sorts of outrages. Colonel Simpson and Lieut. Brasyer in command of a body of Sikhs from the Ferozepore Regiment, got into the Fort, when with the assistance of some Pensioners, a few European Volunteers, and the Sikhs who remained faithful, the Main Guard was disarmed and the Fort of Allahabad was saved. It was closely invested by the Rebels, but held against them by the determined band inside, until on the 11th, Lieut. Col. Neill with a detachment of Madras Fusiliers, who with great difficulty had made their way from Benares, succeeded in getting into the Fort by crossing the Ganges in boats. Another detachment of Fusiliers under Major Stevenson arriving the next day, Col. Neill now in Command of Allahabad, took measures for driving away the besiegers. By shot, shell, and sorties, the Rebels were beaten off into the surrounding villages. The communication between Benares and Allahabad was opened by a body of the Fusiliers and 13th Irregular Cavalry under Captain Fraser. The villages in the neighbourhood were then destroyed one after another by Col. Neill, and in spite of severe losses by sickness, cholera having broken out among his men, by exposure, and by incessant fatigue, the gallant defenders of Allahabad held good their position, and though in straitened circumstances effected the dispersion of the Rebels. . (continued)

— Taken from the Madras Almanac and Compendium of Intelligence' For 1858.

General Report on the operation for clearing the
 'Pamban Channel' from 1822 to 1851, taken from
 the Marine Consultations Volume No. 77 for 1854.

Fort St. George, 21st March 1854

General Report on the operations for clearing
 the Pamban Channel from 1822 to 1851.

The Pamban Channel lying
 between the Continent of India and the
 Island of Ceylon in about latitude
 Description of 9. 15' North; it is not far
 from Point Ramen or Tan.
 Channel. —
 lying on the Continent; but its distance
 from Ceylon is about 55 miles the inter-
 mediate space being filled up by the
 small Islands of Ramiferam and
 Manar, the latter of which is divided from
 the former by a sand bank called Adam's
 Bridge and from Ceylon by a narrow Channel
 called the Manar Channel. —

The total distance between the Main
 land Ceylon is divided as follows. —

From point Ramen in the Ramenat province	
to Pamban at the West end of the Island	
of Ramiferam	1 1/2 miles
across the Island of Ramiferam	13 "
Adam's Bridge	25 "
across the Island of Manar	16 1/2 "
From the Island of Manar	
to Ceylon	5 "

Total 55 miles

Immediately North of the
 Channel and between it and the Bay
 of

Fort St. George, 27 March 1854

of the Bay of Bengal is Palki Strait or the
Shoals Bay of Pondicherry, which first
widens out to 90 miles at a distance
of about 5 miles from Pamban, and
then continues of that width for
about 40 miles when it is first
narrowed by the projection of the
Island of Ceylon in its eastern
shore which reduces its width to
55 miles, and then by the delta of
Tanjore which reduces its width to
38 miles at Point Calimere and at
the same time changes its direction
from about N. N. E. to E. -

From its western shore along
the Coast of Pamban and Tanjore,
it continues shallow for a considera-
ble distance. The best idea of this
will perhaps be given by mentioning
its depth, that it becomes 4 fathoms in depth
from the shore... at a distance from the shore
of from 5 to 7 1/2 miles. —

The distance being 1/2 a
mile immediately North of the Pamban
reef.

Port St. George, 28th March 1886

reef and gradually increasing until it becomes $7\frac{1}{2}$ miles opposite to Hotel. platform immediately north of which shoal of hard sand 18 miles from main land - running out from the main land for a distance of 18 miles immediately north of the shoal the distance again diminishes until it becomes 5 miles opposite Point Calpones. -

Within 18 miles of Point Calpones in the direction of Point Pedro shifting sand banks in the direction } there are several sand banks which shift somewhat and are considered to be somewhat on the increase. -

With the exception of the permanent and shifting shoals above mentioned the strait has clear bottom with a least depth in the line of navigation. -

On the south of the Panama Gulf of } Channel is the Gulf of Chancay which widens out rapidly from

Port St. George, 21st March 1854.

from 56 miles near Pambou to 120 miles
off point Soliman and 180 miles off
side Cape Comorin.

Opposite and near to the
western shore of the Gulf of Oman are
Islands and } there are several Islands and
reefs. } rocky shoals running parallel
to the Coast, the Islands are intermediate
between Pambou and Soliman and
there is a depth between them and
the shore having in one place a depth
of only 2 fathoms but the rocks con-
tinue to bend the Coast as far as
Cape Comorin.

Depth of the } the Gulf is 10 fathoms in
Gulf. } depth at a distance of from
1/2 to 7 miles. In the northern portion
between Oman and Cape Comorin the
shore is rocky and goes down into 10 fathoms
water from between 1/2 to 1 1/2 miles
a mile.

Along the eastern Coast of the
Gulf of Oman the 10 fathoms line is at
distances from the coast varying from 1/2
to 9 miles.

Along

Fort St. George, 21st March 1884.

Along the South of Adams
 Bridge the 4 fathom line is
 at a distance of from $\frac{1}{2}$ to $1\frac{1}{2}$
 miles from the Coast but im-
 mediately afterwards the distance
 increases until about 6 miles south of
 the Skips River, it becomes greater,
 after this the distance again diminishes
 opposite Calpentya it is only $1\frac{1}{2}$ miles
 and within the next 15 miles the distance
 diminishes to $\frac{1}{2}$ of a mile and it keeps
 within this distance as far as Colombe.

Along the North of Adams
 Bridge the 4 fathom line is about
 3 miles from the Coast.

The following Extract from a
 report by Colonel Monro, Chief
 Engineer dated 20th November 1889 describes
 the sand bank called Adams' Bridge.
 Page 154 of Corps Papers Volume 2.

The sand bank called Adams'
 Bridge is a very extraordinary formation.

It is only about a quarter of a
 mile in breadth and consists in

entirely

entirely of sand, partly above, and partly below water, collected apparently by the surf and currents, and unsupported, as far as could be ascertained by sight. The east end of it was pierced by the Ceylon Officer to the depth of 30 fathoms and nothing found but sand, on each side of the bank at the distance of 20 or 3 miles, the sea is 6 fathoms deep & quite free from obstructions of any kind. —

There are three principal openings or Channels across the bank. One near the Island of Ceylon called the Tal Channel passage, the second 8 miles further to the West; and the third about 11 miles from the Island of Sumatra, termed the Janney-woody passage. This last was examined and surveyed on the present occasion. It is narrow in the center, and 30 feet deep, with broad curved bars opposite to the two ends, on which there is not more than 5 or 6 feet of water. The bank between it and —

Rampart

Port St. George, 21 March 1854

Kasupuram is entered and several feet above water. The Sal Chacour passage was examined by the Ceylon Officers and resembles exactly that of Tangany, but it is not so deep, there being only about 3 feet of water on its shallow bar.

The intermediate opening was not examined, but from its appearance, as well as from the description given of it by the fishermen who pointed the place, there can be no doubt of its corresponding very nearly with the other two. It is, however, deeper than the Sal Chacour passage, but not quite so deep as that of Tangany.

In the vicinity of the Sal Chacour and Tangany openings, the bank is visible above water for several miles, intersected by only a few narrow openings, but towards the centre it is chiefly covered with water, and very little sand is to be seen, though from the surf breaking exactly on the line of the bank, the depth of water cannot exceed 2 or 3 feet.

Quincy

Port St. George, 28th March 1862.

During both seasons, on the
 lee side of the bank, to the distance of
 from half a mile to a mile, there are
 great numbers of irregular shifting
 sand banks scattered about, on which
 there is from 2 or 3 feet of water with
 spaces between them 8 or 9 feet deep. On
 weather side, on the contrary, particularly
 towards the end of the moor, is in
 great measure clear of such banks, and
 the surf breaks on its shore nearly as a
 straight continued line. When the
 monsoon changes, the strength and
 prevailing direction of the current may
 change too, and the lower level of which
 the shifting banks are composed, on
 what was the lee side, being cleared
 up by the surf and sea, is swept by the
 current through the channels, and depo-
 sited on the opposite side, partly on
 the bar, and partly in loose detached
 heaps along the bank. These deposits
 appear to be further increased by the
 sand thrown up on the weather shore by
 the

Fort St. George, 25th March 1854

The surf, which is seen as it becomes dry is carried by the wind across the bank into the sea on the other side. It was observed, when the wind was tolerably strong that a continued stream of sand was swept across the beach into the sea on the lee side. The beach of a steam's Bridge therefore to the distance of about a mile on both sides, is continually changing and shifting. On the weather side, it is generally clear, except immediately opposite to the Channels, where there are always projecting bars, while on the opposite side, there are many low bars scattered about, and constantly varying in position and extent, as the season advances, and according to the state of the sea and weather.

During both seasons, rather a high surf breaks on the weather side of the bank, but the South West monsoon produces much the highest surf.

242

St. George, 28. March 1866

and accompanied by a very heavy swell. During part of the North Easterly season, the way becomes so both sides of the bank.

There is no doubt and fishing boats, occasionally pass through the openings in fine weather. The passage is attended with some difficulty and danger, and is not common.

There is an account, of some importance, given in the records of the Dutch Government of Ceylon, of a Dutch Fleet having on one occasion escaped from a British Fleet by passing through the Channels of Adam's Bridge. If this be authentic, which is some of the Channels must have been deeper in former days or the ships must have been of a small size. It is probable indeed, that the depth and extent of the openings are constantly changing from the effect of the current and surf, and the quantity of loose sand about the bank.

Col. H. George Esq. March 1854

bank, and that they will not be found of the same size for any length of time. They appear to be affected by every change in the weather, the currents and surf, and most likely vary considerably in depth in different seasons.

The value of a good Channel.
 Estimated of the } net at Pamban will be
 value of the }
 Pamban Channel } seen by the following statement.

The distance from Madras to
 Cochin round Ceylon is - 1860 miles.

The distance from Madras to -

Cochin through the Pan-

ban Channel - - - - - 640 - -

Saving in distance by go-

ing through the Channel - 1220 - -

The saving in distance to
 vessels going from Madras to stations
 on the Western Coast of Ceylon varies
 from 550 to 600 miles and averages 275 miles.

The distance that would be saved by
 the steamer from Madras to Cey-
 lon.

21

Port St. George, 28th March 1854

would be sent by the steamer from
Madras to Goa would be 300 Mils

In the financial year 1851/52
the export of Rice and Taddy to England
from our own ports in Amoy, &c. alone
(including the French Port of Saigon)
was as follows. —

Quantity Tons	Value Rupees
Rice — 57,000 —	12,74,816
Taddy — 11,000 —	2,80,370

The total value of merchandise
exported from our Ports in Amoy & Saigon
for the same year was Rupees — 5,52,497

Freight from Amoy to
London was from 1851 to 1852

1851 to 1852 — 1,12,000

Difference — 7,700

Leaving on 71,000 Tons — Rupees — 5,28,800

By which the difference is no longer

In 1850 — Rupees — 5,28,800

1851 to 1852 — 5,12,500

1,12,000

Leaving on 71,000 Tons — Rupees — 5,28,800

The aggregate tonnage of ships
which passed through the Siam Sea
Channel in the year 1852 was 1,12,000 tons
for the current year it is nearly 1,12,000

C. S.

Port St. George, 18th Decr 1842

Somehow the number of Thomas was
 becoming without print, page like the
 station opening in Adams Bridge, he
 went paying the tax at Taunton.

Supposing each of these vessels
to have been saved only 200 miles and
on an average and the freight to
be 3.75, according to the prices above
given, 7 1/2 (Five per Ton per mile, the
freight does not include the saving of insurance
from disbursement, and of interest from
disbursement of 300 miles & 1/2 Five per cent
to be saved.

This amount does not merely represent the value of the Taps as in rough weather, most of Vessels which pass through the Channel could not pass round Cayton at all.

The obstacles to be overcome at Tannan were (considered of the obstacles to be overcome in clearing a Channel at Tannan) -

first a bank of coral 100 yards broad over which there were about 6 $\frac{1}{2}$ feet of water at low water neap tides & a reef of sand stone 800 feet

Fort St. George, 26th March 1854

... to sand running north from the ...
situated to the northward lying south
of the Canal bank.

In the line of the Channel
Height of reef before the highest point of the
commencement of } reef was, before the com-
mencement of the operations, about
14 feet below low water and 66 feet
below high water.

In the West of the Channel
the reef rises above the water to the
height of about 5 or 6 feet at high
water. —

Before a clear depth of 10
fathoms for deepening } feet could be obtained at
the Channel depth } low water it was necessary
on an average } to deepen the Channel 3 feet on an
average for a distance of 1200 yards.

3^d The last obstacle is a bank of sand
and mud lying south of the reefs at
a distance of about 2,500 yards. This
bank was passed by Thomas at a
spot where it was about 500 yards
in width and from 36 to 56 feet
below low water reef level.

These three obstacles are
within

Port St. George, 20th Feb 1834

within a distance of about 2 1/2 miles.

The first step towards deepening

the port properly, namely, and widening, the

fact however, the Council seems to have

been taken in the year 1822 when the

Marine Board at the suggestion of the

Acting Chief Engineer wrote to Mr

Sullivan the Commercial Commissioner

at Trincomalee and, called for his

opinion, on obtaining a letter from the

Letter recommending that a survey

should be directed the Council directed

the matter to the notice of Government

who directed that a survey should be

made in consequence of which the

plans was examined and reported on

by Engineer (now Lieutenant Colonel)

A. Cotton.

Nothing seems to have been

done in the year 1822 in the way of clearing

away rock from the Land Stone, except

but a rough survey was made and

then the project seems to have been

laid aside until 1829 when the

The Commission was again received

of the work. I wonder Lieutenant Colonel

John

949

Port St. George, 2.84 Almonds 1654

Sun. On this occasion a party of Sappers was
 sent, and the bottom of the Tafe was thoroughly
 examined throughout by blasting and re-
 moving the fragments. The Tafe was
 also considerably improved. It was pre-
 viously so crooked that in one part
 it was necessary when the current was
 strong to bend out & warp it once to con-
 duct a Vessel round a rock. Such ob-
 stacles were removed as to make the Channel
 nearly straight and at the same time
 the shallower grounds were deepened
 so as to allow of Vessels passing through
 drawing about a foot more water than
 before. A minor survey was also made
 of the whole Tafe and of Adams Bridge
 on the other side of the Island of Ramin-
 .cram. At this time also the Commis-
 sary General from Ceylon with the
 Superintendent of the Ceylon Pearl
 fishery met the Officers from Madras
 and the whole subject was discussed.
 The conclusion was that it was im-
 possible to attempt any thing on the
 Ceylon side and that the Government of

Fort St. George, 28th March 1839

since, should any project of success, the repairs of the works of this fortification, as well as the other works, being in a very bad state, were begun in 1837. Colonel Macdonald, who took the chief command of the works, and prosecuted it with such energy and perseverance, that a real commencement was at length made upon the improvement, and it is to that Officer that the whole credit of this important work is due.

A party of 20 Officers and 100 men, employed in the works, were employed in deepening the Channel at the entrance of the Port, and in which had been commenced by the Court of Directors for the improvement, as it was then considered.

On the 2nd of January 1838, a party of 20 Officers and 100 men, employed in the works, were employed in deepening the Channel at the entrance of the Port, and in which had been commenced by the Court of Directors for the improvement, as it was then considered.

On the 2nd of January 1838, a party of 20 Officers and 100 men, employed in the works, were employed in deepening the Channel at the entrance of the Port, and in which had been commenced by the Court of Directors for the improvement, as it was then considered.

On the 2nd of January 1838, a party of 20 Officers and 100 men, employed in the works, were employed in deepening the Channel at the entrance of the Port, and in which had been commenced by the Court of Directors for the improvement, as it was then considered.

(Continued in the next issue, &c.)

ON THE MARCH TO VEDARANYAM FOR SALT SATYAGRAHA, 1930.

About 1,000 applications were received for enlistment as **Satyagraha** volunteers for the proposed march of Rajaji from Tiruchirappalli to Vedaranyam. Rajaji (then President of the Tamil Nadu Congress Committee) selected 100 volunteers and formed the first batch to be led to Vedaranyam by himself. He arranged that after his group, batch after batch should be sent to Vedaranyam for breaking salt laws. The first batch led by him left Tiruchirappalli on 13th April 1930 and reached Vedaranyam on 28th April.

April 29th was a day of fasting and prayer. On the 30th morning Rajaji led his contingent into the swamp and went through a pretence of collecting salt. He was arrested and tried immediately. He was sentenced to a fine of Rs. 200 and to imprisonment for six months. He was sent to Tiruchirappalli at once by train.

After Rajaji, Dr. T. S. S. Rajan became the *de-facto* President. He was assisted by local men like Halasyam Ayyar T. V. Swaminatha Sastri, R. Narayana Ayyangar, V. Balasubramanyam and others at Tiruchirappalli. Thus several batches were sent to Vedaranyam.

The lists prepared mainly with reference to records of arrest and imprisonment cannot be complete because the policy instructions of Government were to the effect that only leaders should be arrested and that, too with the prior approval of the Government. The instructions issued on 8th April 1930 also stipulated that arrests should be made only, if absolutely necessary. Moreover Salt Satyagraha continued for a few more days and a number of persons participated in it.

The list of freedom fighters was prepared in 1970s i.e. 40 years after Vedaranyam March. So addresses of many freedom fighters could not be ascertained even then.

Evidently about 100 persons have accompanied Rajaji from Tiruchirappalli in his march. But only 13 of them have been specifically mentioned in the Under Secretary's Safe file. This is the only authentic *List of Marchers*. Including Rajaji these 14 persons have actually marched from Truchi and participated in Vedaranyam Salt Satyagraha. The names remaining person could not be known. The names of 57 persons, who have also participated in Vedaranyam Salt Satyagraha, has been prepared now with help of other records. This is given as an additional *list of Participants* in Vedaranyam Salt Satyagraha. They might or might not have formed part of the first batch led by Rajaji. Owing to these limitations addition of more names or details to these lists, through the collectors and other sources may be possible and worth the attempt.

LIST OF MARCHERS TO VEDARANYAM SALT SATYAGRAHA. *

LED BY

THIRU C. RAJAGOPALACHARI

- 2 Thiru K. Santhanam, No. 58, East Abiramapuram, Madras-4.
- 3 Thiru Subbiah, Salem.
- 4 Thiru T. R. Mahadevan, Dindigul Town.
- 5 Thiru P. K. Narayanan, Madurai Town.
- 6 Thiru Ratnam Pillai, Tiruchirappalli.
- 7 Thiru A. Subramaniam, Bombay.
- 8 Thiru M. S. Krishnaswamy, Coimbatore.
- 9 Thiru Venkatachari, Ramanathapuram.
- 10 Thiru T. Krishnasamy, Madras.
- 11 Thiru Anantha Theerth, Madras.
- 12 Thiru Chidambaram Iyer, Tiruppur.
- 13 Dr. V. Raju, Coimbatore.
- 14 Thiru V. Ramakrishna Aiyer, Coimbatore.

ADDITIONAL LIST OF PARTICIPANTS IN SALT SATYAGRAHA AT VEDARANYAM.

- 1 Dr. T. S. S. Rajan, Tiruchirappalli.
- 2 Thiru A. Vedarathnam Pillai, Vedaranyam.
- 3 Thiru C. Swaminatha Chetty, Kumbakonam.
- 4 Thiru Venkatakrishna Pillai, Thanjavur.
- 5 Thiru Panthulu Iyer, Kumbakonam.
- 6 Thirumathi Laxmipathy, Madras.
- 7 Dr. Naganathan, Manaparai.
- 8 Thiru Kalimuthu Moopanar, South Car Street, Sivagiri, Tirunelveli district.
- 9 Thiru Natarajan Achari, No. 31, Krishnarajapuram, IIIrd Street, Tuticorin.
- 10 Thiru M. Muthuramalingam Pillai, No. 97-A, Narayanan Chetty Street, Tuticorin.
- 11 Thiru T. P. Ramudu, Tirunelveli district.
- 12 Thiru S. Venkatakrishna Iyer, Tuticorin.
- 13 Thiru K. Gopalasami Vanniar, Mettu Street, Panankudi, Nannilam taluk.
- 14 Thiru R. Rajagopala Iyer, No. 87, First Street, Mannargudi.
- 15 Thiru M. Panchannan, Vedaranyam.
- 16 Thiru B. Krishna Pillai, Vedaranyam.
- 17 Thiru R. Murugaiya Pillai, No. 28, Peria Mill Street, Vijayapuram, Thiruvarur.
- 18 Thiru C. Veerasamy Thevar, Peravoorani, Puttukkottai taluk.
- 19 Thiru V. Varada Ramanathan, No. 74, East Cart Street, Mannargudi.
- 20 Thiru O. V. Alagesan, Vedachala Nagar, Chengalpattu Town.
- 21 Thiru C. Subramaniam, Kodumudi, Erode taluk.
- 22 Thiru Alagar Raja, West Ramanathapuram, Dindigul Town.
- 23 Thiru K. Alagarsamy, No. 53, Subramaniapuram Main Road, Madurai-12.
- 24 Thiru Alagarsamy, Madurai.
- 25 Thiru T. Narayanan Chettiar, No. 4, Mel Chettiar Street, South Avani Moola Street, Madurai.
- 26 Thiru T. Narayana Chettiar, No. 24, Kamakshipuram Agraharam, Simmakkal, Madurai.
- 27 Thiru Venkatajalam Iyer, Madurai.

* Vide page No. 64—Under Secretary's Safe File No. 687/31st May 1930.

- 28 Thiru Venkitajalam Iyer, Dindigul.
- 29 Thiru Kamakshi Bharati, Madurai.
- 30 Thiru R. Mahadevan Iyer, No. 117, Sunrajavasathi East Car Street, Dindigul.
- 31 Thiru Namayya, Dindigul.
- 32 Thiru K. Narayanan, Madurai.
- 33 Thiru K. Swaminatha Pillai, Madurai.
- 34 Thiru V. Ramakrishnan Iyer, Madurai.
- 35 Thiru A. Ramalingam Iyer, Madurai.
- 36 Thiru K. M. Ramasamy, Dindigul.
- 37 Thiru M. Ramasamy Konar, Madurai.
- 38 Thiru M. Palaniandi Servai, Madurai.
- 39 Thiru A. Seshayyan, Madurai.
- 40 Thiru R. S. Venkataramaiah, Madurai.
- 41 Thiru Venkateswaran, Dindigul.
- 42 Thiru S. Ganesan Iyer, No. 11, Venkatachala Iyer Street, West Mambalam, Madras-33.
- 43 Thiru S. Krishnan Iyer, No. 9, Post Office Street, Madras-1.
- 44 Thiru N. S. V. Mani (of Palghat), Madras.
- 45 Thiru A. Raju, No. 117, A.C.C. Colony, Madras-13.
- 46 Thiru E. P. Ganesan, Nagercoil.
- 47 Thiru M. Gomathi, Theroor.
- 48 Thiru Muthusamy Gandhidoss, Theroor.
- 49 Thiru Emberumal Naidu, Nagercoil.
- 50 Thiru Subbiah Pillai, Chetti Street, Near Pillayar Koil, Kottar, Nagercoil-2.
- 51 Thiru S. Santhavoo, Mylandy P.O.
- 52 Thiru Dhanushkodi Raja, Palaya Palayam, Ramanathapuram district.
- 53 Thiru V. Lakshmanan, No. 269, South Vaithyanathapuram Street, Rajapalayam, Ramanathapuram district.
- 54 Thiru Rajanarayana, Rajapalayam, Srivilliputhur, Ramanathapuram District.
- 55 Thiru K. S. Sanjeevi Raja, No. 272, Madurai Raja Bazaar, Pudupalayam, Rajapalayam, Ramanathapuram district.
- 56 Thiru Sowrirajan, No. 26, Guru Iyer Street, Chidambaram, South Arcot district.
- 57 Thiru Syed Aliyar, son of Moideen Vavathamni Maraikkar, No. 68, Mel Street, Adirampattinam.

Note.— (1) Serial Nos. 1 and 2 are mentioned in the *Civil Disobedience Movement 1930-31* and in *Who is Who* (1973).

(2) Serial Nos. 3 to 6 are mentioned in the *Civil Disobedience Movement, 1930-31*.

(3) Serial Nos. 7 to 57 are mentioned in *Who is Who* 1973.

ESTIMATE OF RAJA DESING.

by P. NATARAJAN, M.A.

In the South Indian History, Gingee earned historical importance because of the bravery and gallantry of Raja Desing. His father Sarup Singh ruled Gingee, as a Killedar for fourteen years from 1700 to 1714. Even though he was a good administrator and fought a number of battles with the English and other European powers, he could not earn renown as Desing.

As pointed out by Prof. C.S. Srinivasachari the courage and bravery displayed by Desing at his young age against the strong and powerful Nawab Sadat Ullah Khan of Arcot should make us remember him for ever. The undaunted courage and the love of independence exhibited by Desing in his struggle against Sadat Ullah Khan was remarkable. But as already has been mentioned according to Madras Archival records, the Nawab used the Emperor's order as a pretext to seize Gingee from Desing. Both the Mackenzie Chronicle and the Tamil Ballad make a reference to the order of the Emperor which formed the basis for Sadat Ullah Khan's march against Desing. However, Desing stood his ground that he need not get the permission of the emperor to succeed his father. He was too independent in his thought and ideas to give up his father's Jahir obtained on the basis of the Farman of Aurangzeb.

Desing was not deterred by the thought of death and he was not tired of this maxim in his life. Another important characteristic trait in Desing was his true friendship with Mahabat Khan who had been his companion from childhood.¹

Desing fought to the end bravely with the assistance of his trusted friend Mahabat Khan. Desing's wife Rani Bai who committed Sati deserves our attention and sympathy for her calmness, courage and self control, that were customary of her race.²

He died like a great hero and was never to be forgotten. The story of Raja as we find it in this study bears on the face of it the impression of a brave and extraordinarily courageous character.

In a short period of ten months' rule he could not pay much attention to the improvement of the administration. This was mainly because of his preoccupation in the war with Sadat Ullah Khan, the Nawab of Arcot.

The ten months' rule of Raja Desing as has been narrated in this study was one of Desing's opposition to Sadat Ullah Khan and the latter's against the Gingee. Raja Desing fought her idically against tremendous odds and fell fighting.

The story of Desing's succession and his heroic deeds have been magnified into a romance and all that was known hitherto was an almost fabulous account of Desing incorporated in a popular ballad that is being sung ordinarily by the people of all classes in the Tamil country.

Desing ruled Gingee only for ten months. In this short period he spent his whole time for asserting the independence and the self respect against the Nawab of Arcot. The payment of the arrears of the tribute was the main reason for the conflict like the heroic conflict of Veerapandiya Katta Bomman and Maruthu Brothers against the British paramount powers. The above heroes were also praised in ballads and legends in the Tamil country. But the history of Raja Desing is incomparable one because Desing was the first man who fought for the independence and self respect.

The story is something like Alexander the great and Beucephalus and no more.

When Gingee fort came under the British centre, it lost its historical importance. During the Napoleon's war in Europe. Mr. Carrow, the Collector of South Arcot requested the Board of Revenue in 1803, the demolition of the Gingee forts in view of their proximity to Pondicherry. Fortunately his request was not carried out.

Eventhough Gingee is a small village now and having a desolate aspect, with its ruined redoubts temples and granaries, it attracts a large number of visitors who wonder at the ponder out nature of its fortifications. The place is well worth a visit even today, as it has got a facinating interest for the student of history. It creates in heart a melancholy reflection for the historians. Anyhow the memory of one of the brave chieftains of Gingee is preserved even to this day in every town and village of South Arcot District. The wandering minstrel sings to group of villagers, under the Banyan tree the heroism of Raja Desing.³ Excerpt taken from the thesis Biography of Raja Desing.

(1) C. S. Srinivasachari, Op. Cit. p. 435.

(2) S. K. Aiyangar, Op. Cit. p. 10.

(3) C. S. Srinivasachari, op. Cit. p. 532.

Pages from rare-Journal ;

ANCIENT INSCRIPTIONS IN INDIA.

Fresh discoveries continue to reward the diligent investigation of ancient inscriptions in various parts of India, the results of which have been, from time to time, recorded by us. The Asiatic Society of Bengal is the focus to which the communications converge, and from the late numbers of its interesting Journal we extract some further facts, of considerable importance, which have been brought to light in the course of these investigations.

Amongst the laths, or pillars, which have been examined with attention, are the Bakhra pillar of Tirthut and the Radhia or Arah-raj lath of zillah Sarun. The latter is in good preservation, and bears a long inscription in the Allahabad character, No. 1* ; it appears to be also identical with that of Firoz' lath : "so that we are now," as Mr. Prinsep observes, "in possession of four copies of the same inscription, three of them perfect viz., the Delhi, the Mattiah and Sarun, and that of Allahabad mutilated." †Both the Mattiah and the Sarun inscriptions want the last eleven lines of the Delhi version. There are some incongruities likewise in the characters of the several inscriptions.

A fact of some moment is mentioned by Lieut. Kittoe, in a description of the Allahabad pillar, and confirmed by Mr. Ewer, of Allahabad, namely, the interlineation of nearly the whole character No. 1 of the inscription on that pillar, with Sanskrit, which Lieut. Kittoe supposes may be a translation of the former ; it is cut, or rather dotted, in a very rough manner, and in some places the letters join into those of No. 1, to which he attributes certain errors in the shape of the letters and their actual number, in the copy of the inscription transmitted by Lieut. Burt, on which Captain Troyer's and Dr. Mill's translations were founded. Lieut. Kittoe considers these interlined characters more modern than the other ; Mr. Ewer pronounces them older. The latter gentleman has undertaken to make a copy of the interlineation, and to collate the printed copies of the inscriptions with the original. "It is possible", observes Mr. Prinsep, "they may prove contemporaneous and there will be an end of the mystery which has hitherto hung over this writing."

A discovery made by Mr. J. Stephenson, in an excursion to the ruins and site of an ancient city, near Bakhra,** has been attended with curious results.

Near the village of Bakhra are the remains of a mound of solid brick-work, about forty feet high, and about the same diameter at the base. A little to the north are the ruins of a large fort, of an oblong shape, one side of which is 1,000 yds., and it is surrounded by a ditch. The mound and fort are apparently coeval with each other, and of considerable antiquity, for no tradition, Mr. Stephenson says, exists, that can be depended upon, concerning their origin. A remarkable pillar also stands amidst heaps of brick-rubbish. "This superb monument," observes Mr. S., "has escaped the ravages of time, owing to the solidity of its structure. The smooth polished shaft is an immense block of a small-grained, reddish-coloured sandstone, surmounted by a singular and beautiful sculptured capital, on which rests a square tabular block, supporting a well-sculptured lion, in a sitting posture, of the same material. The total height of the pillar is thirty-two feet ; the circumference of the shaft, four feet from the ground, twelve feet. The sculpture is better than the Egyptian, and the general appearance striking and good". The native name for the pillar is Bhim Sunk ha Lattea 'Bhim sinh's walking-stick' which is derived from a ridiculous legend. A few yards to the north of the pillar stands a mound, or tumulus, of solid brick-work, of a conical shape. The outward parts of the mound are dilapidated by time ; the bricks, which are well-burnt are a foot square ; mud has been used instead of mortar. A Hindu faqir had availed himself of an excavation made in the north side of the mound, to convert it into a place of worship.

Amongst the images of clay, which the faqir had stuck to the sides of the cavity on, which was coloured black, attracted the notice of Mr. Stephenson by its grotesque appearance. "On closer inspection", he states, "I discovered that the lower part was of stone, finely sculptured, and altogether different from the upper, which

* See Vol. XVI. p. 102 and 133.

† Two more laths have been discovered, in upper India, by Major Calvin, of the Engineers, one at Hissar, and another at Fatihabad near Delhi : the former, though in a decayed condition, still has a few characters.

** This village is sixteen cos north of Patna, and six north from Singhet.

I found to be made of clay. I succeeded in purchasing the deity from the Faquirs for two rupees, and after washing, picking, and separating the outward covering of clay with adjoining tank a fragment of beautiful ancient sculpture was brought to light. On further inquiry, the faquir's artfulness was detected by a person present, who recognised the fragment to have been found by the zamindar of the place when digging among the ruins for bricks to build his present pakka house, a few hundred yard distant. This fragment of sculpture represents the lower part of a figure of Buddha, sitting cross-legged, according to the custom of the east with the arms resting across the upper part of the thigh. On the soles of the feet (which are turned up), and on the palm of the left hand, is represented the lotus-flower.* The back of this fragment is beautifully sculptured, with two lions standing, in an erect position, upon two elephants. On each side of the base, is cut a lion half-couchant, with a small female figure in the centre. The stone is the same as that of the pillar, viz., a red, fine-grained sandstone, very hard. On the lowest part of the fragment, is an inscription in Sanskrit, which the pandits of this part of the country cannot as yet decipher."

This mutilated image, thus rescued by Mr. Stephenson, was presented by him to the Asiatic Society, where the inscription which had baffled the pandits of Tirhut, excited considerable curiosity, none of the ancient Buddhist images in the museum possessing such an appendage. We now take up the statement of Mr. Prinsep, respecting a singular coincidence which shortly after served to increase the interest this inscription inspired :

"Some of my Benares friends, Captain Thoresby, secretary of the Sanskrit College, Major Grant, and Lieut. Alexander Cunningham, of the engineers, stimulated by the success of General Ventura's operations in the Panjab, have undertaken, at joint expense with myself, to open carefully the large Buddhist monument at Sarnath,† so frequently alluded to, in the Asiatic Researches, wherein it is conjectured, from the evidence of some ancient inscriptions on copper, dug up near the spot, to have been erected by the sons of Bhupala, a raja of Gaur, in the eleventh century.‡

"Lieut. Cunningham, who is still zealously occupied in this interesting work, at such moments as his official duties will permit, has himself promised me a full account of his operations, when the whole shall be completed ; but he has permitted me to anticipate him in mentioning the subject I am now about to introduce, should I be able to furnish a full explanation ; which the sequel will prove to be the case.

"At the depth, then, of ten feet and a half from the summit of the stone building he extracted a slab of stone 28½ inches long, 13 inches broad, by 4½ thick, bearing an inscription in an ancient form of Devanagari, of which, after referring in vain to the pandits of the degenerate Kasi, he sent me an exact facsimile by dak. The stone was found lying with its head to the south-west, among the bricks and mud. It is of a pinkish hue, and all the letters are in excellent preservation. Lieut. Cunningham remarked the similarity of some of the forms to the Sanscrit of the Manikyala coins, and to some letters of the Allahabad inscription.

The facsimile reached me while the Tirhut image was under examination, and it immediately struck me, from one or two prominent letters, as well as from the general appearance of the whole, that the two inscriptions were substantially the same, although the characters of the two differed as much from one another as the Nagari from the Bengali alphabet. Upon shewing them to Govind Ram Shastri, Mr. Wilson's intelligent pandit, and comparing the letters with the Tibetan and Gya forms of the Sanscrit alphabet, the identity of the two was confirmed, and several words made out, among them the titles "Tathagata and Maha Sramana", both of an important Buddha acceptation ; but the context was devoid of meaning. The pandit's meritorious efforts were communicated to our learned vice-president, Dr. Mill, who, recognizing at once the form of the ancient, dh, and semilunate letter

* The emblem always borne by a Chakravartti, or universal sovereign, and a fortiori by Buddha

† It must not be supposed, that, in this enterprise, the feelings of the natives are in any way offended. The Hindus are quite unconcerned about the tope, and the two sects of Jains in Benares who are now at variance with each other, had joined in requesting me to open the buildings at their expense, that it might be ascertained to which party (Digambari or Svetambari) the enclosed image might belong. My departure from Benares alone prevented my satisfying their curiosity in 1830.

‡ See As. Res. Vol. IX. pp. 74. 203 ; x. 130.

which had been taken for a v, was enabled to complete and give the true meaning of the inscription, with the exception of the initial word, which (in consequence of the stroke at the commencement) was read, अयं *hic*, in the Sarnath version, and एष in the other sentence, instead of य *qui*, in both."

The interpretation of the inscription was thus given by Dr. Mill :

"This is the generative source of the cause of meritorious duties. For the cause of these hath Tathagata (or Buddha) declared. But as to what is the opposing principle of these, that likewise doth the Maha Sramana (the great ascetic) declare."

The Tirhut inscription was found to differ from the other merely in the substitution of two synonymous words, the transposition of two others, and the omission of a particle ; the translation was precisely the same. We resume Mr. Prinsep's statement :

The circumstance, however, of two sculptured inscriptions, found at distant places, in terms of the same import, though varying in phrase and in form of letter so much as to prove that one was by no means a mere copy of the other, suggested to my mind, that they must assuredly contain some very common text from the Buddha scriptures, and I accordingly hastened to inquire of my friend Mr. Csoma de Koros, whether he had met with any similar passage, in his extensive examination of the Tibetan volumes. He did not at first recognize it, but promised to bear it in mind ; and sure enough, in the course of a few days, Mr. Csoma brought me the pleasing intelligence that he had discovered the very sentence, agreeing, word for word, with the sarnath version; in three volumes of the Kah-gyur collection; being in Tibetan characters according to their mode of writing Sanskrit, and without translation. Moreover on referring to the corresponding Sanskrit originals, in the Lantsa and in the modern Devanagari copies of the same work (forming part of the treasures of Bauddha literature, made known to the world by our associate, Mr. B. H. Hodgson), no less than fifteen examples were brought to light, of the verbatim introduction of the same text. In all these instances, it was found to occur as a kind of peroration, or concluding paragraph at the end of a volume.

"Something, however, was still wanting, to remove the ambiguity of the abbreviated sentence, and this Mr. Csoma's acute and assiduous research soon enabled, him to supply; for in the Do class of the Kah-gyur, vol. 9, leaf 510, he was so fortunate as to meet with the same passage, connected with another Sanskrit sloka in the Tibetan character, and followed immediately by a faithful translation into the latter language."

Mr. Csoma transcribed the whole passage from the Tibetan work, in Sanskrit Tibetan, and the Roman character. "Here, then," observes Mr. Prinsep, "was the solution of the enigma. The sentence thus frequently repeated was the preamble to the quaint compendium of the Buddhist doctrines, which was so universally known to the professors of this faith, that it was no more necessary to repeat it on all occasions than it would be to insert the gloria patri at the end of each psalm in our own ritual. The sense was now seen to run on from the present tense of the second part of the sentence to the maxims which followed ; and the whole passage was thus literally and intelligibly rendered from the Tibetan by Mr. Csoma de Koros ;

"Whatever moral (or human) actions arise from some cause,
The cause of them has been declared by Tathagata ;
What is the check to these actions,
Is thus set forth by the great Sramanas'.
"No vice is to be committed:
Every virtue must be perfectly practised:
The mind must be brought under entire subjection:
This is the commandment of Buddha."

"It is unfortunate that the Sanskrit text of the moral maxim has not been any where found in the Lantsa copy of the Prajna Paramita. Its authenticity rests, therefore, solely on the Tibetan version, in which there is apparently some error ; for the sentence, as it stands, is not pure Sanskrit, and certainly will not bear the

interpretation which Mr. Csoma has given literally from the vernacular translation of Tibet. Dr. Mill has favoured me with some valuable observations on the passage, which with his permission, I here insert. Mr. Hodgson will doubtless be able to confirm the true reading by consulting the Sanskrit original of the dah-var hgrovahi-tinge-hdsin (Sanskrit. Shurangama smadhi, the heroical ecstasy), which may still exist in some of the monasteries of Nepal."

Dr. Mill discovered the error into which he had been led, and pronounces Mr. Csoma's translation of the former part of the inscription perfectly agreeable to the Sanskrit. "I am by no means equally well satisfied," he adds, "With the other sentence quoted by Mr. Csoma, as following the former in some of the places where it occurs in the Buddhist scriptures, the Sanskrit text of which is certainly corrupted in the copies he cites, and, except in the last line, exhibits, no sentence corresponding in form to his Latin or English version. I have also very considerable doubt of the accuracy of the opinion, that this second stanza is the clue to the supposed enigma in the first, or necessary in any respect to complete its meaning. That it is even the object of reference in the former stanza, appears to me doubtful. The occurrence of the former passage,—not only in the two several inscriptions of Benares and Tirhut, by itself, — but at the end of chapters in the places you pointed out to me from Mr. Csoma's Lantsa MSS, seems to indicate that it has a complete meaning in itself, and the एव 'thus' or 'alike' of the fourth line may as well be understood with reference to the preceding clause, as to any sentence following. The metrical structure of the two passages confirms me in the idea of their independency: the latter being in the ordinary Anustup measure, with about the same degree of license as we find that measure in the Puranas: whereas the former though approximating in places to the measure of eight syllables, is as remote from the rules of Valmiki's sloka as are the hymns of the Vedas: and it is equally irreducible to the laws of the Arya or any more modern poetical measure.

"In the translation of the latter passage, I would advert particularly to the line which Mr. Csoma has translated, 'Every virtue must be practised,' I do not see how the Sanskrit however amended, can bear that meaning. The first word, kusalasya, ordinarily means 'of felicity,' or else, 'of skill and cleverness: ' while the other word, which, coalescing with kusalasya, makes of the whole line, is certainly not Sanskrit in its present state; for there is not, and cannot be, any such compound as उपसंपदः. By making the two last letters सपदः i.e. mpadas instead of pradama, (which, however, seems clear in the Tibetan character), and reading the last word of the first line कटणे instead of कटणे I obtain the meaning."

"In the abstinence from (lit. non-doing of) all sin, is the attainment of felicity ;"

"A third meaning of kusala—though much less used among brahminical Hindus—is pointed out in the Nana-artha-varga of Amara-Sinha, who was himself a Buddhist in the following line, (Kosha, lib. iii. c. 4, s. 23, 1.206), which may furnish us with an approximation in ultimate meaning though not in the structure of the sentence to the Tibetan explanation given by Mr. Csoma ;"

"Accomplishment, happiness, holiness : in these three meanings is the neuter noun kusalam learnedly understood."

"Adopting the last of these three senses, that of punyam or sanctity, and taking the word upasampadas in a sense which the Buddhist* use of the term points out, we may render the second line in question,

The advancement, or high attainment, of purity."

It appears that Dr. Mill's conjectural emendation of the second line of the second stanza has been unexpectedly confirmed by Ratna-Pala, a Singha Christian convert from Buddhism, who can repeat both passages, in the Pali and Pracrit form from memory. His reading however, gives upasampada in the plural; and in the former passage, that of the inscription, he makes a few slight variations. His Pali reading is good Magadha Pracrit.

* The word upasampada is technically understood of the superior order of the Buddhist priesthood, the supply of which, when it had become extinct in Ceylon, has frequently been an object of solicitude to the more religious of the Candian monarchs, and has even been the occasion of embassies to Siam. For the attainment of the order, the possession of 227 separate gunas or virtuous qualities is requisite: each of which is distinctly mentioned in their treatise concerning ordination.

The following are the versions into Sanskrit and Pracrit :—

Sanskrit version.

Ye dharma hetu prabhava, hetun Tathagato hyavadat, Teshan cha yo nirodha,
evam vadi Maha Shramanas. Sarva Papasyakarani (am), Kushalasyopasapradam,
Sva chittam paridamanum, etad Buddhanushasanam.

Pracrit Version.

Ye dhamma hetuppabhava, Tesan hetun tathagata A & ha tesan cha yo nirodha,
Even vadi maha samana. Sabha papassa akaranan : Kusolassa upasanpada :
sa chitta paridamanan : Etan Buddhanusasanan.

A subsequent communication from Mr. Hodgson, in Nepal, states that, at Kathmandu, almost every man, woman and child, of the Buddha faith, can repeat the inscription on the Sarnath stone, as their confession of faith. "Dr. Mill," he says, "was perfectly right in denying the alleged necessary connexion between the inscription, and the complement to it produced by Mr. Csoma de Koros. No such complement is needed, nor is found in the great doctrinal authorities, wherein the passage occurs in numberless places, sometimes containing but half of the complete dogma of the inscription ; thus :—

"Ye Dharma hetu-prabhava ; hetu teshan Tathagata," Even thus curtailed, the sense is complete without the "Teshan cha yo nirodha, evana (vadi) Maha Sramana," as you may perceive by the following translation :

"Of all things proceeding from cause, the cause is Tathagata ; or, which the additional word, 'Of all things proceeding from cause ; the cause of their procession hath the Tathagata explained'. To complete the dogma, according to the inscription, we must add, 'The great Sramana hath likewise declared the cause of the extinction of all things.' With the help of the commentatos, I render this passage thus : 'the cause or causes of all sentient existence in the versatil world, the Tathagata hath explained. The Great Sramana hath likewise explained the cause or causes of the cessation of all such existence."

"Nothing can be more complete, or more fundamental, than this doctrine. It asserts that Buddha hath revealed the causes of (animate) Mundane existence, as well as the causes of its complete cessation, implying, by the latter, translation to the eternal quiescence of Nirvritti, which is the grand object of all Buddha vows. The addition to the inscription supplied by Mr. Csoma, is the ritual application merely of the general doctrine of the inscription. It explains especially the manner in which, according to the scriptures, a devout Buddhist may hope to attain cessation from mundane existence, viz. by the practice of all virtues, avoidance of all vices and by complete mental abstraction. More precise, and as usually interpreted here, more theistic too, than the first clause of the inscription, is the terser sentence already given ; which, likewise, is more familiar to the Nepalese, viz. 'Of all things proceeding from cause ; the cause is the Tathagata' :—understanding, by Tathagata, Adi-Buddha. And whenever, in playful mood, I used to reproach my old friend, Amirta Nanda, (now alas! no more) with the atheistic tendency of his creed, he would always silence me with, "Ye Dharma hetu-prabhava ; hetun teshan Tathagata ;" insisting, that Tathagata referred to the supreme, self-existent (Swayambhu) Buddha.* Nor did I often care to rejoin, that he had taught me so to interpret that important word (Tathagata), as to strip the dogma of its necessary theistic spirit."

The following communication from Mr. Hodgson, which appears in the same number of the Journal of the Asiatic Society of Bengal as that from which we have extracted the foregoing,** throws further light on the characters of Indian Inscriptions.

* The grate temple of Swayambhu Nath is dedicated to this Buddha. Whence its name. It stands about a mile west from Kathmandu, on a low, richly wooded and detached hill, and consists of a hemisphere. Surmounted by a graduated cone. The majestic size, and severe simplicity of outline, of this temple, with its burnished cone set off by the dark garniture of woods, constitute the chaitya of Swayambhu Nath very beauteous object.

** For April 1835.

" On the main road from the valley of Nepal to Tibet, by the Eastern or Kuti Pass of the Hemachal, and about two miles beyond the ridge of hills environing the valley, there stands a diminutive stone chaitya, supported, as usual, by a wide, graduated, basement.

" Upon the outer surface of the retaining walls of this basement are inscribed a variety of texts from the Bauddha Scriptures, and amongst others, the celebrated Shad-Akshari Mantra, Om Mani Padme Hom. This is an invocation of Padma Pani, the 4th Dnyani Bodhisatwa, and praesens Divus of the Theistic school of Buddhists—with an accessory mention of their triad, under the symbolic, literal form, which is common to them and to the Brahmanists.† It is not, however, my present purpose to dwell upon the real and full import of these words; but to exhibit the inscription itself, as an interesting specimen of the practical conjunction of those two varieties of the Devanagari letters which may be said to belong respectively and appropriately to the Saugatas of Nepal and of Tibet. Not that both forms have not been long familiar to the Tibetans, but that they still consider, and call that one foreign and Indian which the Nepalese Bauddha Scriptures exhibit as the ordinary ecriture; and which, though allowed by the Nepalese to be Indian and though most certainly deducible from the Devanagari standard is not now, nor has been for ages, extant in any part of India.

It is peculiarly Nepalese; and all the old Sanscrit works of the Buddhas of Nepal are written in this character, or in the cognate style denominated Bhujin Mula—which latter, however, I do but incidentally name. I wish here to draw attention to the fact, that that form of writing or system of letters called Lantza in Tibet, and there considered foreign and Indian, though nowhere extant in the plains of India, is the common vehicle of the Sanscrit language amongst the Bauddhas of Nepal proper, by whom it is denominated Ranja, and written thus, न देवानगरी रञ्ज ; Ranja, therefore, and not, according to a barbarian metamorphosis, Lantza, it should be called by us; and, by way of further and clearer distinction, the Nepalese variety of Devanagari. Obviously deducible as this form is from the Indian standard, and still enshrined as it is in numerous Sanscrit works, it is an interesting circumstance to observe it in practical collocation with the ordinary Tibetan form—likewise undoubtedly, Indian, but far less easily traceable to its source in the Devanagari alphabet, and devoted to the expression of a language radically different from Sanscrit. Nor, when it is considered that Ranja is the common extant vehicle of those original Sanscrit works, of which the Tibetan books are translations, will the interest of an inscription, traced on one slab in both characters—be denied to be considerable. Singular indications, indeed, are these of that gradual process of transplantation, whereby a large portion of Indian literature was naturalized beyond the Himalaya, as well as of the gradual eradication of that literature from the soil of its birth, where, for four centuries probably, the very memory of it has passed away ††. Those who are engaged at present in decyphering ancient inscriptions would do well, I conceive, to essay the tracing, through Ranja and Bhujin Mula, of the transmutation of Devanagari into the Tibetan alphabet. In conclusion, I may observe, that this habit of promulgating the mantras of their faith, by inscriptions patent on the face of religious edifices, is peculiar to the Tibetan Buddhists, those of Nepal considering it a high crime thus to subject them to vulgar, and perchance uninitiated utterance.

The Tibetan sentiment and practice are, in this respect, both the more orthodox and the more rational. But in another important respect, the Nepalese followers of Buddha are far more rational at least, if far less orthodox than their neighbours for they have utterly rejected that absurd and mischievous adherence to religious mendicancy and monachism, which still distinguishes the Tibetans. ‡‡

† Viz. the trilateral syllable Om composed of the letters A.U. and M, typifying with the Brahmanists, Brahma, Vishnu, and Mahesh—but with the Buddhists, Buddha, Dharma and Sanga.

†† The very names of the numerous Sanscrit Bauddha works recently discovered in Nepal were totally unknown to the pandits of the plains, who received the announcement of the discovery with absolute disbelief.

‡ All the four systems of letters are given in the 16th Volume of the Asiatic Researches.

‡‡ The curious may like to know that Tibetan Buddhism is distinguished from Nepalese, solely by the two features above pointed out—unless we must add a qualified subject on the part of the Saugatas of Nepal to caste, from which the Tibetans are free; but which in Nepal is a merely popular usage, stripped of the sanction of religion, and altogether a very different thing from caste, properly so called.

—Taken from "The Asiatic Journal" Vol XIX Jan—April, 1836.

தமிழ் ப்ருதி

பாரதியின் நகைச் சுவை.

(1929-ல் கல்கி அவர்கள் எழுதியது).

“எனக்கு நகைச்சுவை மட்டும் இல்லாவிட்டால் எப்பொழுதோ தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்திருப்பேன்” என்று ஒரு முறை காந்தியடிகள் கூறினார். தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையிலும் சரி, தேசிய வாழ்க்கையிலும் சரி, நகைச்சுவையானது முன்னேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத அம்சங்களில் ஒன்றாகும். உலகில் முன்னணியில் நிற்கும் தேசத்தார் எல்லாரும் பெரிதும் நகைச்சுவை கொண்டவர்களாயிருப்பதைக் காணலாம். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களில் ஹாஸ்ய ரசத்திற்கென்றே எத்தனையோ பத்திரிகைகளும் புத்தகங்களும் வெளியாகின்றன “கழுதையின் குரல்” என்றும், “நாயின் வால்” என்றும் எடுத்துக்கொண்டு பிரபல ஆசிரியர்கள் பெருங் கட்டுரைகள் எழுதிவிடுவார்கள். லட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் அவற்றைப் படித்துச் சிரித்து மகிழ்வார்கள். “அக்கட்டுரைகளினால் விளையும் பயன் என்ன? அவை போதிக் கும் நீதி என்ன? என்று எவரும் கேட்பதில்லை. ஒரு கண நேரப் புன்னைக் காகவும், ஒரு நிமிஷச் சிரிப்புக்காகவும் அவர்கள் ஷில்லிங் கணக்கிலும், டாலர் கணக்கிலும் பணம் கொடுத்துப் பத்திரிகைகளும் புத்தகங்களும் வாங்குகிறார்கள்.

பாரத நாடு முற்காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கியபோது நமது முன் னோர் நகைச்சுவையுணர்வு அதிகமுள்ளவர்களாயிருந்தனரென்பதற்குச் சான்றுகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. இராஜ சபைகளில் நகையூட்டு வதற்கென்றே விகடகவிகள், விதுஷ்கர்கள் முதலியோர் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாடகத்திலும் விதுஷ்கள் ஒரு முக்கிய நாடக பாத்திரமாக விளங்கினான். “கம்பராமாயணம்” முதல் காலியங்கிலும் ஹாஸ்ய ரசம் பெரிதும் காணப்படுகின்றது. ஆனால், பிற்காலத்தில் தேசம் பராதினமடைந்து தாழ்வுற்றபோது மக்களின் நகைச்சுவையும் வீழ்ந்து பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. (ஒருகால், நகைச்சுவையீழ்ந்ததே தேசத்தின் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாயிருக்கலாமோ?).

தமிழ்நாட்டின் சிறந்த வார்ப் பத்திரிகையொன்றில், உலக வர்த்த மாணங்களைக் குறித்து நகைச் சுவையுள்ள குறிப்புகள் வாரந்தோறும் வெளியாகி வந்தன. இதன் பொருட்டு, மேற்கூறிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மகான் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரிடம் “ஐயோ! இப்படி ஏன் பத்திரிகையின் இடத்தையெல்லாம் வீணாக்குகிறீர்கள்?” என்று பரிதாபத்துடன் கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இத்தகைய மனிதர்களை எவராலும் திருத்த முடியாது. இளந்தலை முறையைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் நாட்டில் நகைச் சுவையை வளர்த்து வரல் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் நகைச்சுவை குன்றியிருக்கிறதாயினும் அதிர்ஷ்ட வசமாக அது அடியோடு அழிந்துவிடவில்லை. இந்த துர்ப்பாக்கிய நாட்டில் துயரமே மிகுந்த இந்நாளில் பிறந்த தமிழ்ப்பிரமுகர்களிலும் சிலர் நகைச்சுவை பெற்றிருந்தனர்; பெற்றிருக்கின்றனர். தமிழுக்குப் புத்துயிர் தந்த காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி அத்தகையோரில் ஒருவராவார். பாரதியார் தமது வாணாளில் பெரும் பகுதியும் துன்ப வாழ்க்கையே நடத்தினார். தமது சொந்தத் தொல்லைகளை விடத் தாய் நாட்டின் துயரங்களை நினைந்து நினைந்து அவர் உள்ளம் நைந்து உருகினார். எனினும் அவர் தம் நகைச்சுவையை மட்டும் இறுதி வரையில் இழக்கவில்லை யென்றே தோன்றுகிறது. அவருடைய கவிதைகள் சில வற்றிலும், வசன நூல்களிலும் இந்நகைச்சுவை ஆங்காங்கு பீறிக்கொண்டு எழுவதைக் காணலாம்.

பாரதியின் கவிதைச் சிறப்புகளைக் குறித்துப் பலரும் எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால் அவரது நகைச் சுவையைக் குறித்து இதுகாறும் யாரும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. தேசம் சுதந்திரம் பெற்று சுபட்சமாயுள்ள காலத்தில் பாரதியார் பிறந்திருந்தால், இப்போது ஆங்காங்கே குமிழி விட்டுக் கிளம்புவதுடன் நிற்கும் அவருடைய நகைச் சுவையானது பெரு வெள்ளம்போல் பெருகி ஓடியிருக்கும் என்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடும்.

பாரதியாரின் கவிதைகளுள் ‘குயில்பாட்டு’ என்னும் அற்புத கற்பனைச் சித்திரத்திலே தான் அவருடைய நகைச்சுவை ஒளிவிட்டு ஓங்கி உறது என்று கூறலாம். கவிஞன் சாட்டகத்தில் தன் உள்ளத்தைக்

கொள்ளைக்கொண்ட காதற் குயிலைத் தேடிச் சுற்று முற்றும் பார்த்துத்
துடித்துக் கொண்டு வருகிறான். அப்போது அவன் கண்ட காட்சி அவன்
நெஞ்சைத் துக்குறச் செய்கிறது. ஆனால் அக்காட்சி என்னவென்பது
முதலிலேயே கூறப்படுவதில்லை.

“வஞ்சனையே! பெண்மையே! மண்மதனாம் பொய்த் தேவே!
நெஞ்சகமே! தொல்விதியி னிதியே! பாலுலகே!
கண்ணாலே நான் கண்ட காட்சிதனை யென்னுரைப்பேன்!
பெண்ணா லறிவிழக்கும் பித்தரெல்லங் கேண்மினோ!
மாதரெலாங் கேண்மினோ! வல்விதியே கேளாய் நீ!”

என்று கவிஞன் ஆத்திரம் பொங்கப் புலம்புவது, பின்னால் வரப்போகும்
நகைச் சுவை துத்தும்பும் நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ற தோற்றுவாயாக அமைந்திருக்
கிறது. மேற்கூறிய வரிகளைப் படித்ததும் வாசகர்கள் ஏதோ பயங்கரமான
நிகழ்ச்சி வரப் போகிறதென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அதற்கு மாறாக,
ஹாஸ்ய ரசம் பொருந்திய ஒரு நிகழ்ச்சி கூறப்படும்போது அதன் சுவை
வாசகர்களுக்குப் பன்மடங்கு மிகைப்பட்டுக் காண்கிறது. அச்சம்பவம்
யாது? கவிஞன் கானும் பயங்கரக் காட்சி தான் என்ன?

கவிஞன் தேடிச் செல்லும் மாயக் குயில் ஒரு மரக்கிளையில் வீற்றிருக்
கிறது. அதனருகில் ஓர் ஆண் குரங்கு காணப்படுகிறது. குயில் விழிநீர்
பாய, சிறிய உடல் பதைக்க, விம்மிப் பரிந்து துயரக் குரலில் அக்குரங்கினி
டம் ஏதேதோ கூறியிருக்கிறது. கவிஞனுடன் நாமும் மரத்தடியில்
ஒளிந்து நின்று அப்பொட்டைக் குயில் குரங்கினிடம் கூறிய மொழிகளை
ஒட்டுக் கேட்போம்.

“வானரரே!

ஈடறியா மேன்மையழ் கேய்த்தவரே, பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும் ஏந்தலே நின்னழகைத்
தப்புமோ? மையல் தடுக்குத் தரமாமோ?
மண்ணி லுயிர்க்கெல்லாத் தலைவரென மானிடரே
எண்ணி தின்றார் தம்மை; எனிலொரு கால், ஊர்வகுத்தல்
கோயில், அரசு, குடிவகுப்புப் போன்ற சில
வாயிலிலே யந்த மனித குயர் வெல்லாம்.
மேனி யழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனியிருக்கும் கொலு நேர்த்தி தன்னிலுமே,
வானரர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர் நிக ராவாரோ?
ஆனவரையு மவர் முயன்று பார்த்தாலும்,
பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை
எட்டுடையால் மூடி யெதிருமக்கு வந்தாலும்,
மீசையையும் தாடியையும் விந்தை செய்து வானரர்தம்
ஆசை முகத்தினைப்போ லாக்க முயன்றிடினும்,
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும், கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணி வைத்துச் சென்றாலும்,
வேறெத்தைச் செய்தாலும், வேறுமுறப் பாய்வதிலே
வானரர்போ லாவாரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே?
ஈன முறுங்கச்சையிதற்கு நிகராமோ?
வாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு கந்தைபோல்
வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி யெழுவதற்கே
தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ?
சைவ சுத்த போஜனமும் சாதுரியப் பார்வைகளும்
வானரர் போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுவதோ
வானரர் தம்முள்ளே மணி போலுமையடைந்தேன்.”

மாயக் குயிலின் இக்காதல் மொழிகளை— இந்த வானர ஸ்துதித்
பத்தை—நான் முதல் முதலில் படித்தபோது, “வாலுக்குப் போவதெங்கே?”
என்னும் இடத்துக்கு வந்ததும் கொல்லென்று சிரித்து விட்டேன். நான்
அறிந்த அளவில், தமிழ் மொழியின் நவீன இலக்கியத்திலே சரி, நகைச்
சுவையில் இதை மிஞ்சக்கூடிய பகுதி ஒன்றிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.”

குயிலின் காதல் மொழிகளைக் கேட்டதும்,

“வற்றற் குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
முற்றும் வெளிபோல் முழுவெளி கொண்டாங்ஙனே,
தாவிக் குதிப்பதுவுந் தாளங்கள் போடுவதும்
‘ஆவி யுருகுதடி ஆஹா ஹா! என்பதுவும்,
கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலுங் கையாலும்
மண்ணைப் பிறாண்டியெங்கும் வாரி யிறைப்பதுவும்
‘ஆசைக் குயிலே, அரும் பொருளே, தெய்வதமே,
பேசமுடியாப் பெருங்காதல் கொண்டு விட்டேன்.”

என்று கூறுவதுமாகிய காட்சியும் நமக்குப் பேருவகையளித்து நகைப் பூட்டுவ
தொன்றாகும்.

மறுநாள் காணையில் மீண்டும் கவிஞன் நீலக்குயிலைத்தேடிச்சோனைக்குச்
செல்கிறான். இன்று அப்பொல்வாத பெண் குயில் ஒரு மமாரத்தின்
கிளையிலமர்ந்து, கீழே நின்ற ஒரு கிழக்காளை மாட்டினிடம் பழைய
மோகக் கதையைப் படிக்கின்றது :

“ நத்தியே !

பெண்டிர் மனத்தைப் பிடித்திழுக்கும் காத்தமே,
காமனே மாடாகக் காட்சிதரு மூர்த்தியே,
பூமியிலே மாடுபோற் பொற்புடைய சாதியுண்டோ ?
மானிடருந் தம்முள் வலி மிகுந்த மைந்தர்தமை
மேனியுலங் காளை யென்று மேம்பா ழுப்புசுழ்வார்
காளையர்த முன்னே கனமிகுந்திர், ஆரியரே.
தீளமுகமும், நிமிர்ந்திருக்குங் கொம்புகளும்,
பஞ்சுப் பொதி போற் படர்ந்த திருவடிவும்,
மிஞ்சு புறச் சுவையும், வீரத்திருவாலும்,
வா னத்திடி போல மாவென் றுறுமுலவதும்
சுணப்பறவை முதுகின் மிசை யேறிவிட்டால்
வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கு நேர்மையும்பல்
கால நாள் கண்டு கடுமோக மெய்தி விட்டேன்.”

இவ்வாறு காளைக்குப் புகழ்ச்சி கூறிய குயில், பின்னர் அது எங்கே
தன் காதலைப் புறக்கணித்துவிடப் போகிறதோ என்று அஞ்சி உரைக்கும்
ஆசை மொழிகளைக் கவனியுங்கள் .

“ மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும்
கூனர் தமை யூர்களிலே கொண்டு வீடுவதற்கும்
தெய்வமென நீருதவி செய்த பின்னர் மேனி விடாய்
எய்தி யிருக்கு மிடையினிலே, பாவிதேன்
வந்துமது காதில் மதுரவிசை பாடுவேன்
வந்து முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன்
வாலிலடிப்பட்டு மனமகழ்வேன். மாவென்றே
ஓலிடுதும் பேரொலியோ டொன்றுபடக் கத்துவேன்
மேனியிலே யுண்ணிகளை மேவாது கொன்றிடுவேன்
காணிடையே சுற்றிக் கழனியெலா மேய்ந்து நீர்
மிக்கவுண வுண்டுவாய் மென்றசைதான் போடுகையில்
பக்கத்திருந்து பல கதைகள் சொல்லிடுவேன்.
காளை யெகுதரே காட்டிலுந் வீரரே,
தாளைச் சரணடைந்தேன். தையலெனக் காத்தருள்வீர்.”

என்னும் குயிலின் காதல் பேச்சில் அடங்கியுள்ள நயமிகுந்த நகைச் சுவை
ரவிகர்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தருவதாகும்.

பாரதியாரின் கவிதைகளுக்குள்ளே காவியம் என்று சொல்லக்கூடியது “ பாஞ்சாலி சபதம் ” ஒன்றேயாம். புதிய முறையில், எளிய நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ள இவ்வழகிய சிறு காவியத்தில் பாரதியாரின் நகைச்சுவை ஆங்காங்கு குமிழி வீட்டுக் கிளம்புவதைக் காணலாம். திருதிராஷ்டிரன் தன் மகன் துரியோதனனுக்குத் தர்க்க ரீதியாகப் பல நீதிகளை எடுத்துப் புகட்டுகின்றான் ; மகன் பாண்டவர் மீது கூறிய பழிகளையெல்லாம் மிக அழகாகவும், சாதுர்யமாகவும் மறுத்துவிடுகின்றான். அவனுடைய வாதங்களுக்கு நேர்முறையில் துரியோதனனால் வீடையிறுக்க முடியாமற் போகிறது. எனவே, அவன் குறுக்கு வழியில் புகுந்து “ ஆகா ! மன்னர் தந்திரம், தேர்த்தவர்களுக்குள்ளே என் தந்தையை யொப்பவசில்லை.

மாதர்த மின்ப மெனக்கென்றான்—புவி
மண்டலத்தாட்சி யவர்க் கென்றான்—நல்ல
சாதமு நெய்யு மெனக்கென்றான்—எங்கும்
சாற்றிடுங் கீர்த்தி யவர்க்கென்றான்.

அட்டா ! பிள்ளையினிடம் இவ்வளவு ஆதரவு காட்டும் தந்தை உலகில் வேறு உண்டா ? நீ என் தந்தை ; பாண்டவர் என் உயிர்ச் சோதரர். இனிமேல் எனக்கென்ன குறை ? ” என்று கூறுகிறான். தந்தைக்கும் மைத்தனுக்கும் நடக்கும் இந்த விவாதத்தில் அமைந்துள்ள சாதுரியமும், நகைச்சுவையும் தெவிட்டாத இன்பத் தருவனவாகும். இத்தகைய நகைச் சுவையை இக்காவியத்தில் இன்னும் பல இடங்களில் காணலாம். சிறப்பாக, தருமனைச் சூதுக்கு வருமாறு தூண்டும் சகுனீ அவனை நோக்கி,

“ மாரத வீரர் முன்னே—நடு
மண்டபத்தே பட்டப் பகலினிலே
சூரிகா மணியே—நின்றன்
சொத்தினைத் திருடுவ மெனுங் கருத்தோ ? ”

என்று பரிகசிக்கும் மொழிகளிலும், சபை நடுவில் துரியோதனன் விதுரனைப் பார்த்து,

“ ஐவருக்கு நெஞ்சம்—எங்கள்
அரமனைக்கு வயிறும்
தெய்வமன் றுனக்கே—விதுரா
செய்து விட்டதேயோ ? ”

என்று சொல்லும் மொழிகளிலும் நகைச் சுவை ததும்புகின்றது.

இனி, பாரதியாரின் தீஞ்சொற் கவிதையஞ் சோலையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பி, அவருடைய வசன நூல்களில் சிதறிக் கிடக்கும் ஹாஸ்ய ரத்தினங் களில் சிலவற்றைத் திரட்டும் முயற்சியில் இறங்குவோம். “ ஆறில் ஒரு பங்கு ” என்னும் சிறு கதையில்,

“ ஸ்ரீமான் நாயுடுவுக்கு மூன்று வருஷத்திற் கொருமுறை ஆபீஸில் பத்து ரூபாயும், வீட்டில் ஒரு குழந்தையும் பிரமோஷன் ”

என்னும் வாக்கியத்தைப் படிக்குங்கால் குலுங்கச் சிரியாத மனிதர்களை ஏதேனு மொரு கண்காட்சிச் சாலைக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று நான் சிபார்சு செய்வேன். “ சந்திரிகை ” யின் கதையில், கைம்பெண்ணாகிய விசாலாக்ஷியின் ரூபவாவண்யங்களையும், குணாதிசயங்களையும் பற்றி வீரேசலிங்கம் பந்துலு டெப்டி கலெக்டர் கோபாலய்யங்காருக்கு வெகுவாக எடுத்துச் சொல்கிறார். இதனால் அய்யங்காரின் மனம் பக்குவமடைந் திருக்கிறது. அந்நிலையில் அவர், சோலை மலரொளியில் சுந்தரப் புன்னகை செய்து கொண்டிருந்த குழந்தை சந்திரிகையைப் பணிப்பெண் முத்தமிடும் காட்சியைக் காண்கிறார். அப்பணிப் பெண்ணையே ‘ விசாலாக்ஷி ’ என்று அவர் எண்ணி அவள் மீது காதல் கொள்கிறார். பின்னால், தமது தவறு தெரிய வந்தபோது அவர் அப் பணிப் பெண்ணையே மனம் புரிந்து கொள்ளப் போவதாக வீரேசலிங்கம் பந்துலுவிடம் கூறுகிறார். இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் படித்து வரும்போது வாசகர்களின் இதழ்களில் புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இறுதியாக வீரேசலிங்கம் பந்துலு டெப்டி கலெக்டரைப் பார்த்து,

“ காதலாவது, உருளைக் கிழங்காவது ! அய்யங்கார் ஸ்வாமிகளே, பணிப் பெண்ணாவது, கதையாவது ! ”

என்று கூறும்போது வாசகர்களின் புன்னை ‘கொல்’ லென்ற சிரிப்பாக மாறி விடுகிறது.

தமிழ் வசனத்திலேயே ஒப்புயர்வற்ற நூல் என்று கருதப்படும் “ஞான ரதம்” என்னும் கற்பனைக் களஞ்சியத்தில் “மண்ணுலகம்” என்னும் அத்தியாயம் நகைச்சுவை குலுங்கும் ஓர் அரிய பொக்கஷமாகும். அடியிலிருந்து கடைசி வரை ஹாஸ்ய ரசமாய்வுக்கும் இவ்வத்தியாயத்திலிருந்து தனித்தனியே சில பகுதிகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் காட்டுதல் எளிதன்று. எனினும், தேயர்களுக்கு அதை முழுதும் படிக்க வேண்டுமென்றும் ஆரவம் உண்டாக்கும் பொருட்டு ஆரண்டொரு பகுதிகளை உதாரணமாக இங்கே தருகிறேன் :-

“முன் பகுதியில் ஒரு ராயர் பெரிய குடும்பத்தோடிருந்தார். அவருக்குப் பகல் முழுவதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகத் தபால் கச்சேரியிலோ, எங்கேயோ, ஓர் உத்தியோகம். உடம்பிலே கோபி மண் முத்திரைகள் எத்தனையோ, அத்தனை குழந்தைகள், அவர் மனைவி மறுபடியும் கர்ப்பம். அந்த முற்றத்திலேயே ஓர் பசு மாடு. இத்திட்டன் ஒட்டுக் குடியாக அவருடைய பந்துக்கள் சிலர் வசித்தார்கள். ராயருக்குக் காச நோயாதலால் அவர் இருமிக் கொண்டேயிருக்கிற சப்தம் ஓயாமல் கேட்கும். அவருடைய குழந்தைகள் ஒன்று மாற்றி ஒன்று அழுது கொண்டே யிருக்கும். கர்ப்பிணியாகிய அவர் மனைவி, இடையிடையே விழித்துக் குழந்தைகளையோ, அல்லது கடவுளையோ அல்லது ராயரைத் தானோ, கன்னட பாஷையிலே திட்டிவிட்டு மறுபடியும் உறங்கிவிடுவாள்.”

“வரும் வழியிலே ஐட்கா வண்டிகள், துரைகள் போகும் கோச்சு கள், புழுதி, இரைச்சல், தூர்நாற்றம், இவற்றையெல்லாம் கடந்து முன் பகுதியிலே, பசு மாடு, ராயர் வீட்டம்மாள், குழந்தைக் கூட்டங்கள் முதலிய விபத்துக்களுக்குக் கெல்லாம் தப்பிப் பின்புறத்திலே மெத்தைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.”

“நான் சோம்பலுக்குத் தொண்டன், எனது நண்பர்களெல்லாம் புனியஞ் சோற்றுக்குத் தொண்டர்கள்., சிலர் மட்டிலும் பணத் தொண்டர். “காலணா” வீன் அடியார்க்கு மடியார். ஆனால் எங்கனிலே ஒவ்வொரு வனும் பேசுவதைக் கேட்டால் கை கால் நடுங்கும்படியா யிருக்கும்.”

பாரதியாரின் நகைச் சுவையை உள்ளபடி அனுபவித்தற்கு அவருடைய கவிதைகளையும், உரை நடை நூல்களையும் தொடர்ந்து படித்தல் அவசியமாகும். ஆங்காங்கு துண்டாக எடுத்துத்தரும் பகுதி களை மட்டும் படித்து அவற்றின் சுவைநயத்தை முழுதும் அனுபவித்தல் இயலாத காரியம். இக்கட்டுரையைப் படிக்கும் அன்பர்களின் உள்ளத்தில் நமது மகா கவிவின் நூல்களைப் படிக்கும் ஆர்வம் ஒரு சிறிதேனும் உண்டாகியிருக்குமாயின், என் முயற்சி பயன் தந்ததென்று எண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சியடைவேன்.

அந்தமான் பழங்குடி—ஒங்கிகள்.

க. ப. அறவாணன்,
தமிழியல் துறைத் தலைவர்,
புதுவைப் பல்கலைக் கழகம்,
புதுச்சேரி.

இந்தியத் தீபகற்பத்திற்குக் கிழக்கே வங்கக் கடலில் சிதறிக் கிடக்கும் அந்தமான் தீவுகள் பலவாகும். ஏறத்தாழ 204 தீவுகள் பெரியனவாகவும், சிறியனவாகவும் பரவிக் கிடக்கின்றன. தீவுகள் அனைத்திலும் செறிந்த மரக் கூட்டங்கள் கவிழ்ந்துள்ளன. சில தீவுகள் மக்கள் வாழ்வதற்கு உரியனவாக உள்ளன. இன்னும் பல தீவுகள் மக்களால் அணுக முடியாதனவாக இன்றும் இருந்து வருகின்றன.

பழைய சான்றுகள் :

அந்தமான் தீவுகளைப் பற்றிச் செவிவழிச் செய்திகளும், எழுத்துச் சான்றுகளும் ஒரு சில கிடைத்துள்ளன. கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்கப் பயணி தாலமி முதன் முதலாக அந்தமான் தீவுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். மனிதனைக் கொன்றுத் தின்னும் பணத்தின்விகளாக அந்தமான் பழங்குடி மக்களைத் தாலமி குறிப்பிடுகிறார். தங்கள் தீவுகளில் இறங்கும் மக்களையும், தங்கள் தீவுகளின் ஓரமாகக் கப்பல் பயணம் செய்யும் மக்களையும், உடைந்த கப்பல்களில் இருந்து நீத்தித் தப்பி அந்தமான் தீவுகளில் தஞ்சம் புகும் மக்களையும் கொன்று தின்னும் பழங்குடிகள் அன்று வாழ்ந்தனர். இக் குறிப்பு, முற்றும் நம்பவதற்கும் உரியது அன்று; நம்பாமைக்கும் உரியது அன்று. காரணம், இன்று அங்கே வாழும் அந்தமான் பழங்குடிகளில் மக்கள் பிணம் தின்னிகளாக வாழ்வது இல்லை என்பது கள ஆய்வால் புலப்படுகிறது. பிணம் தின்னுதல் அம்மக்களுடைய பரம்பரைப் பழக்கமாக இருந்து, பிற்காலத்தில் என்று விடுபட்டது என்பது தெரியவில்லை.

இஃது ஆராயத்தக்கது :

ஆனால், இம் மக்களுக்கு ஏனைய மனித இனத்தின் மேல் வெறுப்பும் ஆத்திரமும் தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளன என்பதை இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. குறிப்பாக, இத் தீவுகளில் வாழும் ஜாரவா (Jarawa) என்ற பழங்குடி மக்கள் ஆராய்ச்சிக்காகச் செல்லும் அறிஞர்களைக் கூடத் தம் தீவுகளில் இறங்க அனுமதிப்பது இல்லை. தலை நெருங்கும் பொழுதே கரையிலிருந்து நஞ்சு தோய்ந்த அம்புகளைக் கொண்டு படகில் வரும் மக்களின் மேல் எய்கின்றனர். இதனால் சில சமயம் இறப்புகளும் நேர்வது உண்டு. இதற்கு உரிய காரணங்கள் பின்வருவனவாக இருக்கலாம் என்று கருதப்பெறுகின்றது.

1. அந்தமான் தீவுகளை முதலில் கண்டுபிடித்த ஐரோப்பியர் அக் தீவுகளில் சில இடங்களைத் தம் குடியிருப்புகளாக மாற்றினர். பெரும் சிறைச் சாலையையும் அங்கே கட்டினர். அச்சமயம் அங்கே தலைமுறைத் தலைமுறையாகக் குடியிருந்த பழங்குடியினர் காடுகளை ஓரக்கி விரட்டப் பட்டனர். சில சமயம் கடப்பட்டனர்.

2. வெள்ளைக்காரர்களால் அந்தமான் தீவு, சிறைச்சாலையாக மாற்றப்பட்டப்பின், அச்சிறைச்சாலைக்கு இந்தியாவிலிருந்தும், பர்மா விலிருந்தும் இன்ன பிற இடங்களில் இருந்தும் கொண்டு, நிறுவானிகளும் ஆயுள் தண்டனைப் பெற்ற கரும் குற்றவாளிகளும் அந்தமான் தீவுச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். பல ஆண்டுகள், சில சமயம் 20 ஆண்டுகளுக்கு மேல் சிறையிலிருந்து வாடிய குற்றவாளிகள் விடுதலை பெற்ற பிறகு, அவமானத்தால், தாயகம் திரும்பாமல் அங்கேயே குடியமர்ந்தனர்.

அன்றியும், ஐரோப்பியர் சிறையிலுள்ள குற்றவாளிகளைப் பகல் பொழுதில் வெளியே கொண்டுவந்து, சாலை போடுவதற்கும், தங்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கும், மரங்களை வெட்டுவதற்கும், இன்னபிற தொழில்களுக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

3. அந்தமான் தீவுகளின் வழியாக இந்தியா, பர்மா, தென் கிழக்கு ஆசியத் தீவுகள், சீனா ஆகியவற்றிற்கு இடையே கப்பல் பயணமும் நிகழ்ந்தது. கப்பல் வாணிகத்தில் மனித அடிமை வாணிகமும் அடங்கி இருந்தது. மனித அடிமைகளைப் பிடித்து அவர்களைக் கொண்டு போய் மலேயா,

முதலான தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் விற்றுவிடுவது ஒரு பழக்கமாக இருந்தது. அடிமை வணிகர்கள் அந்தமான் தீவுப் பழங்குடியினரிடமும், தம் கைவரிசையைக் காட்டினர். எனவே, கடற்கரையில் வருபவர்கள் தங்களைக் கொல்வதற்காக வருகின்றனர் என்ற அச்சமும் அந்தமான் பழங்குடி மக்களிடம் இருந்திருந்தல வேண்டும்.

மேற்கண்ட மூன்று காரணங்களால் அந்தமான் பழங்குடி ஏனைய இன மக்களிடம் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. எனவே, வெளி மக்களைக் கண்ட உடன் கொன்றுவிடும் பழக்கம் அம்மக்களிடம் இருந்தது என்பதை உய்த்துணரலாம். ஆனால் "கொன்றுவிடும் பழக்கத்தைத் தின்றுவிடும் பழக்கம்" என்று வலியுறுத்துவதற்கான சான்று கிடைக்கவில்லை.

அந்தமானைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியக் குறிப்பு என்று ஊகிக்கத் தக்கது மணிமேகலையில் உள்ள குறிப்பேயாகும். கப்பல் பயணம் மேற்கொள்ளும் சாதுவன் பயணம் செய்த படகு உடைகிறது. சாதுவன் கரையேறுகிறான். அவன் கரையேறும் இடம் ஒரு தீவு. அத்தீவில் புரியாத மொழி பேசும் மக்கள் உள்ளனர். அவர்களுடைய பண்பாடும் நாகரிகமும் மூற்றும் வேறுபட்டுள்ளன. இந்தத் தீவு அந்தமான் தீவுகளுள் ஒன்றாக இருக்கலாம். இது ஊகிக்கத்தக்கதே தவிர, உறுதியான முடிவு அன்று.

கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இராஜேந்திர சோழன் கல் வெட்டில் ஒரு குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. அம்மன்னன் பெற்ற வெற்றிப் பட்டியலில் சோழனுடைய கல்வெட்டு "மாநக்கவாரமும்" என்ற ஒவ்வறக் காட்டுகிறது. சோழன் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்ற மாநக்கவாரமும், இன்று வழங்கப்பெறும் நிக்கோபார் தீவும் ஒன்றாகவே இருக்கலாம் என்ற கருத்து உண்டு. இக் கருத்து உண்மையானால் கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் சோழருடைய படை இங்குத் தண்டு இறங்கியதாக ஊகிக்கலாம்.

அந்தமான் தீவுகளில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் ஜரேவா, ஒங்கி, செண்டிவிசி (Sendañese) என்று குறிப்பர். இவர்களுள் ஒங்கி பழங்குடி மக்கள் சிறிய அந்தமான் தீவுகளிலும், ஜாராவாக்கள் தென் அந்தமான் தீவின் உட்பகுதியிலும், செண்டிவிசியினர் வடக்குச் செண்டிவர் தீவுகளிலும் வாழ்கின்றனர். ஜாரவாக்கள் தம்முடைய குடியிருப்புகளில் இருந்து மாறி, வடக்குத் தீவில் குடிபெயர்ந்துள்ளனர். ஒங்கி பழங்குடியினரும், ஜாரவா பழங்குடியினரும் ஒருவரை யொருவர் அறிந்து உயர்த்தவர்கள் ஆக இருப்பர் என்று உய்த்துணரப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்விருவரும் பெரிய அந்தமான் தீவுப் பழங்குடியினரை அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பெரிய அந்தமான் தீவுப் பழங்குடியினர் போர்ட் ப்ளேயார் (Port Blair) குடியிருப்புகளால் அழிந்த இனமாக ஆகிவிட்டனர். ஜாரவா பழங்குடியினர் புது மக்கள் தம்மை அணுகுவதை ஏற்பதில்லை. லிட்டில் அந்தமானில் வாழும் ஒங்கி பழங்குடியினர் வெளி மக்களின் பழக்கத்திற்கு மேல்ல ஆளாகி வருகின்றனர்.

ஒங்கி பழங்குடியினர் தோற்றம்.

ஆடவர் தோற்றம் :

ஒங்கி ஆடவர்கள் குட்டை வடிவத் தோற்றத்தினர் (152.2 சென்டி மீட்டர்) (Stature) கருப்பு நிறத்தினர். அவர்களுடைய தலைமுடி, கண் இமை, கண்பார்வை ஆகியன கருத்த நிறம் கொண்டவை. தலை மூடிகள் கம்பளி போல முளைத்தவுடன் சுருண்டு கொள்ளும் தன்மை உடையவை. நெற்றி அகன்றதும் அன்று; குறுகியதும் அன்று; இடைத் தரமானது. கண் இமை கண்ணின் அமைப்பு ஆகியன மங்கோலிய மக்களைப் போன்றது அல்ல, ஆப்பிரிக்கரைப் போன்றதாகும். மூக்கு தட்டையானது. (Wider nose) இரண்டு உதடுகளும் தடிப்பானவை. தாழ்வாய் அனுமனைப் போன்று நீட்டம் (Projection) உடையவை. உடம்பில் போதுவாக முடி வளருவது இல்லை. இடையில் (அண்மைக் காலம் வரை) உடை ஏதும் அணிவது இல்லை அண்மைக் காலமாக இடுப்பில் ஒரு துணி அணியப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

ஒங்கிப் பெண்களின் தோற்றம் :

ஒங்கி ஆடவர் குட்டையாக (148 சென்டி மீட்டர்) இருப்பது போன்று, பெண்களும் குட்டையாக (138 சென்டி மீட்டர்) இருக்கின்றனர். முகம், தலைமுடி, கண் இமை, ஆகியன கருப்பாக உள்ளன. முகம் வட்டமான முகம், மூக்கு சப்பையாகவும், உதடு தட்டையாகவும் உள்ளன. தாழ்வாய் நீட்டம் உள்ளது. தங்கள் உடம்பை ஒருவகைச் சிவப்புக் களிமண்ணால்

பூசி மறைத்துக் கொள்கின்றனர். (கொகக் கடிக்காமல் காப்பதற்கு)- சிவப்பு மண் கழுவப்படும்பொழுது அவர் முற்றும் கறிய நிறத்தினர் என்பது தெளிவாகிறது. மேல் உடையும் இல்லை. கீழ் உடையும் இல்லை, மறைவு உறுப்பிற்கு முன்பு மட்டும் புல்லால் ஆன உருண்டையை இடையில் நாகட்டி அதில் இணைத்துள்ளனர். பொதுவாக உடம்பில் முடி படர்வது இல்லை. சிறு குழந்தைகள் கால் ஊன்றும் அளவிற்கு அமைந்துள்ளது.

ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒருவகைக் களிமண்ணால் உடம்பு முழுவதும் பூசிக்கொள்கின்றனர். இக் களிமண் பொதுவாகச் சிவப்பாக உள்ளது. பசை போன்ற கொழுப்பைக் கலந்து பிசைந்து தங்கள் உடம்பு முழுதும் பூசிக்கொள்கின்றனர். களிமண் பூச்சு ஒருவகை மேலாடை போல் உள்ளது. தென்னை மரங்களும், வேறு பிற மரக் காடுகளும் தொடர்ந்து மழை பொழிவதால் நீர் தங்கிய இடங்களும் இங்கே இருப்பதால் கொசுக்கள் உள்ளன. எனவே, இவர்கள் பூசியுள்ள களிமண் பூச்சு, கொசு, கடிப்பதைத் தடை செய்கிறது.

புது வீடு :

தனித்தனிக் குடிசைகளில் வாழப் பழக்கப்பட்ட ஓங்கியர் 30 பேர் இருக்கக்கூடிய புதுக்கரை வீட்டைக் கட்டியுள்ளனர். இவ்வீட்டிற்கு ஒரே நுழைவாயில் உண்டு. அனைவரும் சேர்ந்து சமைக்கவும். நடனமாடவும் இவ்வீடு பயன்படுகிறது. பொது வீட்டில் இவர்கள் கீழே தரையில் உறங்குவது இல்லை. தரையில் இருந்து சுமார் 2 அடி உயரத்திற்கு மரத்தால் தளம் அமைத்து, அதன்மேல் இலைகளை வைத்து, அதற்கு மேலே படுத்துறங்குகின்றனர். ஒரு காலத்தில் மரத்தின் மேல் மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது பரிணாமச் செய்தியை இவர்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சி புலப்படுத்துகின்றது.

ஓங்கி மக்கள் பழக்கவழக்கங்கள் :

1. ஓங்கி பழங்குடியினர் தரையில் அமர்ந்து கொள்கின்றனர். அப் போது அவரைக் காணவரும் விருந்தினர் அவருடைய தொடையில் அமர்ந்து கொள்கிறார். பேச்சு இல்லாமல் 15 முதல் 20 மணித்துளிகள் மடியில் அமர்ந்தபடி ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்கிறார்கள்.

2. ஓங்கி மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கை மிக எளிமையானது. கதிரவன் கிழக்கில் உதித்து கதிர்கள் பரவத் தொடங்கியவுடன் படுக்கையை விட்டு எழுகிறார்கள். முதல் நாள் உணவில் இருந்து காலை உணவு ஆயத்தம் செய்யப்படுகிறது. பிறகு வேட்டை ஆட வெளியே செல்கிறார்கள். அவர்கள் காட்டின் பெண்களும் செல்வதுண்டு. காட்டில் சென்று கிழங்குகளை உண்பது இவர்கள் பழக்கம். எனவே, ஆங்காங்கே சென்று கிழங்குகளைத் தோண்டுகிறார்கள். தோண்டுவதற்கு ஏற்ற மரத்துண்டை எடுத்துச் செல்கிறார்கள்.

3. ஓங்கி மக்களுக்கு நெருப்பைப் பற்றவைக்கத் தெரியாது. எனவே, தலைமுறைத் தலைமுறையாக நெருப்பை அணையாமல் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். எங்கு சென்றாலும் நெருப்பைக் கையில் எடுத்துச் செல்கிறார்கள். நெருப்பைப் பற்ற வைக்கத் தெரியாவிட்டாலும் நெருப்புக் கொள்ளியிலிருந்து அணையாமல் இருக்கின்ற மரக்கட்டைகளைக் கண்டு பிடித்து அதன் வழிக் கொள்ளிக் கட்டையிலிருந்து புதிய மரக்கட்டைக்கு நெருப்பை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். புதிய கொள்ளிக்கட்டையை மிகப் பாதுகாப்பாகச் செல்லுமிடமெல்லாம் எடுத்துச்செல்கிறார்கள்.

4. கடலில் கிடைக்கும் உணவு இவர்களுக்குப் பிடித்தமானது. கடல் ஆமைகளைப் பிடித்துச் சுட்டுத் தின்கிறார்கள். சின்ன குச்சியில் கிளிஞ்சலை உடைத்துக் குச்சியின் முனையில் கட்டி அம்மாக்கி வில்லில் வைத்துக் கடல் மீன்கள் போகும்போது லாவகமாக எய்கிறார்கள். குறி பார்த்து எறியும் அம்பிற்கு மீன்கள் பளியாகின்றன. காட்டில் காட்டுப் பன்றியை வேட்டையாடுகிறார்கள். தேன்கூட்டைக் கலைத்து அதிலுள்ள சொட்டுத் தேனை நுகரப் பழகிக் கொள்கிறார்கள். தேனை மரத்தால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களில் ஏந்திப் பாதுகாக்கிறார்கள். மூங்கில் மரத்தை வெட்டிக் கன பகுதியை அடிப்பகுதியாக மேல் பகுதியைக் கூம்பாக்கிப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

5. பெண்கள் கொடிகளாலும், கம்புகளாலும் சின்ன சின்னக் கூடைகளைப் பின்னுகிறார்கள். பாளை செய்யத் தெரியாத இவர்கள் மரங்களில் இருந்து பாத்திரங்களை உருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

6. இவர்கள் நடனம் ஆடுவதும், பாடுவதும் கவனத்திற்குரியது. இடுப்பை முன்னும் பின்னுமாக அசைத்து வட்டமாக நின்று ஆடுகிறார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் மொழியில் பாடுகிறார்கள். இடையே குமரி மர்வட்ட மக்களும், கேரள மக்களும் குலவை ஆடுவது போன்று இவர்களும் குலவையாடுகிறார்கள். இவர்களுடைய நடனம் ஆடும் முறை மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் செனகாவில் உள்ள ஷோலோ மக்கள் ஆடுவதை ஒத்து உள்ளது.

7. பெண்ணிற்குப் பூப்பு விழா நடத்துவது போல ஆண்களுக்கும் ஒருவகையான இளமை விழாவை இவர்கள் நடத்துகிறார்கள்.

8. ஒங்கி பழங்குடியினர் பேசும் மொழி திராவிட மொழியைப் போன்று ஒட்டுநிலை மொழியாகும்.

9. நம்நாட்டுச் சிற்றூர் புறத்தில் சில இனத்தைச் சேர்ந்த தாய்மார்கள், தங்கள் குழந்தைகளை முதுகுப் புறத்தில் கட்டிச் சுமப்பது போன்று இவர்களும் குழந்தைகளைத் தங்கள் பின்புறத்தில் கட்டிச் சுமக்கிறார்கள். சுமந்து கொண்டே வேலையையும் பார்க்கிறார்கள்.

10. ஒங்கி மக்கள், பாம்பைத் தங்கள் முன்னோர்களாகக் கருதி வழிபடுகிறார்கள். பாம்பை முன்னோர்களாகக் கருதி வழிபடும் வழக்கம் ஆப்பிரிக்கர்களிடமும் உள்ளது. பாம்பு வழிபாடு திராவிடரிடமும் உள்ளது.

முடிவுரை :

கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் முதன்முதலாக டாலமியால் இப் பழங்குடிகள் சுட்டிக் காட்டப் பெறுகிறார்கள். கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அராபிய பயணிகளும், அந்தமான் தீவுகளில் இருந்து கருப்பு நிற மக்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் (1254-1329) இந்தியா வந்த இத்தாலியப் பயணி மார்க்கோபோலோ அந்தமான் பழங்குடிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறும், நாட்டு வரலாறும் இலைமறைக் காயாக இந்தப் பழங்குடிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இம்மக்கள் இத்தனித் தீவிற்கு எவ்வாறு வந்து சென்றார்கள் என்பது இன்னும் தீர்க்கப்படாத புதிதாகவே இருக்கிறது. இவர்களும், மலேயா தீபகற்பத்தில் உள்ள செமாங்குகளும், மலேனேசியா தீவுகளில் உள்ள பாப்புவான்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரே தோற்றத்தினராக விளங்குகின்றனர். தென் இந்தியாவில் உள்ள காடர்கள், இருளர்கள், ஊராவிகள் மூல்லைக் குறும்பர்கள், வெட்டுக் குறும்பர்கள் ஆகியோர் நீக்ராய்த் இனமக்கள் என்று அறிஞர் பலரும் கருதுகின்றனர். தென் இந்தியாவில் உள்ள மேலே கண்ட நீக்ரோ இனமக்களும், அந்தமான் தீவுகளில் உள்ள நீக்ரிட்டோ இனப் பழங்குடியினரும், மலேசியாவில் உள்ள செமாங்குகளும் மலேனேசியாவில் உள்ள பாப்புவான்களும், ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள நீக்ரோக்களும் நமக்கு ஒரு செய்தியை அறிவுறுத்துகின்றனர்.

ஒரு காலத்தில், ஆப்பிரிக்கா, ஆசியா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய மூன்று கண்டங்களும் இணைந்திருந்தன. பின்பு கடல்கோள்களால் அவை வேறு வேறாகப் பிரிந்தன. கண்டப் பிரிவிற்கு முன்பு வாழ்ந்த கறுத்த நிற ஒத்த நிற மக்கட் கூட்டமும், வேறுவேறாகப் பிரிந்தது. அதனால் தான் தற்போது வேறு வேறு இடங்களில் வாழும், இப் பழங்குடி மக்களுடைய ஒற்றுமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

Reference :

1. Dr. K.P. Aravanan, " Notable Negroid Elements in Dravidian Indian ".
2. Journal of Tamil Studies, International Institute of Tamil Studies Madras-600 020. Indja Volume XVII, 1980.
3. The Tribal People of India, Publications Division, Ministry of Information and Broadcasting, Government of India, July 1973.
4. Nirmal Kumar Bose " Some Indian Tribes " Thompson Press (India) Limited, May 1973.

4. மணிமேகலை - ஆதிரை பிச்சையிட்டகாதை,

3-8-1988 அன்று சேலம் மாவட்டம், நாமக்கல்வில் நடைபெற்ற வல்வில் ஓரி விழா'வில் வாசித்தனிக்கப்பட்டது.

கல்வி.

V.T.M. திருநாவுக்கரசு.

ஆங்கிலத்தில் கல்வி (Education) என்ற சொல்லுக்கு “வெளியில் இழுத்தல்” (Drawing out) என்பது பொருள். சுமார் 2300 வருடங்களுக்கு முன்பு கிரேக்க தேசத்தில் மிக்க புகழ்பெற்று விளங்கிய தற்காலத்தும் எல்லோராலும் போற்றப்படும் ஏதன்ஸ் நகரவாசியாகிய தத்துவாசிரியர் சாக்ரடீஸ் “கற்றல் நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதே” (Learning is only Remembrance) என்று கூறியுள்ளார். இக் கூற்றுகளின் பொருளையும் உண்மையையுங் கவனிக்குங்கால் மனிதனுக்கு இப்பிறப்பிற்கு முன்பிறவிகள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிய கிடக்கின்றது. வாஸ்தவத்தில் சாக்ரடீஸ் பிரதம சீடனான பிளேடோ தன் புத்தகம் “பீடோஸில்” (Phaedo) மனிதன் இதற்கு முன் ஜன்மங்கள் எடுத்திருக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகின்றார். முற்பிறவி இல்லை யென்று ஒப்புக்கொள்ளுங்கால் “வெளியில் இழுத்தல்”, “கற்றல் நினைவிற்குக் கொண்டுவருதலே” என்ற மொழிகளுக்குப் பொருளில்லாமல் போகின்றது. ஒன்று இப்பதங்களுக்கு அர்த்தமில்லை என்றாகிலும் அல்லது மனிதன் பல ஜன்மங்கள் எடுத்திருக்க வேண்டுமென்றாகிலும் கொள்ளுதல் வேண்டும். இரண்டாவது பொருளைக் கொள்வதே அறிவிற்கு அழகும் உண்மையுமாம்.

“கற்றல் நினைவிற்கு கொண்டுவருதலே” என்பதின் பொருள். மனிதன் ஏதோ ஒன்றை அறிந்திருந்தான்; எக்காரணத்தாலோ அதை மறந்தான்; அவனது கடமை அதை மறுபடியும் உணர்தலே என்பதாம். இந்துக்கள், மனிதன் கடவுள் தன்மையாக இருக்கிறான்; (தத்துவமணி என்ற மகா வாக்கியத்தின் பொருளை இங்கு நோக்குக) இருந்தபோதிலும் எக்காரணத்தாலோ அவன் தன்னை மறக்க நேரிட்டது; அவன் கடமை மறுபடியும் தனனையறிதலே, என்று கூறுகின்றார்கள். இவைகளினின்றும் மறந்ததையறிவதே கல்வியின் நோக்கமென்று பெறக் கிடக்கின்றது. பொய்யாமொழிப் புலவர் கடவுள் வணக்கங் கூறுமிடத்து கல்வியின் நோக்கம் இறைவன் திருவடிகளைத் தொழுதலேயாம் என்றார்.

“கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாதறிவ
தற்றா டொழாஅ ரெனின்”

எவ்வற்றாலும் கல்வியின் நோக்கம் யாதென்று யோசிக்குங்கால் மறந்த உண்மையை பறிதலே, இறைவனைத் தொழுதலேயாம்

இவ்விஷயத்தைப் பண்டைக் காலத்தில் நம் முன்னோர் நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் நாம் இதை அதிகமும் மறந்திருக்கிறோம். அப்போது கல்விச் சாலைகள் சன நெருக்கமில்லாத கிராமங்களிலும், இயந்திரப் புகையினால் பீடிக்கப்பட்ட நகரங்களின் சுற்றுப்பக்கங்களிலும், நீண்ட ஒங்கி வளர்ந்த மரங்களடர்ந்த சோலைகளிலும், மான் மயில் போன்ற பிராணிகள், பறவைகள் சஞ்சரித்த அடவிகளிலும் ஆடம்பர மில்லாமல் மிக்க உபயோகத்துடன், வனப்புடன் பொலிந்தன. அவைகளைப் போன்றது இப்போது வங்காளத்தில், கல்கத்தாவிற்குச் சம்பந்தில் போல்பூரில் திருவாளர் ரபீந்திரநாத் தாகூர் பெருமானார் ஏற்படுத்திய “சாந்திநிகேதன்” ஒன்று மட்டுமே திகழ்கின்றது. ஆனால் இது ஒன்று நீங்கலாக மற்ற கலாசாலைகளை நினைக்கும்போது என்ன வேற்றுமைத் தோன்றுகின்றது? இப்போது அவைகள் இயற்கைப் பொருளழகு சற்றுமில்லாததும், புகையினால் அகத்தப்பட்டுப் பெற்ற காற்றுள்ளதும், சனக்கூட்டங்கள் நெருக்கமுள்ளதும், கூச்சலினால் அதிகமும் துன்பம் பெறப்பட்டதுமான நகரங்களின் தடுவே அமைக்கப்பெற்று இருக்கின்றன. உதாரணம்:—சென்னை கிறிஸ்துவ கலாசாலை, பச்சையப்பன் கலாசாலை முதலியன.

இயற்கைப் பொருள்கட்கும் கல்விக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது என்று ஒரு சந்தேகம் ஏற்படலாம். சோலை; கடற்கரை யோரம், ஆற்றின் கரை, மலைச்சாரல் முதலிய இடங்களில் மனம் பரந்ததன்மை, சுத்தம் ஊக்கம், ஆழ்ந்த தன்மை, அமைதி முதலிய நற்குணங்களை யடைகிறது. ஆனால் அதே மனது இயற்கைப் பொருளழகு இல்லாத நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் குறுகியதன்மை, சுயநலம் பாராட்டல், குழப்பம் முதலிய துர்க்குணங்களைப் பெறுகின்றது. இதுபற்றிதான் இங்கிலாந்தில் சீமான் கன் அடிக்கடி நகரங்களிலிருந்து நாட்டுப்புறங்களுக்குச் சென்று சிறிதுகாலம் தங்கிவருகிறார்கள். நம் நாட்டிலும் கல்கனம், துறவிகளும் இது காரணம் பற்றி மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாசஞ்செய்து வருகிறார்கள்.

உபநிஷத்துகளில் கூறியுள்ள அரிய பெரிய உண்மைகள் எவ்விடங்களில் அறியப்பட்டனவென வுன்னுந்தோறும் இவ்விஷயம் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் விளங்கும். இது அநுபவத்தில் தோன்றும். ஆதலால் இயற்கைப் பொருள்களுக்கும், மனவமைதி முதலான மேலான குணங்களுக்கும் அதன் காரணமாக கல்விக்கும்—இவைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும்—நெருங்கிய சம்பந்தமுண்டென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகிறது. இத்தையறிந்தால் இப்போது கல்வி பயிலுமிடங்கள் சற்றேனும் பொருத்தமில்லாதன வெனத் துணிதல் சுலபம்.

இரண்டாவதாக இறந்தகாலத்தில் எவ்வெவைகளைப் பயின்று வந்தார்கள், தற்காலத்தில் எவ்வெவைகளைப் படித்து வருகிறோம் நாம் என்பதைச் சிறிது பார்ப்போம். மனிதனுடைய ஒவ்வொரு காரியமும் மத சம்பந்தத்தை யொட்டியதாகவும், அதற்குக் கீழ்ப்படிந்துள்ளதாகவும் இருத்தல் அவசியம். ஆதிகாலத்தில் இப்படியா இருந்துவந்தது. ஆனால் இப்போது உலோகாயுத நாகரீகத்தைப் பின்பற்றி மனிதன் தன் சுயநல காரியங்களை முதன்மையாகவும், மத விஷயங்களை இரண்டாவதாகவும், சிறில சமயங்களில் தனக்கும் அவைகளுக்கும் சம்பந்தமில்லாமலும் செய்துகொண்டான். இம்மாறுதலால் நேரிடும் கெடுதிகள், துன்பங்கள் பல. உலகத்திலுள்ள குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் இவ்வுண்மையை மறந்ததே. பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் ஆகிய நான்கு ஆசிரமங்களை இதுபற்றித்தான் உண்டுபண்ணி வைத்தார்கள் நம்முன்னோராகிய மகான்கள். மத விஷயமான படிப்பும் தத்துவ நூல்களும் ஆங்காங்கே கற்பித்து வந்தார்கள். உலக விஷயங்களைப் பற்றி அவ்வளவு போதுமான முயற்சி இந்தியர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; எடுத்துக்கொண்டிருந்தால் இவர்களும் மேல்நாட்டார் களைப் போலவே இயந்திரங்களையும் மற்றும் நூதனப் பொருள்களையும் அவர்களைவிட அதிகமாகவே கண்டு பிடித்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் அடியோடு இவைகளைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடவும்லை. இதைப்பற்றி கணித நூல், சிற்ப நூல், வைத்திய நூல் இவைபோன்ற நூல்களைக் காணுங்கால் உண்மை விளங்கும். அவர்கள் அறிந்தது ஒன்றே. அது மத விஷயத்தை முதன்மையாகவும், மற்றைய காரியங்களை இரண்டாவதாகவும் கவனித்தலே. நாம் சன்னமெடுத்தது பரம்பொருளைச் சேரவே என்பது நம்முன்னோர் கொள்கை. நாம் இதை அவசியம் போற்றுதல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களிலும் கலாசாலைகளிலும் இதை வற்புறுத்திக் கூறுதல் நலம்.

இதை மறவாதிருந்த சென்ற காலத்து ஆசிரியர்கள், தேகவன்மை, வீரம், தெய்வபத்தியோடுங்கூடிய சிங்க ஏறுகளாகிய உத்தமமானவர்களை உலகில் அனுப்பி வந்தார்கள்.

நிகழ்காலத்தில் கல்வி மேனாட்டுப் படிப்பையொட்டி நடப்பதாக இருக்கிறது. இது மகா கெடுதி விளைவிக்கக்கூடியதே; விளைவித்து விட்டது; இன்னும் செய்குகொண்டும் வருகிறது. ஒவ்வொரு நாடும் அததற் கேற்றதாகவே சௌகரியங்களைச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். இதை விட்டு, மற்றைய நாடுகளைப் பார்த்து, குரங்கைப்போல், காரியங்களைச் செய்துவந்தால் கேடுறுவதற்கு வழியைத் தேடிக்கொள்வதெய்யாகும். இதனால் புறத்தேயங்களிலிருந்து ஒன்றையும் கற்றுக்கொள்ளக்கூடா தென்பது நம் கருத்தென்று கருதலாகாது. எப்படி ஒரு மரமானது தனது சீவியத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் தன்னிலும் வேறான சூரிய கிரணங்களையும், தண்ணீரையுமுட்கொண்டு அவைகளைத் தானேயாகச் செய்து கொள்கிறதோ, அப்படியே நாமும் மற்றைய நாடுகளிலிருந்து நமக்கு அவசியமானவற்றை கற்றுக்கொண்டு அவைகளை நம்முடையவையாகவே அமைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இதனால் கெடுதி ஒருக்காலும் ஏற்படாது. சுகமே உண்டாகும். கண்டனஞ் செய்வதெல்லாம் கண் மூடித்தனமாக மற்றவர்களையொட்டி யொழுகல் கூடாதென்பதே. முக்கியமாக கல்வியில் இதை மறவாதிருத்தல் அவசியமாய் வேண்டப் படுகிறது.

ஆனால் சென்றவைகளையெல்லாம் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்பது நதியின் முகத்துவாரத்திற்குச் சென்ற வெள்ளத்தை மறுபடி உற்பத்தி ஸ்தானத்திற்குக் கொண்டு செல்ல முயல்வதெய்யாக்கும். சென்றது சென்றதுதான். சென்றதைப்பற்றி வருத்தப்படுவதில் பயனில்லை. ஆனால் ஒருவன் அல்லது ஒரு நாடு முன்னேற்றமடைய, சென்றகாலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் பற்றி மிக்க சாக் கிரதையாக இருத்தல் வேண்டும். சென்றதைக் கொண்டுதான் இப்போது காரியங்களைச் சாதிக்கக்கூடும்; நிகழ்காலத்தில் அவைகளைச் செய்வதற் சிற்ப வருங்காலத்தில் விஷயங்கள் கைகூடும். ஆனதுபற்றி முக்காலங்

களையும் ஒரே நோக்காக மனிதன் தெரிதல் நன்மை பயக்கும். ஒன்றை இங்கு மறத்தலாகாது. எப்போதும் உயிரைக் குரங்குப் பிடியைப்போல் பற்றுக்கொண்டு, உடம்பை மாற்ற வேண்டிய காலங்களிலெல்லாம் வேறாகச் செய்குகொண்டே வரவேண்டும்.

கல்வியில் இவ்வுண்மையை முக்கியமாகப் போற்றின் அதிக பயன் விளையும். பண்டைய குருகுலவாசப் படிப்பை முழுமையும் அனுஷ்டானத்தில் இப்போது கொண்டு வருதல் அசாத்தியம். ஆனால் இருக்குங் குருகளை நீக்கிக் கல்வியை நாட்டிற்கேற்றவாறு அமைத்தல் நலம்.

முதன்மையாக கலாசாலைகளில் பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் கற்பித்துக் கொடுப்பது கெடுதியாகும். அவரவர்களுடைய பாஷைகளில் பாடங்களைப் படிப்பித்துக் கொடாமல் ஏன் அன்னிய பாஷையை உபயோகப்படுத்த வேண்டும்? இம்மாதிரியான மாறுபாடுள்ள முறை உலகத்தில் எங்கேயாவது உண்டாவென்று பார்த்தால் இல்லவே இல்லை என்று தெரிய வருகிறது. ஆங்கிலேயர்கூட அவர்கள் பாஷையிலேயே பாடங்களைக் கற்கின்றனர். இம்முறைகேட்டால் அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளைக் கற்க அவகாசமில்லாமல் போகின்றது. மேனாட்டார் அவர்கள் மொழியை முதலாவது செவ்வனே தெரிந்துகொண்டு பிறகு கிரேக்க, லத்தீன் முதலிய மொழிகளை அறிகின்றார்கள். ஆனால் நம் நாட்டில் மட்டும் இம்முறைகேட்டான தலைகீழ் பாடமான காரியம் நடந்துவருகிறது. கல்வி ஆங்கிலத்தில் படிப்பித்துக் கொடுக்கும் வரையில் நாடு ஷேமமடையாது. ஹைஸ்கூல்களிலும், கல்லூரிகளிலும் பாடங்களை அவரவர்கள் மொழிகளிலேயே போதித்தல் வேண்டும்.

ஆனால் ஆங்கிலம் கற்கக்கூடாதென்பது நமது அபிப்பிராயமல்ல. அம்மொழி உலகிலுள்ள மேலானவைகளில் ஒன்று. அதில் மிகவும் அருமையான பொருள்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அதைக் கற்றவனொருவன் எந்நாட்டிலும் அதிக கஷ்டமின்றி சுற்றிவரலாம். தவிர, தற்காலத்தில் அது இராஜமொழியாக இருந்து வருகிறது. இவ்வளவு சிறப்பும் உபயோகமுமுள்ள மொழியை எவனதான் கற்க வேண்டாமென்று கூறத்துணிபுறுவான்? சொல்வதெல்லாம் “மாதா வயிறெரிய மகேஸ்வர பூஜை” என்பதற்கினங்கத் தன் தாய்மொழியை செவ்வனே கற்காமல் அலட்சியம் செய்துவிட்டு ஆங்கிலத்தைக் கற்கலாகாதென்பதே.

இரண்டாவதாக கல்விச்சாலைகளில் நம் தேச சரித்திரத்தைக் கற்பித்துத்தருவதில்லை. கீழ் வகுப்புகளில் இச்சரித்திரங்களைச் சிறிது படிப்பித்து வருகின்றார்கள். அங்கே பிள்ளைகள் அவைகளைப் படிப்பது ஹரிச்சுவடி கற்பனை நிகர்க்கும். மேலும் அவைகள் நம் நாட்டாரால் எழுதப்பட்டவையல்ல. அவைகளில் சிற்சிலவிடங்களில் உண்மைக்கு விரோதமான விஷயங்களை எழுதியுள்ளார்கள். உதாரணமாக கல்கத்தா இருட்டறை இதைப்பற்றி மாறான அபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஆங்கில சரித்திர ஆசிரியர்கள் அதை நடந்ததாகவே கூறுகின்றார்கள். சிவாஜி மகராஜனைப்பற்றி அநேக அவதூறான கதைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். ஓளரங்கசிப் சக்கவர்த்தியின் குணத்தை அதிக குரூரமாயும் கேவலமாயும் அயல்நாட்டு சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் வரைந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தம் சுயநலங்கருதியே நடுநிலையை மறந்து அவ்வாறு வரைந்தனர். இவைகளைப்பற்றி நம் தேச சரித்திரம் வசுவோர், சர்க்கார் முதலியோருடைய கூற்றுகளை நோக்கின் உண்மை நன்கு புலப்படும். தவிர, 8-வது 9-வது வகுப்புகளிலிருந்து அநேகருக்கு இந்திய சரித்திரம் இன்னதென்பதே தெரியாது. தேச சரித்திரங்களை விருப்போடு எடுத்துக்கொள்ளுவோருக்கு ஆங்கிலதேச சரித்திரத்தைத்தான் போதித்துவருகிறார்கள். 10-வது வகுப்பில் இந்திய நாட்டைப்பற்றி ஏகதேசமாக வெவ்வேறுபாடுகள் போதிக்கின்றார்கள். இண்டர்மீடியட் வகுப்புகளில் கிரேக்ககேச சரித்திரம், உரோமாபுரி சரித்திரம், ஆங்கிலசரித்திரம் மாணவர்கள் பயின்றுவருகிறார்கள். ஆனால் இந்திய சரித்திரத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே கிடையாது. பி.ஏ. (B.A.) வகுப்புகளில் சிறிது அதைப் படிக்கிறார்கள். இந்தநிலைகேட்டான காரியம் மாறுதல் அடைய வேண்டும். இந்தியனாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் இந்திய சரித்திரத்தைப் பூராக கட்டாயப் பாடமாக வைத்து எல்லா வகுப்புகளிலும் கற்பித்துத்தர அதிகாரிகள் தக்க வசதிகள் ஏற்பட்டு செய்து தருதல் வேண்டும். தவிர, இந்திய சரித்திரங்கள் இந்தியர்களால் எழுதப்பட வேண்டும்.

மற்றொன்றை இங்கு வரைவது நலம். கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் மேனாட்டு தர்க்க தத்துவ நூல்களைப் பயிலும்படி செய்து வருகிறார்கள். நம் நாட்டுத் தர்க்க நூல்களையும் தத்துவ நூல்களையும் கற்பிக்கின்றார்களில்லை. ஏன்? நம் நாட்டில் அவ்வகையான நூல்களில்லையா? ஆறுவிதமான தத்துவங்களும் மேலான தர்க்கங்களும் இல்லையா?

ஆதலால் அவைகளை முதன்மையாக சிரத்தையோடு பயிலுதல் அவசியம். பிறகு அயல்நாட்டின் நூல்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் மிக்க நன்மை பயக்கும். இம்மாதிரியே பெளதீக, வான, ஜோதிட முதலிய சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

மிகவும் முக்கியமான விஷயம் ஒன்றை மறத்தலாகாது. எந்நாடும் செழித்தோங்கக் கைத்தொழில் அல்லது தொழில் அபிவிருத்தி வேண்டும். வெறும் அறிவை வளர்த்தல் போதாது. அறிவோடு உயிற்றையும் கவனித்தல் இன்றியமையாதது. இதில் மிக்க அஜாக்ரதையாக இருந்ததால்தான் நாடு மிக்க தாழ்ந்த ஸ்திதியில் கிடக்கிறது. இதனாற்றான் மாணவர் களிப்போது வெறும் படிப்பை வைத்துக்கொண்டு வேலையில்லாமல் வேறு பிழைப்பதற்கும் வழிதெரியாமல் திண்டாடுகின்றார்கள். பாடசாலைகளில் ஏதாவது ஒரு கைத்தொழிலைக் கற்றுக்கொடுத்தால்தான் நன்மை உண்டாகும்.

ஐப்பான் சிலவாண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவிடமே யாருக்குத் தெரியாது. ஆனால் அது இப்போது உலகத்திலுள்ள முதன்மையான நாடுகளில் ஒன்றாகிவிட்டது. காரணம் யாதென யோசிக்குங்கால் அங்கு மாணவர்களை வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பி பல துறைகளிலும் பயின்று வர ஏற்பாடு செய்துவுகிறார்கள். எல்லாத் தேசங்களும் முன்னே சென்று கொண்டிருக்க நாம் சுமாவிருந்த விடத்திலேயே இருக்க முடியாது. அப்படி இருக்க நினைத்தல் தற்கொலை புரிந்துகொள்வதேயாகும். மற்றைய நாடுகளோடு நம் தேசமும் சமத்துவத்தையடைதல் வேண்டும். ஆகையால் நம் நாட்டிலிருந்து பிள்ளைகளை இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களுக்கு அனுப்பி, பல்வேறு தொழில்களையும் கல்விக்களையும், வியாபாரங்களையும் கற்று வரத்தக்க முயற்சி உடனே யெடுத்துக்கொள்ளுதல் நலம். தலைநகர்கள் இவ்விஷயத்தில் மிகவும் ஊக்கம் எடுத்துக்கொள்வது அதிக பயன்தரும். பணத்தை வீண் வழிகளில் செலவு செய்யாமல் இந்த மார்க்கெத்தில் பயன்படுத்தி வரவேண்டும். இப்போதுதான் சிறிசிலர் மேனாடுகளுக்குச் சென்று வருகிறார்கள். இது போதாது. அநேகர் செல்லல் வேண்டும்.

எந்நாட்டிற்குச் சென்றாலும், எத்தொழிலைச் செய்தாலும், எப்படிப்பைக் கற்றாலும் ஓர் உண்மையை மட்டும் மறக்கலாகாது. ஒவ்வொரு தேயமும் ஓரோர் உண்மையை உலகத்திற்குப் போதிக்கவே தோன்றியிருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் வேலையை மற்றொன்று செய்ய முயலலாகாது; முயன்றாலும் வெற்றி கிடைக்காமல் வீணாய்ப் போய்விடும். இவ்வுண்மையை எந்நாடு மறக்கின்றதோ அந்நாடு சாக்காடுறுவது தன்னை. இறந்த காலத்து கிரேக்கதேயம் தத்துவத்தையும், சிற்ப நுலையும் இவைபோன்ற அறிவிற்குப் பயன்படக்கூடிய விஷயங்களையும் புவிக்குத் தந்தது. உரோமாபுரி ஒரு நாட்டை எப்படியாள்வது, நாடுகளை எப்படி ஜெயிப்பது, மற்றவர்களை எப்படி அடக்கியாளத் திறமை கொள்வது முதலிய நுண்ணிய பொருள்களைத் தெரிவித்தது. இதேமாதிரி நம் நாடும் ஏதோ ஒரு உண்மையை தெரிவித்திருக்க வேண்டும். அதாவது மத உண்மையே. ஆனால் இந்நாட்டிற்கும் பிற நாடுகளுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு மற்றவைகள் உலக சம்பந்தமானவைகளைத் தெரிவித்த படியால் சிறிதுகாலம் இவ்வுலகத்தின் உண்மையைத் தோன்றிப் பின்பு மறைவுற்றன. ஆனால் நம் நாடு சாக்காடின்றிய மதவுண்மையைத் தெரிவித்த படியால் இன்னும் அழிவுறாமல் திகழ்கின்றது. எக்காலத்தில் இது இதை நிறைவேற்றப் பின்வாங்குகிறதோ அதேகாலத்தில் அழிதல் நிச்சயம். ஆதலால் “எத்தொழிலைச் செய்தாலும், ஏதவஸ்தைப்பட்டாலும்” மீன் பிடிக்கும் செம்படவனுக்குத் தூண்டில் முள்ளின் பேரிலேயே கவனமிருக்குமாப்போல் ஒவ்வொரு இந்திய ஆண்மகனும் பேண்மணியும் மதத்தை நோக்கமாகவும், அடிப்படையாகவும் வைத்துக்கொண்டு காரியங்களைச் செய்வனே செய்துவந்தால் நாடு சீரும், சிறப்பும், செழிப்பு முற்று ஒங்கி வளர்ந்து தன் மணத்தை உலகமெங்கும் பரமழிச் செய்யும்.. இவ்வுண்மையை அஸ்திவாரம் பொருவதற்குத் தகுந்த இடம், காலம், பொருள் முறையே கலாசாலை, இளமை, கல்வியாகும்.

தொழில்.

தொழில் என்றால் பொதுவாய் வேலையென்று பொருள். உலகில் மானிடர்கள் சாதாரணமாய்ச் சீவியத்தின் பொருட்டே ஒரு வேலையைச் செய்வதால் தொழில் அல்லது வேலையென்றால் உத்தியோகம் என்றும் பொருள்படுகிறது. இம்மண்ணுலகில் வேலை செய்யாதவர்கள் ஒருவருமில்லை யெனலாம். ஏறும்பு முதல் யானை யிறாகவுள்ள சகல சீவராசிகளும் வேலை செய்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. வயிறே இதற்குக் காரணமாகவிருக்கிறதெனலாம். ஒன்றையும் வேண்டாத பரமேசுவரர் கூட சதா பஞ்ச கிருத்தியங்களாகிய தொழிலை நடத்திக்கொண்டே தானிருக்கிறார். சதா ஒரு வேலையைச் செய்து கொண்டேயிருப்பது மானிடர்க்கு இயற்கையாகவே யிருக்கிறது. ஆகையால் வேலை செய்யாதவன் ஒருவனுமேயில்லை. “சும்மா இருக்கிறான்” என்று கருதப்படுகிறவன்கூட உண்மையில் சும்மா இருக்கவில்லை. அவன் தேகம் வேலை செய்யாதிருந்தாலும் அவனுடைய மனமாவது, வாக்காவது, இரண்டும் சேர்ந்தாவது வேலை செய்து கொண்டுதானிருக்கும். ஏனெனில் நாம் மனம் வாக்குகாயம் என்ற மூன்றாலும் தொழில் செய்கிறோம். மூன்றும் வேலை செய்யாமல் உண்மையாகவே சும்மாவிருப்பவன் ஞானி ஒருவனே. அவன் மட்டுமே தொழிலற்றவன். மற்றையரெல்லாம் ஏதேனுமொன்றைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்களே.

தேகம் உற்பத்தியாகி பூமியிற் சனித்தது முதல் சுவமாய்க் கீழே விழுமட்டும் வயிற்றிலுள்ள பெருந் தீயாகிய ஜடாராக்கிக்கு 5 அல்லது 6 மணி நேரத்திற் கொருமுறையேனும் உணவுப் பொருள்களாகிய எரிசுரும்பை எறிந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். இந்த வயிறோ மகா கொடியது. ஒருவேளை உணவையளிக்காவிடின் வதைத்துவிடும். அதிகமாய்க் கிடைத்தபோது இரண்டு வேளை யுணவையேனும் மொத்தமாய் ஏற்றுக்கொள் என்று வேண்டினாலும் ஒப்புதலையளிப்பதில்லை. இதென்ன அடாவடித்தனம்! இந்த வயிற்றிற் கிரைதேடுவதற்காகவே மனிதர், மிருகம், பஷி, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சகல சீவராசிகளும் தொழில் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. மிருகங்கள், பஷிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன இவைகளுக்கு இரைதேடுவதே நான் முழுதும் தொழிலாக விருக்கிறது. பகல் முழுவதும் தொழில் செய்த ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சகல ஜீவராசிகளும் இரவில் தூங்குகின்றன. இந்த உண்ணல், உறங்கலாகிய இரண்டு காரியங்களையும் எல்லா ஜீவராசிகளும் செய்தே தீரவேண்டும். கடைசியில் அறித்தியமாகிய இந்த உலகவாழ்க்கையில் நாம் செய்யும் தொழில்கள் இந்த இரண்டாகவே முடிகின்றன.

இதனாலன்றோ ஆன்றோர் உலகில் கடைசியில் நாம் செய்யும் தொழில் முழுமையும் கூடி “உண்ணுவதும் உறங்குவது மாகமுடியும்” என்று கூறியருளினார்.

மனிதன் மட்டும் தன் ஜீவனத்திற்காகப் பலவகையான தொழில்களைச் செய்கிறான். இத்தொழில்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. சுயாதீனத் தொழில், 2. அடிமைத் தொழில்.

1. சுயாதீனத் தொழில்.—தனது சொந்தத் தொழில். இன்னொருவருக்குக் கட்டுப்பட்டு அஞ்சிச் செய்வதல்ல.

2. அடிமைத் தொழில் என்பது இன்னொருவருடைய தொழிலைக் கூலிக்குச் செய்வது. சுயாதீனத் தொழில்கள் என்பவை—விவசாயம், வர்த்தகம், கைத் தொழில்கள் இவைகளாம். இன்னொருவரிடம் சம்பளம் பெற்று அவர்களுடைய வேலையைச் செய்வதாகிய தொழில்களெல்லாம் அடிமைத் தொழில்களே.

சுயாதீனத் தொழில் செய்யும் ஒருவன் அத்தொழிலால் உண்டாகும் இலாபம் முழுமையும் தானே அடைகிறான். அதனால் அவர் தொழிலை உற்சாகத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் செய்து அதை நாளுக்குநாள் விருத்தி செய்துக் கொள்வான். அவன் ஒருவர்க்கு அஞ்சித் தொழில் செய்யவேண்டியதில்லை. அவனுக்கு உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் சுயமதிப்பும், கௌரவமும் உண்டாகின்றன. அவன் தன் சௌகரியப்படி வேலை செய்யலாம். நினைத்தபோது தன் வேலையை நிறுத்திவிட்டுத் தனக்கு அவசியமான வேறொரு காரியத்தைக் கவனிக்கலாம். அதற்காக இன்னொருவர் அனுமதிக்கு அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லை.

இன்னொருவரிடம் சேவகாவிர்த்தி செய்பவன் அடிமைத் தொழிலே செய்கிறான். “அதமம் சேவகா விர்த்தி” என்று முன்னோர் கூறியிருக்கின்றனர். அவனிடம் வேலை வாங்கிகொண்டு அவனுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கும் எஜமான் ஆண்டான் நிலைமையிலும், சம்பளம் பெற்று

வேலை செய்யும் அவன் அடிமை நிலைமையிலும் இருக்கிறான். அவன் புத்திபலத்தாலோ, தேகபலத்தாலோ செய்யும் தொழிலுக்குக் கால அளவின்படி குறித்த ஒரு தொகையைப் பெறுகிறான். அதனாலுண்டாகும் மற்ற பலன் முழுமையும் எஜமான் அடைகிறார். அடிமைத் தொழில் செய்வோன் தனக்குமேல் ஒரு அதிகாரியிருக்கிறான் என்று அச்சத்தோடு வேலை செய்கிறான். அவன் கட்டுப்பட்டவன். அடிக்கடி இன்னொருவர் அனுமதிக்கும், கட்டளைக்கும் எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டியவன். தொழிலில் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ தவறுசெய்யின் தண்டனைக்கும், கண்டனைக்கும் ஆளாவான்.

சுயாதீனமான தொழில் செய்வோனுக்குக் கௌரவமும் மதிப்புமுண்டு. அடிமைத் தொழில் செய்வோனுக்கு அவை கிடையா—அவனுக்குத் தன்மதிப்பேயில்லை. ஒரு குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் குடும்ப சுவரட்சணைக் காகத் தாங்களே சுயாதீனத் தொழில்களைச் செய்து தங்களுடைய உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவற்றைத் தாங்களே உற்பத்தி செய்துகொண்டால், அக்குடும்பம் வரையில் ஒருவர் தயவுக்கேனும் ஆதரவைக்கேனும் எதிர்பாராத கௌரவமுடைய குடும்பமாகும். அக்குடும்பத்திற்குக் கௌரவமும் தன்மதிப்புமுண்டு. இவ்வாறே ஒரு தேசத்திலுள்ள குடும்பங்களில் பெரும்பாலானவை அக்குடும்பத்தைப்போல் நடந்துகொண்டால் அத்தேசம் கௌரவமும் மதிப்புமுடையதாகும்.

உலகில் முன்னேற்றமடைந்து செல்வமும் பலமும் பொருந்தியுள்ள தேசங்களனைத்தும் சுயாதீனத் தொழில் செய்வதிலேயே பிரியமுடையவைகளாகவிருக்கக் காணலாம். அதாவது அத்தேசத்தவர்களில் பெரும்பாலோர் சுயாதீனத் தொழிலையே விரும்புகிறவர்களாகவும் அடிமைத் தொழிலை வெறுப்பவர்களாகவும் இருக்கக் காணலாம். உதாரணமாக இங்கிலாந்திலுள்ளோர், பெரிய பிரபுக்களாக விருப்போர்கூட, விவசாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் இவற்றையே மதிப்பார்கள். இராணுவத்தொழில் நமது பெண்டு பிள்ளைகளையும் பொருள்களையும், அப்படியே நம் தாய்நாட்டின் சுயாதீனத்தையும் பாதுகாக்கும் தொழிலானதால் அதைமட்டும் கௌரவத் தொழிலாக மதிக்கிறார்கள்.

இனி நம் நாட்டார், இவற்றில் எவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகி விருக்கிறார்களென்று பார்ப்போமாயின் ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் “அடிமைத் தொழில்” என்ற பதம் வரையப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறலாகும். ஏனெனில் அகத்துலகிணம் முகத்தில் என்பதுபோல் நம் நாட்டாரில் பெரும்பாலோர் மனதில் அடிமைத் தொழிலின் நாட்டமேயதிகமாயிருக்கிறது. காலக் கேட்டினால் விவசாயம் வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலிய சுயாதீனத் தொழில்களை இழிவான அகௌரவக் குறைவான தொழில்களாகவும், சேவகா விர்த்தியாகிய அடிமைத் தொழிலைக் கௌரவமான தொழிலாகவும் மதிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். இந்த மதிமயக்கால் நம் தாய்நாட்டிற்கே பெரிய அனர்த்தம் விளைந்தது. எவ்வாறெனின் :—

1-வது—அடிமைத் தொழிலைக் கௌரவமாகக் கருதியதால் அதற்கு இக்காலத்தில் அவசியமான அன்னிய பாஷைக் கல்வியையே முக்கியமாகக் கற்கத் தொடங்கி தாய்ப்பாஷைக் கல்வியை யலட்சியம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

2-வது—தாய்மொழிக் கல்வியை யலட்சியம் செய்ததால் நமது முன்னோருடைய ஆசார ஒழுக்கங்களின் றெப்பையும், நமது பூர்விக நாகரீகத்தின் மேன்மையையும், நமது மதத்தின் அனாத் நித்தியத் தன்மையையும் உணர வழியில்லாது போயிற்று. அன்னிய பாஷையின் பழக்கத்தால் அந்த அன்னிய ஆசார ஒழுக்கங்களையே மேலானவை யென மதித்து அவற்றையே கைப்பற்றத் தொடங்கி விட்டார்கள். இதனால் ஆசார சூனிகளாய் சுயமதிப்பையழிக்க நேர்ந்தது.

3-வது—அன்னிய மொழி கற்று அடிமைத் தொழிலையே கௌரவத் தொழிலாய் மதித்தவர்கள் சுயாதீனத் தொழில்களை பவமதித்ததால் விவசாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் இவை விர்த்தியாகாமல் குன்றிப் போயின.

4-வது—நமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கூட நாமே உற்பத்தி செய்துகொள்ளாததால், உணவுப் பொருள்களுக்கும், உடுக்க வஸ்திரத்திற்கும், நோய்தீர்க்க ஓளஷத்திற்கும் கூட அன்னிய நாட்டாரிடம் கையேந்தி நிற்க நேரிட்டது.

5-வது—இக்காரணங்களால் ஜனங்கள் பிழைப்புக்குத் தொழிலின்றி திண்டாட நேர்ந்தது. தரித்திரம், மலைபோல் வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. பெரும்பாலோர் அறப்பட்டினி கிடக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. இதை விரித்துக் கூறவேண்டிப் பலபக்கங்கள் கொள்ளும், மொத்துடிப்புண்டாகும் என அஞ்சியதோடு நிறுத்துகிறோம்.

6-வது—இப்போது கடைசியில் இவர்கள் கௌரவமானதென, வீண் மயக்கால் எண்ணியிருந்த அடிமைத் தொழிலுக்கும் திண்டாடவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.

எப்படியெனில் அடிமைத் தொழிலில் ஆசையைத்து அன்னிய பாஷையையே யதிகமாய்க் கற்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதைக் கற்றபின் இதரமான விவசாயம், வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலிய சுயாதீனத் தொழில்களைச் செய்யலாமெனில், அவை அகௌரவமான இழித்தொழில்களாகத் தோன்றுகின்றன. அப்படிச் செய்ய விரும்பினாலும் இவர்களால் முடியாது. ஏனெனில் அவற்றில் ஒரு தொழிலைச் செய்வதற்கு வேண்டிய கல்வியையிவர்கள் கற்கவில்லை. இவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்படும் கல்வியோ இகத்திற்கும் உதவாது, பரத்திற்கும் உதவாது. துரைத்தனத்தாரிடம் அல்லது அன்னியநாட்டு வர்த்தக சங்கத்தாரிடம் அடிமைத் தொழில் செய்ய மட்டுமே அக்கல்வி பயன்படும்.

அத்தகைய கல்வியை யாவருமே கற்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பி. ஏ., யம். ஏ. பட்டதாரிகள் அளவுக் கதிகமாய்விட்டார்கள். யாவரும் சேவகாவிர்த்தியையே நாடுகிறார்கள். அதில் எத்தகைய இழிவும் கஷ்டமும் ஆபத்துமான தொழிலாக விருந்தாலும் அதையே கௌரவமான தொழிலாக எண்ணுகிறார்கள். தாழ்ந்த பரீட்சையாகிய எஸ். எஸ். எஸ். சி. மில் தேறிய ஒருவனுக்கு அளிக்கக்கூடிய வேலைக்கு பி. ஏ., யம். ஏ. பட்டதாரிகள் கூட அபேஷகராக வருகிறார்கள். ஒருவேலை காவியாகவிருக்கிறது என்ற விளம்பரத்தைக் கண்டால் இருநூறுபேர் முன்னாற்பேர் அதற்கு தர்க்காஸ்து அனுப்புகிறார்கள். இவர்கள் இம்மாதிரிபோய் மேல் விரிவதால் அதிகாரிகள் உயர்ந்த படிப்பாளியைப் பொருக்குவதோடு இன்னும் ஆடுமாடுகளைப் பொருக்குவதுபோல் தேகபலம் முதலிய பலவிஷயங்களில் சிறந்த ஒரு ஆளை பொருக்கியெடுத்துக்கொண்டு மற்றபேரைத் தலை நாணத்தோடு திரும்பிச் செல்வச் செய்கிறார்கள். அந்தோ! இதனால் பணத்தைச் செலவழித்துப் படித்துவிட்டுக் கடைசியில் வேலையகப்பட்டாமல் திண்டாடுகிறவர்களின் தொகை யதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. இது மிக்க துக்ககரமான விஷயம்.

நமது அறியாமையாலும், வீண்மயக்காலும், நம் முன்னோர் நாகரீகம், ஆசாரம் முதலியவற்றை யிழிவுசெய்ததாலும், அதன்னிய நாகரீக ஆசாரங்களில் தகாதனவற்றையெல்லாம் அனுசரிக்கத் தொடங்கியதாலுமே நாம் இத்தகைய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டோம். இது நம் குற்றமெய்ன்றி வேறில்லை. இனியேனும் நம் மக்களுக்குத் தகுதியான கல்வியைப் புகட்டி, அவர்களுக்கு அடிமைத் தொழிலில் இப்போதிருக்கும் ஆசையை யொழித்து, அவர்களுக்குச் சுயாதீனத் தொழில்களின் பெருமையும் நன்மையும் நன்கு விளங்கச் செய்தால்தான் நம் தாய்நாடு ஷேமமடையும். பெற்றோர்களும் உபாத்திமார்களும் இவ்விஷயத்தில் சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(ஆனந்தபோதினி என்னும் பத்திரிகையிலிருந்து எடுத்திணைக்கப்பட்டது)

தமிழ்த்தாய் திருப்பள்ளி எழுச்சி.

அ. அய்யாவு, பி.எ.,பி.டி.

விண்மலர, வைகறையில் இருள் திரையை விலக்கி
 வெய்யவனும் தன்கிரணப் பொற்கரத்தால் ஒளியை
 மண்மலர, மலைமலர, மரங்களெலாம் மலர
 வயல்களிலே, புலங்களிலே வாரியிறைத் தெழுந்தான்
 பண்மலரப் பறவையினம் பல்லாண்டு பாடப்
 பாவாணர் கவிபுனைந்துன் பண்டைநலம் புகழ்க்
 கண்மலர்ந்து என்னருமைத் தமிழ்த்தாயே ! வாழீ !
 காலையிது ; திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !
 ஆதியிலே நீ அமர்ந்த அரியணையில் பதித்த
 அருமணியின் திரளழகை யார்உரைக்க வல்லார் ?
 பாதியிலே உடல்பகிர்ந்த சிவனாரும் உனக்குப்
 பணிசெய்தான் ; பொதிகைமுனி பண்பாட்டை அமைத்தான்
 நீதியிலே வழுவாத நெறியாளர் வேந்தர்
 நினைவாலும் மூச்சாலும் புகழோதி நின்றார் ;
 வீதியிலே, கோவிலிலே நின்தொண்டர் விரைந்தார்
 விழிமலர்ந்து திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !
 மூச்சங்கம் மூவாத முரசொலியை முழுக்க,
 மூவேந்தர் கொடி தூக்கப் பாவேந்தர் வெற்றி
 நற்சங்கம் எடுத்தாதத் தமிழ்மக்கள் வாழ்வு
 நலம் கொழிக்க, நிலம் செழிக்க நல்லாட்சி செய்தாய் !
 அச்சங்க மணியாரம் அணிமார்பில் மின்ன,
 அருடறைகள் சதங்கையொன் ஆர்கலிக்க வாழ்ந்தாய் !
 பொற்சங்க வண்டுதப் போற்றுகின்றார் தொண்டர்
 புதுநாளில் திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !
 புறமொழியாம் பூவெடுத்துன் திருவடியைப் போற்றும்
 புலமைமிக்கோர் கூடிநின்று பொறைவணக்கம் செய்தார்,
 திறமையெழ வாழ்வினிலே செயலாற்ற வல்ல
 திருமிக்கோர் திறைசெலுத்தித் திருவருள் வேண்டுகின்றார்
 அறமுயர, அறிவுயர அருந்தமிழர் எல்லாம்
 ஆர்வமுற்றார் ; அவனியிலே அமரரென வாழ
 முறைமையெலாம் நிறுவுகின்றார் ; முகத்திலருள் காட்டி
 முறுவல் செய்து திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !
 நிற்பணியே தம்பணியென்று உறுதியுள்ள நெஞ்சம்
 நேர்மையிலே மாறாத வீரமுள்ள தொண்டர்
 அன்புருகி நின்னியலை அடிப்படையாய்க் கொண்ட
 அழகு நிறை வாழ்க்கையினை அமைக்கு நெறி நின்றார் ;
 முன்பிருந்த பெருமையுடன் இன்றே நாம்வாழ
 முடியும்வகை முடிக்கவல்ல முடிநிமிர்ந்த தமிழர்
 நிற்பெரிய தவப்புதல்வர் நெறிகண்டார் இன்னே !
 நீ வாழ்க ! திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !

சிந்தையிலே நின்பெயரை மறவாத தமிழர்
 திருக்கோவி லு னக்கென்று செருக்கோடு அமைத்தார் -
 சிந்தை செய்யும் காழ்ப்பு நிறை விந்தை மிகு மாக்கள்
 நினனருளை நாடியதால் இன்னலர்க் கில்லை !
 முந்தையுனக் குரியநிலத் தெல்லைவகுத் துரைத்தார்
 மூவுலகோர் தொழிநின்றுபூவுல கோர் நினை
 வந்திருக்க வருகின்றார் வாழியே நீ என்றே !
 வானமுதே ! திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !
 இருளில்லை, இனியில்லை ! இன்பமன்றி இல்லை !
 எக்காலும் தாழ்ந்ல்லை ! முக்காலும் இல்லை !
 மருளில்லை ; தமிழ்மக்கள் வாழ்வுக்கு வேறு
 மறைவில்லை ; குறைவில்லை ; மகிழ்வன்றி இல்லை !
 அருள்மிக்க அறமிக்க அறிவான தமிழர்
 அலைமிக்க கடலொக்க ஆர்த்தே எழுத்தார் !
 பொருள்மிக்க துதிமிக்க புனைவிக்க வல்லார்
 போற்றுதும் திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாய் அம்மா !

கலிங்கத்துப்பரணியும் கற்புடை மகளிரும்.

என். எஸ். சுப்பராயன்.

காஞ்சியில் தமிழ் மொழியிலே பல அரிய பெரிய புலவர்களால் படைக்கப்பட்ட செய்திகள் தொகுப்புக்கள் பாடப்பட்டு சிறந்து விளங்குகின்றன. “புலவர் பாடும் பொருளை நாடு” பல புலவர்களின் பிறப்பிடமாகும். எண்ணிறந்த புகழ் வாய்ந்த தமிழ்சைச் செய்யுட்களின் தொகுப்புக்களில் பரணியும் ஒன்றாகும். பரணியும் பல புலவர்களால் பாடப்பட்டு மலிந்து விளங்குகின்றன. பரணியில் மிக்க நல்லதாயும், செவிக்கினிய உணவு அருந்துவதாகவும், ஊருக்கு நல்லது சொல்வதாகவும் அமைந்தது கலிங்கத்துப்பரணியேயாகும். இதனைப் பாடிய ஆசிரியர் பெயர் ஜெயங்கொண்டார் என்பதாம். இது முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தது.

இதன் வாக்கிலும், போக்கிலும் ஈடுபட்டு முன்னோரும் பின்னோரும் புலவர் பெருமக்கள் அனைவரும் இதனைத் “தெய்வப் பரணி” என்றனர். “தேடற்கருங்கவி” என்றார்கள். பொருளுக்கிசைந்த பாவமும், பாவத்திற்கிசைந்த நடையுங் கொண்டு இயங்குவது இந்நூல். குலோத்துங்கனுடைய மகா சாமந்தனும் மந்திரித் தலைவனும், வண்டழார் சேரியுடையானுமாகிய வேளான் கருணாகரத் தொண்டைமாளார் கலிங்கமேறித்து இப்பரணியால் தமது விழுமிய பெருமையையும், புகழையும் நிலையில்லா உலகில் நிலை பெற நிறுத்தினாராவார். இப்படையெடுப்பு பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்பர்.

பரணியாவது ஆயிரம் யானையைக் கொன்ற வீரன்மீது அவனது போர் விதப்பழம், புகழும் தோன்ற, கடவுள் வாழ்த்தும், கடை திறப்பும் விசால்விப் பாடுதலாம்.

இனி நாம் எடுத்துக் கொண்ட அதிகாரத்தில் அடங்கும் பகுதியைப் பற்றி கவனிப்போம். கொடி முந்திரிப்பழம் போல எளிதில் துய்த்துணர அளிக்கும் இன்பமெல்லாம் ஒருங்கே திகழும் செய்யுட்களைப் படிக்குந் தோறும் உள்ளமும், உடலும் ஒருங்கே உருகுவதாகும். இதோ “காஞ்சியில்” என்ற சருக்கத்தின் முதற் பாடலைத் தருகிறேன்.

“பாரெல்லாம் உடையான் அபயன் கொடைப்
பங்கயக்கரம் ஒப்பெனப், பண்டொர் நாள்
காரெலாம் எழுந்தேழரை நாழிகை
காஞ்சனம் பொழி காஞ்சி யதன்கயே”.

மேற்கண்ட பாவானது தட்டுத் தடங்கலின்றி ஓடும், சிற்றோடையைப் போல் அமைந்திருக்கும் பண்பை, மழையை வர்ணித்துக் கூற கவிஞர் கொண்ட மாண்பை உணருந்தோறும் உள்ளம் குழைந்து உருகுவதாகும்.

“காரெலாம் எழுந்தேழரை நாழிகை காஞ்சனம் பொழி” காஞ்சி” என்றவடிகள் எவ்விதந்தான் அமைந்திருக்கின்றன. அவைகளின் ‘சரளந்’ தான் என்ன; ‘புடகலாவத்தம்’ என்ற ஏழுவகை மேக நிரைகள் ஒரு சமயம் ஒரு சேர திரண்டு காஞ்சியில் பொன் மழையை ஏழரை நாழிகை பெய்வித்த தகம். காஞ்சனம் என்றால் ‘பொன்’ என்று பொருள் கூறுவர் புலவர்கள். அந்தக் காட்சிக்கு ஈடு அதுவன்றி வேறில்லை. பொன் எங்கும் பெய்த தால் நகர் முழுவதும் பொன்னாயிற்று என்கிறார் ஜெயங்கொண்டார். “காஞ்சி” என்ற பெயரே, பொன்மழை பெய்த்ததினால், நகர் பொன்னாயிற்று என்று பொருள்பட, அந்த நகரை ‘காஞ்சி’ (காஞ்சனத்தின் சிதைவு) என்று அழகாகப்பெரிட்டனர் அறிஞர்.

கவியின் போக்கிலே, அபயன் என்ற அரசனின் ‘கொடைத் திறம்’ சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. புலவர் முதலில் அபயனின் நாட்டு எல்லையை ஒரு வார்த்தையால் குறித்தார். ‘பாரெல்லாம் உடையான் அபயன்’. பிறகு அவனது கொடைத் திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். நான்கடிகளிலே புலவர் பாட்டமைத்தாலும் எங்கணும் பரந்து விரிந்த அபயனது பரந்த நாட்டினது எல்லையையும், அவனது சொல்லற்கரிய கொடைத் திறத்தினையும் இதே யாவரும் எளிதில் துய்த்துணருமாறு எடுத்தியம்பும் பாணி மிகவும் போற்றத்தக்கதாம்.

பொன்னை, வாரி, வாரி, பாவலருக்கும், நாவலருக்கும், வறியோர்க்கும், “ஏற்றகை மாற்றது. ஈந்ததினல் அபயனது கரங்கள் தேய்ந்து செந்தாமரையோ என்று கூறுமாறு சிவந்து காண்கின்றன என்று மிக அழகாகவும் தெளிவாகவும், உவமை ஏற்றிக் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

வீரம் செறிந்த மரபினிலுதித்த மன்னர்களின் தீரச் செயல்களையும் போரின் வர்ணனைகளையும் சிறிது பார்ப்போம்.

“கடவதம் திறை கொட்டைய வந்தரசர்
கழல் வணங்கினர்கள்; இவருடன்
வட கலிங்கர்பதி அவனிரண்டு விசை
வருகிலன் திறை கோடெனலுமே”.

மேலே சொல்லப்பட்ட பாடல் முற்றுப் பெறாமல் நிற்கின்றது. ஆம்! இதைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவர் உள்ளமும், இனி அபயன் என்ன சொல்வானோ? என்ன கட்டளைப் பிறக்குமோ? என்று திறந்த வாயை மூடாமல் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதற்கு அட்பாடலின் அமைப்பே கூறும் சாட்சியாக! மன்னன் அரச சபையில் அரியணையில் வீற்றிருக்கும் தருணத்தில், கப்பங் கட்டிய வேந்தர்களின் பெயரும், கட்டாதவர்களின் பெயர்களும் கொண்ட ஜாபிதாவைத் ‘திருமந்திர ஓலையான்’ கூறுவது மரபு, திருமந்திர ஓலையான் மேற்கண்டபடி வடகலிங்கர்பதி வருகிலன் என்றவுடன் அபயனின் தினம் எல்லை மீறுகிறது; உடல் துடிக்க, ‘பொறுப்பு நாண உயர்ந்த புயங்கள்’ எண்ணெயும் சென்று மோருமாறு விலாவறச் சிரிப்புச் சிரித்து, ஆக்ரோஷத்துடன் கடிந்து கூறுவானாயினன்.

அபயனிடம் அபயம் புகுந்த அரசர்கள் அவனது வீரக்கழலைப் போற்றி வணங்கினர்; “அவன் வீரனாக இல்லாது போனாலும், மலை போன்ற அவனது கோட்டைச் சுவர்கள் இடியுமாறு நம் வலிய படை கடிது சென்று மதநீர் பொழிகின்ற யானைகளைக் கொண்ட படையையும் அவனையும், கொணர்மின்” என்கிறான் அபயன் தன் சேனாதிபதியிடம், அபயனிடம் போற்றத் தக்க குணங்கள், சுத்த வீரனுக்குரிய லட்சணங்கள் முதலியன அமைந்திருப்பதை அவனது வாயிலிருந்தே அறிகிறோம். எதிரியின் பலம் இன்னது என்பதை நன்கறியும் ஆற்றலும், எதிரிவீரன் அல்லவெனினும், அவனிடம் உள்ள மதநீர் பொழிகின்ற யானைப் படையால், அவனுக்கு யாதொரு பயனும் இல்லை, இனி அதை நம்மிடம் கொண்டு வாருங்கள் என்று தன்னைத் தானே போற்றிக் கொள்ளும் அழகும் அமைந்து அபயனது சிறப்பு இனிது விளங்குகின்றன. கவி என்ன சொல்கிறது என்பதை இதோ தருகிறேன்.

“எளியன் என்றிடினும் வலிய குன்றரணம்
இடிய நம்படைஞர் கடிது சென்று)
அனியில் அம்பு மத மலைகள் கொண்டனைமின்
அவனையுங் கொணர்மின்” எனலுமே,

“இறை மொழிந்தளவில் மறை மொழிந்த பதி மரபின் வந்த குல திலகன் வண்டை நகர் அரசன்” அபயனை வணங்கி “எழுகலிங்க மலை எறிவென்” என்று கழல் பணிந்து, போருக்குச் சித்தமானான்.

படையெழுச்சி :

படைகள் தயாராயின. சேனாதிபதி அரசன் கட்டளையைச் சிரமேறிக் கொண்டு வடகலிங்கத்தை நோக்கிச் சென்றான். அதோ பாருங்கள் படைகள் அணிவகுத்து அழகாகச் செல்வதை! என்ன ஆரவாரம்!! கடலினைக் கலக்க எழுந்ததோ? காரியனைப் பிளக்கப் பிறந்ததோ? கருவிடம் பொருந்திய கருநாகத்தின் பிடரியை ஒடிக்கப்பெற்றபட்டதோ? எனத் திரண்டு படைகள் சென்றன. புறப்பட்டது சேனா வெள்ளம்! எழுந்தது தூளி படலம்! எங்கும் ஒரே ஜன வெள்ளம், அதுவும் ஆயுதங்களின் ஒலிகள்!!

எழுந்தது சேனைக் கடல்! கொந்தளித்தது ; இருந்தது பாரின் முதுகு!! நதிகள் நீர்ற்றன. எண் திசைகள் எதிரொலிக்க ஏந்திய ஆயுதங்களின் பேரொலி; தூளி படலம் எங்கும் பரவா நின்றது. தென்புலம் சேனைக்கடல் வடபுலம் கங்காநதி, இவ்விரண்டிற்குமிடையே சலிங்க தேசம்! என்னே இயற்கையின் அமைப்பும் செயற்கையின் மாண்பும்!! கலிங்கத்தாரின் துன்பத்திற்கும் ஓர் எல்லையுண்டோ?

போர் :

நாம் இப்பொழுது போர் முனைக்கே சென்று பார்ப்போம். போர் தொடங்குகிறது. இரு திறக்காரும் வலிய வாளேந்தி, வண்புயத்தில் தினவெழ வரை மார்புடன் தும்மை மாலையை அணிந்து சென்றனர். பலவிதமான அரவங்கள் கேட்கின்றன. காதுகள் செவிடாகும்படி ஒரே பேரீரைச்சல்!

இடிகின்றன மதில்! பதிகள் எரிதழலில் எரிகின்றன !! வானளாவின்
திறக்கின்றது புகைப்படலம்!!! பூஞ்சோலை யெல்லாம் கருகிச் சாம்பலா
கின!!!

‘விண்ட பொழியு நாக்குழற’ விழுந்தலறி உடல் பதைக்க, ஒருவன்
என்னொருவர் முறையிட்டே, அறைத்துகில் அவிழ்ந்ததையும் அறியாமல்
புணங்கள் அல்லலுற்று அவதிப் படலாயினர்.

கடலோடு கடல் கலந்தென்ன இருபடையும் எதிர்கிடைக்கலே வரு
படியோடு பரி மலைக்கவும் நின்றது. புத்த அரங்கியமாகிய மலையினின்
தும், குருதியின் நதி பரந்து ஓடிற்று! குடல்கள் நுரையென மிதந்தன!
இறந்த வாரணங்கள் இருமருங்கிலும் குருதி நதியினது கரையென அணி
செய்தன! என்ன பயங்கரமான காட்சி!

களங்காணல் :

‘களங்காணல்’ என்பது, போர் முடிந்த பிறகு, போர்களம் சென்று
வீரத்தாய்மார்கள், தங்கள் மகன் மார்பில் காயப்பட்டு இறத்தானா? அல்லது
மூதுகில் காயப்பட்டு, புறங்காட்டி ஓடின பேடியா என்பதை அறிவதாகும்.
கற்புடை ஸ்திரீ ரத்னங்களும், போர்க்களம் சென்று, தங்கள் கொழுநன்
போர் செய்வதை அணி வகுத்துப் பார்ப்பது அக்காலத்திய வழக்கங்களில்
ஒன்றாகும். புலவரும் போரின் பலாபலன்களை, ‘களங்காணல்’ என்றதலைப்
பில் அழகாகவும், தெளிவாகவும், எடுத்துரைக்கிறார்.

அந்த மேட்டின் பக்கத்தில் ஒரு ஸ்திரீ ‘வாய்மடித்துக் கிடந்த
தன் தலைமகனை நோக்கி “உன் மணி அதரத்தில் வேற்று நங்கை
ஓத்தமிட, ‘வடு’ வேட்பட்டதோ? என மலைத்து ஊடல் மிகுதியால்
உயிரை விடவும் எத்தனிக்கிறாள். அத்துக்கம் அவளைத் துயரக்கடலில்
ஆழ்த்தி நின்றவளை நின்றபடியே, நிலையிலா ஆவியைச் சேரும்படி
செய்தது !

கற்பினுக்கணியாய், நின்றதொரு கவின் மடந்தை தலைவனின் போர்த்
ஹிமையைப் போர்க்களத்தின் ஓர் பக்கத்தில் வந்து நின்று டார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறாள். தலைவன் பகைவனின் ஈட்டிக்குத் தன் மார்பை
ஈடாக்குகிறான் ! அவனது சிரம் பகைவனின் வாளால் முத்தமிடப்பட்டது!
இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவன் கீழே சாய்ந்துவிடுவான். அவன்
கீழே விழுமுன் தரை மகளாகிய பூமி தேவி தன் கொழுநன் உடலைத்
தழுவா வண்ணம் தன் கரத்தால் அந்தப் பெண் தாங்கி, விண்ணாட்டு
அரமகனார் அவ்வுயிரைப் புணராமுன் தன் ஆவியையும் நீத்து, அங்கேயும்
தன் கொழுநனின் ஆவியை எதிர் கொண்டமைத்துச் செல்வாளின்
கற்பின் திண்மையையும், மாண்பையும் பார்த்தீர்களா? ‘கற்பு என்று
ஒன்றுண்டேயின் அது இருவருக்கும் பொது’ என்றார் பாரதியார்.
ஆனால் கற்பிற்கு சான்றாய்! உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி’ போல் விளங்கு
வது பெண்கள் தான் !

‘நாணம்’ என்பது எப்படி பெண்களுடன் உடன் பிறந்த பிறப்போ,
அதுபோல் ‘கற்பு’ என்பதும் அவர்களுக்கு ஒரு ஆபரணம். கற்புடைய
பெண்கையர்களின் சரிதம் பல, இத்தமிழ்நாட்டிற்கு என்றென்றும்
கிறப்பை அளித்து வருகின்றன.

“கலிங் கத்துப் பரணியின்

கவின் கண்டார்

“இங்கமரர்” சிறப்புக்கண்டார்”

1755-ல் நெல்லை மாவட்டத்தில் வெள்ளையர் நடத்திய
முதல் படுகொலைகள்.

FIRST MASSACRE IN TINNAVELI DISTRICT IN 1755]

ம. செந்தூர் பாண்டியன்,
கண்காணிப்பாளர் (நிலை-பி).

முன்னுரை :

குருதியின் நிறம் சிவப்பா வெந்நிறப்பா என்பதை வெள்ளையர் அறிந்த முதல் போர்க்களம் நத்தக் கோட்டையே! இங்கே தான் வெள்ளையர் முதன் முறையாக படுகொலைகள் செய்தனர். வெள்ளையரா வெறியர்சனா என்பதை உலகறியச் செய்த டெருமை இவ்விடத்திற்குண்டு. தமிழகத்திலே ஏன் இந்திய மண்ணில் புரிந்த முதல் படுகொலைக் களம் தான் இந்த நத்தக் கோட்டை. இதற்கு வரலாற்று ஏடுகளோ காட்சி. இக்கூற்று வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. உண்மையிலும் உண்மை.

நத்தக்கோட்டை பற்றி இராபர்ட் ஓர்ம் :

நத்தக் கோட்டையை நெல்லிக்கோட்டை என்று இராபர்ட் ஓர்ம் தம் "இந்துஸ்தான் வரலாறு" என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் இந்தக் கொலைகள் நடந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆனால் காலடுவால் அவர்கள் மேற்படியார் எழுதிய குறுப்பினைக் கொண்டே நத்தக்கோட்டைக்கு நேரில் சென்று அழிவுற்ற பகுதியைப் பார்வையிட்டு அவர் கண்ட உண்மைகளையும் கேட்டவற்றையும் தமது "திருநெல்வேலி வரலாறு" என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வெள்ளையர் புரிந்த இக்கோரக் கொலைகள் பற்றி இராபர்ட் ஓர்ம் மற்றும் பலர் எழுதியுள்ளனர். ஆனால் உலகம் இப்படுகொலை களைப்பற்றி மறந்தே விட்டது. ஒரு நினைவுச் சின்னம் கூட அங்கில்லை. இந்திய விடுதலைப் போரின் முதல் முழக்கம் நெல்லை மாவட்டத்தின் செங்குறுதி தோய்ந்த பல கோட்டை கோத்தளங்களிலிருந்தும் அதன் இடிபாடுகளிலிருந்தும் இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் மறப்ப தற்கில்லை.

குறுநிலப் பகுதி:

நத்தக் கோட்டை பாளையங்கோட்டையிலிருந்து சுமார் 36 மைல் தொலைவு தென்மேற்கேயும், ஆல்வாப் மொழியிலிருந்து 6 மைல் கிழக்கேயும் அமைந்த ஓர் சிறு பாளையம். அங்கே ஆட்சி செலுத்திய பாளையக்காரர் ஒரு குறுநில மன்னர் ஆவார். அவர் மன்னர் வழி வந்தவர். இந்த அழிவுற்ற இடத்தை இன்னும் மக்கள் 'கோட்டை மேடு' என்றே அழைத்து வருகின்றனர்.

வெள்ளையர் ஏன் இங்கே படுகொலைகள் புரிந்தனர் என்பதே கேள்விக்குறியாகும். அக்காலத்தே பெரிய பாளையப் பட்டுகளான பாஞ்சாலங்குறிச்சி, எட்டையபுரம், நெல்கட்டான் செவல், வடகரை, சிவகிரி போன்றவைகள் இருக்க, இந்தச் சின்னஞ்சிறு கோட்டையை குருதிக் களமாக்கிய வெள்ளையர்கள் தம் வீரத்தை என்னவென்று புகல்வது!

படை மேற்கொள்ளக் காரணம் :

20-1-1754 அன்று தஞ்சையிலிருந்து ராமன் நாயக் என்பவன் சென்னை கோட்டைக்கு ஒரு மடல் எழுதுகிறான். அதில் "மதுரை மற்றும் நெல்லை மாவட்டங்களில் ஆவம்கானின் பிரதிநிதிகள் வரி வசூல் செய்கிறார்கள். அங்கு இப்போது அறுவடைக் காலம் தொடங்குகிறது. தம் படைகளை அனுப்பினால் ஏராளமாக வசூல் வரும். தவறினால் மேலும் அடுத்த ஆண்டு வரை தாமதிக்க வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளான்.

இயற்கையாகவே அப்போது வெள்ளையர்கள் தங்கள் படைகளை அனுப்ப பல சிக்கல்கள் எற்பட்டன. ஆயினும் படையெடுப்பு பற்றி பலரும் வலியுறுத்தி வந்தனர். முகமதலியும் தென் மாவட்டங்களில் ஒரு கண் வைத்திருந்தான். இதன் காரணமாக மார்ச் 1755இல்தான் கர்னல் ஹெரால்டையும் முகமதலியின் டீபுத் சகோதரரான மாபூஸ்கானையும் படையுடன் அனுப்புகிறார்கள். மாபூஸ்கான் சென்னை—ஆற்காடு பகுதி களில் பல போர்களில் தோல்விகளைச் சம்பாதித்தவன். குறுப்பினும் அவன் முகமதலியின் சகோதரன் என்ற வகையில் அனுப்பப்படுகிறான்.

மதுரையும் அதன் அரசியலும்:

இப்போது மதுரையின் வரலாற்றை சற்று தெரிய வேண்டியது அவசியமாகும். சில ஆண்டுகள் பின்னோக்கிச் செல்வோம். நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சி அம்மை மீனாட்சியின் காலத்துடன் (1736) முடிவடைகிறது. அதற்குப்பின் மதுரையை சந்தாசாகிப் 1736-40 வரை ஆண்டான். பங்காரு திருமலையும் தஞ்சாவூர் மன்னனும் சேர்ந்து ஆற்காடு நவாபுக்கு பயந்துக் கொண்டு மராத்தியப் படைகளை துணைக்கு அழைத்தனர். மராத்தியப் படைகள் ஆற்காடு நவாபான தோல்து அலியை 'தாமல்' போரில் தீர்த்துக் கட்டினர். பின் அவனது மகன் சப்தர் அலியை கர்னாடக நவாப் ஆக்கினர். ஆனால் சப்தர் அலி இரகசியமாக மராத்திய படைகளைத் திருச்சிக்கு வரவழைக்கிறான். அங்கே இருந்த சந்தா சாகிப்பின் இரு சகோதரர்களையும் கொல்கின்றனர். மதுரை-திண்டுக்கல்லில் இருந்த சந்தாசாகிப் தன் சகோதரர்களின் உதவிக்குச் செல்கிறான். அங்கே மராத்தியர் மூன்று திங்கள் முற்றுகையிட்டு சந்தாசாகிப்பை பிடித்து சதாரா (புனா)-வுக்கு கொண்டு செல்கின்றனர். மதுரை திண்டுக்கல் இப்போது மராத்திய துபாஷ் மொராரி ராவின் கைகளில் விழுகிறது. அதன் கவர்னராகிறான் மொராரி ராவ்.

1743 இல் ஹைதராபாத் நிஸாம் கர்னாடகாவில் தன் ஆட்சியை விஸ்தரிக்கிறான். அப்போதுதான் 90 வயதான அன்வருதீன் கானை ஆற்காடு நவாபாக நியமிக்கிறான். இதற்கிடையே சந்தாசாகிப் பிரெஞ்சுக் கவர்னர் டியூப்ளே உதவியால் இலஞ்சம் கொடுத்து சதாராவிலிருந்து விடுதலையாகி வந்து கர்னாடகாவில் புகுகின்றான். நிஸாம் முஸாபர் ஜங்கின் கையாளாகிறான். சந்தாசாகிப் அன்வருதீன் உண்மையான நிஸாம் ஆன நாகிர் ஜங்கின் கையாளாகிறான். அன்வருதினை 1749 இல் ஆம்பூர் போரில் கொன்று விடுகிறான். சந்தாசாகிப். இதனால் முஸாபர்ஜி சந்தாவை ஆற்காடு நவாப் ஆக்குகிறான். அடுத்த கட்டமாக அன்வருதீனின் இளைய மகனான முகமதலி திருச்சிக்குச் சென்று அங்கே ஆற்காடு நவாபு பட்டம் கட்டிக் கொள்கிறான். இருவரும் ஆற்காடு நவாப் பட்டத்திற்கு போட்டி போடுகிறார்கள். முகமதலி பக்கம் ஆங்கி நேயரும்-பிரஞ்சுக்காரர்கள் சந்தாசாகிப் பக்கமும் இருந்து கொண்டு அயல் வீட்டுக்கு உதவியைப் போர் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முகமதலி தன் தம்பி அப்துல் வகாப்கானையும், லெப்டினன்ட் இன்னிஸ் என்ற வெள்ளையனையும் சில ஆயிரம் படைகள் மற்றும் வெள்ளையர் பட்டாளத்துடன் நெல்லைக்கு முதன் முதலாக அனுப்புகிறான். இன்னிஸ்தான் நெல்லை மாவட்டத்திலே முதலில் படையுடன் சென்ற ஆங்கிலேயன்-இது நடந்தது 1751 இல் ஆகும். ஆனால் படை எடுத்து வந்த இன்னிசும் அப்துல் வகாப் கானும் தங்கள் சிப்பந்திகளுடன் தகராறு கொண்டு பாளையங்களிடம் வரி வசூலிக்க வாய்ப்பில்லாமல் திரும்பி விடுகின்றனர்.

சந்தாசாகிப்பிடம் வேலை செய்தவனும் பின் தஞ்சை மன்னரிடம் பணி புரிந்தவனுமான ஆலம்கான் என்பவன் ரத்தம் சிந்தாமல் சந்தா சாகிப்பின் நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே மதுரையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான். இவன் மதுரை வந்தவுடன் நெல்லை முதல் திருச்சி வரையில் முகமதலியின் தொடர்புகளை துண்டிக்கிறான். ஆயினும் கேப்டன் கூப் என்பவன் சில ஆங்கிலேயப் படைகளுடன் வந்து போரிடுகிறான். இவனை ஆலம்கான் அடக்கி விடுகிறான். இந்த நிலையில் மதுரை ஆலம் கானின் பிரதிநிதியான மிடோமியாவின் கையில் விழுகிறது.

இவனே மாபூஸ்கானின் படைகளைக் கண்டதும் ஓடி ஒளிந்துக் கொள்கிறான். இதனை ஆற்காடு நவாப் முகமதலி "கண் மூடி திறப்பதற்குள் மதுரை பிடிபட்டதாக" சென்னை கோட்டையிலுள்ள கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கவர்னருக்கு மடல் வரைகிறான்.

கர்னல் ஹெரானின் நெல்லைப் பயணம்:

மதுரை வந்த ஹெரானும்-மாபூஸ்கானும் சில படைகளுடன் நெல்லைக்குப் பயணமாயினர். இதற்கு முன்னர் மதுரை பாவட்டம், கோவில் குடி என்ற இடத்தைப் பிடிக்கின்றனர். அங்குதான் மதுரையிலிருந்து ஓடிச் சென்ற ஆலம்கானின் பிரதிநிதி இருந்தான். இராமநாதபுரம் பாளையமும் இவர்களுக்கு அடி பணிகிறது. இரு கப்பல் துறைமுகங்களான இவர்களிடம் பாளையக்காரர் ஒப்படைக்கிறார். நெல்லை வந்தபோது ஹெரானுக்கு நடந்த உபச்சாரங்களில் அவன் மயங்கி விடுகிறான். நெல்லை அழகப்பரும் சரீ மற்றும் சில பாளையங்களும் அடி பணிந்தன. பாஞ்சாலங் குறிச்சி பாளையம் நவாப் பேரில் கப்பம் செலுத்த முடியாது என்றது. அதன் மீது படையெடுக்க ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் படையெய் உடன் திருச்சி அனுப்புமாறு மேலிடத்திலிருந்து தாக்கீது வந்து விட்டதாலும், சாலம் தூகி விட்டதாலும் பாஞ்சாலங் குறிச்சி மீது படையெடுக்கும் எண்ணத்தை விடுத்தான் ஹெரான்.

அவன் நெல்லையில் தங்கி இருந்து கொண்டு சுமார் 100 பட்டாளமும் (வெள்ளையர்), 300 சிப்பாய்களுடன், இரண்டு பிரங்கிகளுடன் நத்தக் கோட்டைக்கு அனுப்பி வைக்கிறான். கேப்டன் பீவர் (BEAVER) என்பவன் படைக்குத் தலைமை ஏற்றுச் செல்கிறான்.

நத்தக் கோட்டைப் பயணமும்-ரத்தவெறி வெள்ளையரும் :

பீவரின் படை நெல்லையிலிருந்து புறப்பட்டு 18 மணி நேரத்துக்குள் நத்தக் கோட்டை சேர்கிறது. இரவுப் பயணமே அது. இந்தப் படை யெடுப்பு பற்றி கேள்வியுற்றார் நத்தக் கோட்டை பாளையக்காரர். அவரது தூதுவரை அனுப்பி சமாதானத்துக்கு முற்படுகிறார். சில நாட் களில் கப்பம் தருவதாக வாக்களிக்கிறான் தூது வந்தவன். ஆனால் வெள்ளையர்கள் அவன் மீது நடவடிக்கை கொள்ளாமல் அவனையே பிணைக் கைதியாக வைத்துக் கொள்கின்றனர். கேட்ட தொகை வந்தால் பிணைக் கைதியை விடுவிப்பதாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் இந்தப் படையாளிகள் எல்லோரும் நடந்து வந்த களைப்பில் தூங்கி விடுகிறார்கள். இதுபோன்ற பயணங்களில் எத்துணை அனுபவசாலிகளுக்கும் நித்திரை அவசியமன்றோ. இந்தத் தூக்கம் பிணைக் கைதிக்கு அரிய வாய்ப்பாகி விடுகிறது. முகாமிலிருந்து தப்பி விடுகிறான். நேரே அரண்மனை செல்கிறான். இந்தத் தூது மூலமாக பாளையக் காரரின் திட்டப்படி போருக்கு ஆயத்தம் செய்யும் வாய்ப்பும் அவருக்கு கிடைத்து விடுகிறது.

நித்திரை கலைந்து பார்த்தபோது முகாமில் பிணைக் கைதியைக் காணவில்லை. இது வெள்ளையர்களுக்கு கோபத்தையும், அதிர்ச்சியை யும் கொடுத்தது. நத்தக் கோட்டை மீது படைத் தாக்குதல் செய்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை போலாகியது. கோட்டையோ மண் கோட்டை. சில வட்டக் கோபுரங்கள்-மதில்களோடு இணைத்து வடிக்கப்பட்டிருந்தன. கோட்டை வெளிக்கவர் தாழ்வாக இருந்தது. மழை பெய்ததால் கரைந்து போய், மதில் குண்டும் குழியுமாக காணப்பட்டது. மதில் ஏறிச் செல்லவும், பற்றிக் கொண்டு உந்தவும் வாய்ப்பாக இருந்தது. இதனால் படைகள் எளிதில் கோட்டைக்குள் புகுந்து தாக்குதல் தொடுத்தனர். படுமோசமான தாக்குதல்கள். இதுபோன்ற அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டதில்லை.

கர்னல் எஸ். லாரன்ஸின் டயிர்சியாளர்களே வெள்ளையர் பட்டாளத்தினர் .

திருச்சிராப்பள்ளியின் இராணுவ முகாமில் கர்னல் ஸ்டிரிஞ்சர் லாரன்ஸ் பவீற்சியில் போர்முறை கற்றவர்களே இந்த வெள்ளையர் நூற்றுவரும். கர்னல் லாரன்ஸ் பின்னர் மேஜர் ஆனான். இந்தியப் படைகளுக்கு எல் லாம் மேஸர் என்ற கௌரவம் அளிக்கப்பட்டான். அந்நாளில் அவன் போற்றத்தக்க வீரத்தளபதி என்று பேர் பெற்றவன். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காகவே உழைத்து வியாதிகளுக்குட்பட்டவன். ஒருமுறை மேஜைக்கருகே நாற்காலியில் அமர்ந்துக்கொண்டு கடிதம் எழுதுகிறான். அதில் தாம் முதுகு வலியால் பலநாட்கள் கஷ்டப்படுவதாகவும், நாற்காலி யில் உட்கார முடியாதவாறு வலியால் உபாதை அடைந்துள்ளதாகவும், அந் நிலையில் கூட தம் பட்டாளத்திற்கு பல ஆணைகள் பிறப்பித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் எழுதினான்.

வெள்ளையர் பட்டாளமும், சிப்பாய்களும் பல அணிகளாகச் சேர்ந்து அக்கோட்டை முழுவதும் நாசம் செய்தனர். கண்டவர்களையெல்லாம் ஆண் என்றோ, பெண் என்றோ, முதியவர் என்றோ, குழந்தைகள் என்றோ பாராது வெட்டிச்சாய்த்தனர். போரில் வெள்ளையர்களுக்கு எல்லாமே முடியக்கூடியதாக இருந்தது. இது போன்ற பயங்கர மோதலில் அவர்கள் பின்வாங்கவில்லை. சளைக்கவும் இல்லை. கோட்டைச் சுவரிலிருந்து உள்ளே சென்று மாளிகைக்குள் புகுந்தனர். யாருமே எதிர்த்து அவர்களை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் தங்களை எதிர்நோக்கியுள்ள அபாயத்தை உணர்ந்திருந்தாலும், இத்தாக்குதலில் ஒரே மூச்சில் 394 பேரை படுகொலை செய்து முடித்தனர். தப்பிச் சென்றவர்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய ஆறே நபர்கள்தான். ஜாலியன் வாலாபாக்கில் கூட இதே எண்ணிக்கையினரே படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

அங்கே டயர்-- இங்கே பீவர்.

259A-7-17

ஹெரான் பொய்யும் போக்கும் :

இங்கே போர் நடந்து கொண்டிருக்கையிலே, நெல்லையிலே ஹெரான் எஞ்சிய படைகளை வைத்துக்கொண்டு, சித்து விளையாட்டுகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அங்கிருந்து சென்னைக்குக் கடிதம் ஒன்று எழுதி அனுப்பினான். அதிலே, நெல்லையில் சில வியாபாரிகளிடம் வசூல் செய்து கொண்டிருப்பதாகவும், அந்த வேலை முடிந்ததும் திருச்சிக்குத் திரும்புவதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தான். இது சுத்தப் பொய் என்பது உள்ளங்கை நெல்விக்கனி.

நெல்லை அருகேயிருந்த கிராமம் ஒன்றிலிருந்து ஏராளமான பெண்களை தனது முகாமுக்குத் தருவித்து, விருந்தும், உல்லாச வாழ்வும் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். அவனைத் தட்டிக் கேட்பார் இல்லை. ஒரு பக்கம் மாபூஸ்கானின் அட்டகாசங்கள். அங்கே மக்களுக்காக பரிந்து பேசக்கூடிய ஒருவரும் இல்லை. பாளையக்காரர்கள் சிலர் பல்லிளித்துக்கொண்டு அவனுக்கு உதவிகள் செய்துவந்தனர். நெல்லை குத்தகைக்காரர் அழகப் பர் தமக்கு சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலிருந்து விமோசனம் பிறக்கும் நாளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

இதே சமயத்தில் நெல்லையில் மற்றொரு இடத்திலே, ஒரு டீரின் வீட்டிலே தனது படைகளைக் காவலுக்கு வைத்தான். ஹெரான் அவர்களின் மொத்த நடமாட்டத்தையும் காரணமின்றி தடை விதித்தான்.

போரின்போது கொள்ளை :

நத்தக்கோட்டைக்குச் செல்வோம். இரத்த வெறிபிடித்த ஆங்கிலப் படைகள் புரிந்த படுகொலைகள் காரணமற்றவை. அவர்கள் கோட்டைக்குள் புருந்து கோமானைப் பிடித்து தண்டிக்காமல், நாலாந்திரப் படைகள் செய்யும் நாசகார வேலையாக நாணாற்றவர்களையும் ஆடு, பாடு, குதிரைகள் போன்ற பிராணிகளையும் படுகொலை செய்தது. இந்திய வரலாற்றின் முதல் படுகொலைதான் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

அந்தப் படுகொலைகளுக்குப் பிறகு, அந்தக் கோட்டையிலிருந்து அபகரித்த நெல்லையும் மற்றும் சில குதிரைகளையும் விலைக்கு விற்பதில் ரூ. 6,465 மட்டும் கம்பெனியின் கணக்கில் வரவு வைக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் படுகொலைகள் நடந்த, பிறகு அங்கே அபகரிக்கப்பட்ட நகைகள், பட்டுபீதாம்பரம் போன்ற அணிமணிகள் எல்லாமே அரசின் கணக்கில் வரவில்லை. இதை ஹெரானின் படைகளும், மாபூஸ்கானின் படைகளும் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கலாம்.

இராபர்ட் ஓர்மின் இரக்கம் :

இந்தப் படுகொலைகளைப்பற்றி இராபர்ட் ஓர்ம் வருணித்தபோது "நாங்கள் வருந்துகிறோம். வருந்திக் கூறுகிறோம். இந்த முட்டாள்தனமான படுகொலைகள் புரிந்த படைகளும், அதிகாரிகளும் ஆங்கிலேயர்களே. மனித கடாவம் கொண்ட எந்த மனிதனும் இந்தப் படுகொலைகள் பற்றிப் பல காரணங்கள் கூறலாம். இதுபோன்ற முன் உதாரணங்கள்கூடத் தேடிக் காட்டலாம். ஆனால், இந்தக் கட்டவிழ்த்துவிட்ட இரத்தவெறிக் கொடுமைக்கு வீரமோ, பெருந்திறலோ ஒவ்வாதன" என்று குறிப்பிடுகிறான்.

ஹெரான் மீது நடந்த விசாரணை :

பிற்காலத்தில் ஹெரான் மீது நடந்த விசாரணையின்போது, அவன் செய்த பல தவறுகள் வெளியாயின. ஏன் மாபூஸ்கானே அவளைப்பற்றி பற்பல குற்றச்சாட்டுகளை எழுதி அனுப்பியிருந்தான். கேப்டன் வி என்பவன் நத்தக் கோட்டையில் நடந்த ரத்தவெறிக் கொலைக்குக் காரணமான கேப்டன் பீவர் ரூ. 500 கைக்கூலியாகப் பெற்றான். இந்த இலஞ்சம் படுகொலையைத் தூண்டும் பொருட்டு மாபூஸ்கானால் முன்பே உறுதி மொழியளித்தபடி வழங்கப்பட்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளான். கேப்டன் வி ஹெரான் விசாரணையின்போது இதையே தன் சாட்சியமாக அளித்தான்.

முடிவுரை :

வரலாற்றில் இந்தப் படுகொலைகள் அவ்வளவாக பேசப்படவில்லை. வெள்ளையர் ஆட்சியைப் பிடித்தபிறகு எத்தனையோ படுகொலைகள் நடந்துள்ளன. ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பு வைத்தாற் போல இந்தப் படுகொலைகள் அமைந்துவிட்டது. ஒரு வேலூர் படுகொலைகள்—1857 இல் நடந்த முதல் சுதந்திரப் போரின் படுகொலைகள். ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகள் போல பேசப்படவில்லை எனினும் இந்தப் படுகொலைகளும் இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டது என்பதையும் கூண்டோடு, பூண்டோடு பல குடும்பங்களை அழித்த வரலாறும் மறந்துவிடப்பட்ட படுகொலைகளின் முன்னாடி என்பதை வரலாறு மறக்காது.

போரின் பின் விளைவுகள் :

இந்தப் போரின் பின் விளைவுகளைப் பற்றி எழுதும்போது பிற்காலத்தே வெள்ளையர்கள் நடத்திய பல தாராளப் படுகொலை, கொள்கைக்கு ஒரு அஸ்திவாரமாகும்.

இப்போரின் பின் விளைவுகள் என்னவென்பதை பார்ப்போம்.

(1) ஹெரான் மீது இலஞ்சம், ஊழல், ஏமாற்று, மோசடி போன்ற பல குற்றங்களுக்காக விசாரணைக் குழு நியமித்து விசாரணை நடத்தி அவனைக் குற்றவாளியென தீர்மானித்து வேலை நீக்கம் செய்தனர்.

அவர்களின் தீர்ப்பு :

“The Committee cannot but esteem this to be an action unworthy of an English Officer and an action which must undoubtedly by cause a great prejudice against the Nation all through the country where it was committed.”

(2) இந்தப் படுகொலைகள் நெல்லை, மதுரை மாவட்டங்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. அடுத்து வந்த படையெடுப்புகளின் போது மதுரையில் வெள்ளையர்களுக்கும் யூசுப்கானுக்கும் எதிர்ப்பேயில்லை.

(3) நெல்லையில் கிழக்குப் பாளையங்களில் முக்கியமான பெரிய பாளையமான பாஞ்சாலங்குறிச்சியும் யூசுப்கான் மாலுஸ்கான் படை யெடுப்புக்கு அஞ்சி விட்டது.

(4) மேற்குப் பாளையங்களில் நெல்கட்டான் செவல், வடகரை தவிர ஏனைய பாளையங்கள் கப்பம் கட்ட முன் வந்தன.

(5) நெல்லையும் அதன் சுற்றுப்புறமும் அழகப்பார் தீர்த்தாரப்பர் கையில் இருந்ததால் அதுவும் எதிர்ப்பை எந்த நேரமும் காட்டவில்லை. அவர்கள் வசூல்காரர்களாக குத்தகைகாரர்களாக மாறி விட்டனர்.

(6) திருவிதாங்கூர் மன்னரிடம் 10,000 நாயர் பட்டாளமும் 2,000 கால்நடை பட்டாளமும் இருந்தாலும் இரத்தவெறிக் கொலைகளுக்கு அஞ்சிக் கொண்டு அவர்கள் ஆலம்கானின் பிரதிநிதிகளுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து வாங்கியிருந்த களக்காட்டையும் அதன் கோட்டையினையும் விடுத்து மலைக்கு அப்புறம் பறந்து விட்டனர்.

இதனால் மாலுஸ்கானுக்கு மிக எளிதாகி விட்டது. களக்காட்டில் மட்டும் 300 குதிரைப் படைகளையும் 500 காலாட் படைகளையும் கொண்டு சேர்த்து அங்கேயே முகாமிட்டிருந்தான். (களக்காடு மலை வளமும்— மன்வளமும் மிக்க நாடு).

(7) மதுரை, நெல்லை ஆகிய மாவட்டங்கள் பொன் முட்டையிடும் வாத்து என்பதையும் அங்கு தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன் என்பதையும் உணர்ந்த முகமதவியும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும் தலை சிறந்த போர் வீரனாகிய யூசுப் காளை அனுப்பி பல போராட்டங்களுக்கு வித்திட்டனர்.

(8) மாபூஸ்கான் போன்றவர்களால் முதற்கட்டத்தில் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் கதறிக் கடிதங்கள் தன் தம்பிக்கும், கம்பெனிக்கும் எழுதியது போய் அங்கே வசூல் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகரித்துக்கொண்டே போயின.

(9) எந்த மண்ணின் உப்பைத்தின்று வெள்ளையர் வளர்ந்தார்களோ அந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரர்களை காராக்கிரகத்தில் அடைத்தும் கொலைகள் செய்தும் அஞ்சாத கொலை வெறித்தனத்தால் மிஞ்சி விட்டதும் கண்கூடாகும்.

(10) நத்தக் கோட்டைப் போரில் மிஞ்சிய அலுவர்-அந்த வமிசா வழியினர் தற்போது திருவாங்கூர் அருகில் உள்ள பஞ்சலிங்கபுரத்தில் வாழ்ந்து வருவதாக கால்டுவெல் கூறியுள்ளார்.

(11) 1755-க்குப் பிறகு அதாவது இந்தப் படுகொலைக்குப் பிறகு நெல்வையில் நடந்த ஆங்கிலேயர் எதிர்ப்புகள்-போர்கள் பற்றி மற்றொரு கட்டுரையில் கூறப்படும்.

முற்றிற்று.

இந்தக் கட்டுரை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூற்கள்.

- (i) TIRUNELVELI DISTRICT-GAZETTEER-BY H. R. PATE.
- (ii) MILITARY-COUNTRY CORRESPONDENCE, 1755.
- (iii) DIARY AND CONSULTATION (MILITARY), 1755.
- (iv) HISTORY OF HINDUSTAN BY ROBERT ORME.
- (v) HISTORY OF TINNAVELI BY CALDWELL.
- (vi) REBEL COMMANDANT YUSSUF KHAN BY S. C. HILL I.E.S.

துணுக்குகள் :

ஒரு நாளையின் பிரார்த்தனை.

சென்னை திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி பெருமாள் தேப்பக்குளத்தில் மீன்களே கிடையாது. ஒரு ஆழ்வாரால் இது ஏற்பட்டதாம். மதுரைப் பொற் றாமரையிலும் மீன் கிடையாது. சோமசுந்தரப் பெருமானைத் தொழுது முத்தி யடைந்த ஒரு நாரை தன் சந்ததியார் தின்று கெட்டுப் போகாதவாறு அத்திருக் குளத்தில் மீன்கள் இருக்கலாகாதென்று பெருமானை வேண்டிக் கொண்டதாம்.

சிற்பியின் திறமை.

சேலத்தை அடுத்த தாராமங்கலத்திலுள்ள ராமர் கோவிலில், வாலியின் சிலையும் அவன் மீது அம்பு எய்யும் இராமனது சிலையும் இருக்கின்றனவாம். இராமர் சிலை இருக்குமிடத்திலிருந்து பார்த்தால் வாலியின் உருவம் தெரிகிறதாம். வாலி உருவம் நிற்குமிடத்திலிருந்து பார்த்தால் இராமனது உருவம் தெரிவதில்லை யாம். இதைச் சிற்பியின் கைத்திறன் என்று சொல்லுகிறார்கள். இக்கோயிலில் ஒரு குகை இருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள்.

தொகுப்பு : வெளியீட்டுப் பிரிவு.

மூர்த்தி கவாமி சித்பவானந்தர் அவர்கள் இயற்றிய. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், திருப்பராய்த்துறை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம் வெளியிட்ட “தினசரி தியானம்” என்ற நூலிலிருந்து தொகுத்தது.

நேர்மை

நேர்மை தவறிவிடின் திருவருளுக்கு அன்னியனாய்ப்
புல்லியன் ஆய்விடுவேன், அந்தோ !

நேர்மையில் ஒழுகுகிறவன் மறைத்து வைப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. திருட்டுத் தனமாய் அவன் எதையும் செய்வதில்லை. பொருந்தாத ஆசைக்கு அவன் அடிமைப் படுவதில்லையாதலால் அவன் யாருக்கும் அஞ்சுவதில்லை. ஏறுபோல் அவன் நடக்கிறான். நிமிர்ந்திருக்கிறான்; தெளிவுறப் பேசுகிறான்; நேரே முகத்தைப் பார்க்கிறான். அவனே நேர்மைக்கு விளக்கமாகிறான்.

இடுக்கண் படினும் இனிலந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்

திருக்குறள்.

தொகுப்பு.—எம். கோபாலகிருஷ்ணன், பி.காம்., விவரச்சுவடி பதிப்பாகிரியர்,
தமிழ்நாடு ஆவணகோப்பகம்.

ஆய்வரைப் பகுதி.

சென்னை, மாநிலத்தில், 1930-31-ல் நடந்த உப்பு சத்தியாக்கிரக இயக்கம் குறித்து, திரு. கே. ருக்மாங்கதன், எம். ஏ., அவர்கள் பாரதியார் பல்கலைக் கழகத் திற்கு மேலனுப்பியுள்ள விளக்க உரை. (1987).

ஆய்வு செய்தவர் : எம். கோபாலகிருஷ்ணன்,
உதிப்பாசிரியர், விவரச் சுவடிப் பிரிவு.

நாட்டு மக்களின் நலனை கருத்திற்கொண்டு, ஒரே நோக்கத்துடன் ஆற்றும் பொதுநலத் தொண்டின் மறு பெயரே "சத்யாக்கிரகம்" என ஆசிரியர் தனது விளக்க உரையில் கூறியுள்ளார்.

"சத்யாக்கிரக இயக்கம்" துவங்கப்பெற்றவுடன் 'வன்முறைக்கு' இடமில்லை என்ற மகாத்மா காந்திஜி அவர்களின் தத்துவம் எவ்வாறு மக்களை ஈர்த்தது என்பதை விரிவாகவே விளக்கியுள்ளார். குறிப்பாக உப்பு சத்யாக்கிரக இயக்கம், இந்திய நாடு சுதந்திரம் பெற, சரித்திரத்தில் எத்தகையான இடம் பெற்றதென்பதை அனைவரும் அறியும் வண்ணம் தெளிவு படுத்தியுள்ளார். மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள், "சத்யாக்கிரகத்தை" காமதேனுவுடன் ஒப்பிட்டு காட்டவும் தயங்க வில்லை எனக் கூறியிருப்பது, ஆசிரியரின் ஆர்வத்திற்கு ஒரு சான்று.

உண்மையான சத்யாக்கிரஹி, தனது ஜென்ம விரோதிக்குக்கூட தீங்கு நினையான் எனக் கூறியுள்ளார்.

வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டிற்குக் கீழுள்ள பரம ஏழை கூட, உப்பிற்காக வரி செலுத்துவதென்ற சட்டம் மிகக் கொடுமையானதென்பதை, மகாத்மா அவர்கள் எவ்வாறு உலகுக்கு புரியவைத்தார்களென்பதை தெளிவுற விளக்கியுள்ளார். காந்திஜி அவர்களின் தண்டி யாத்திரை எவ்வகை சக்திவாய்ந்த யாத்திரையாக அமைந்தது என்பதனை ஆங்காங்கே கோட்டிட்டு காட்டியுள்ளார். இமயம் முதல் ருமரி வரை அனைத்திந்தியர்களும் பிரமிக்கத்தக்க அளவிற்கு அந்த யாத்திரை முக்கியத்துவம் பெற்றதாக அமைந்தது என்பதனையும், அதுவே பின் நாடு சுதந்திரம் பெற தூண்டுகோலாக அமைந்தது என்பதையும் சுறிப்பாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

அதனைத் தொடர்ந்து, உப்புச் சத்யாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டு, இராஜாஜி அவர்கள் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள வேதாரண்யம் சென்று உப்புச் சட்டத்தை காந்திய வழியில் எவ்வாறு படிப்படியாக மீறினார் என்பதையும், உப்பு சத்யாக்கிரகம் ஒன்றே பூரண சுயராஜ்யம் பெற ஒரே வழி என குளுரைத்ததையும் எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

சத்யாக்கிரகம் என்பது எளிமையாகவும், கட்டுப்பாட்டுடனும் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு மகத்தான பணி என்றும், இங்கே வன்முறைக்கு இடங்கொட லாகாது எனவும் விளக்குமுகத்தான், இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட தொண்டர்களுக்கு பயிற்சி முகாம் நடத்தியதை நன்முறையில் இயம்பியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சத்யாக்கிரக இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட தியாகிகளுக்கு, இரக்கமின்றி எவ்வாறெல்லாம் ஆங்கில அரசால் தண்டனை வழங்கப்பட்டதென்பதை பட்டியலிட்டு காட்டியுள்ளார்.

காவல்துறையின் நடவடிக்கை மிகவும் கடுமையாக இருந்தும், தியாகிகளும் பொதுமக்களும் எவ்வாறு பொறுமையுடனும், கடமையுணர்ச்சியுடனும், இயக்கம் வெற்றியடைய பாடுபட்டார்களென்பதை சீராக விளக்கியுள்ளார். பொதுமக்கள் இந்த இயக்கத்தின் பொருட்டு, தாமாகவே முன்வந்து, தொண்டர்களின் உணவு, உடை மற்றும் பாதுகாப்புக்கு தங்களால் இயன்ற பொருளுதவி அளித்ததை தெளிவு படக் கூறியிருப்பது, அந்தக் காலத்து மக்களின் நாட்டுப்பற்றையும், சுதந்திர தாகத் தையும் நாம் உணரும்படி அமைந்துள்ளது.

சத்யாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்ட பெண் தொண்டர்களைக் காவல்படை கைது செய்து, ஊர்தியில் ஏற்றி, 15, 20 மைல்களுக்கு அப்பால் இறக்கிவிட்டு, தனிமையில் தங்களது இடங்களுக்கு அவர்களை நடந்துவருமாறு செய்த கொடுமையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளமை, நம் நெஞ்சத்தைத் தொடுகிறது.

காந்திஜி அவர்களின் கொள்கைகள், ஒட்டுமொத்தமாக இவ்விதத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, தொடர்ந்து அவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டதாக விளக்க வுரையை முடித்துள்ளார்.

விளக்கவுரையில் ஆங்காங்கே தனி நபர் புகழ்ச்சி நிழலாடுகிறது. நாட்டுப் பற்றை மையமாகக் கொண்டு, மேற்கொள்ளப்பட்ட சத்யாக்கிரகத்தில் தனி நபர் துதிபாட்டிற்கு இடமேது! விளக்கவுரை ஐந்து படலங்களாக பிரித்து எழுதப்பட்டிருப்பினும், சில விவரங்கள் திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்பட்டு உள்ளன. இதனைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இருப்பினும், தொண்டர்கள், தலைவர்களின் ஆணைக்கு கட்டுப்பட்டு, மிகவும் சிறப்பாக செயலாற்றிய உண்மையை மிகத் திறம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார்.

சில அரசு ஊழியர்களும், காவல்துறை அலுவலர்களும், உப்பு சத்யாக்கிரக இயக்கத்தின் கொள்கைகளால் கவரப்பட்டு, தங்களது பதவிகளைத் துறந்து இவ்வியக்கத்தில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதாக காட்டியிருப்பது, விளக்கவுரைக்கு முத்தாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in AVANA AMUDHAM
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives, Madras-600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however, accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.

ooOoo

